Colecția

Iubiri de poveste

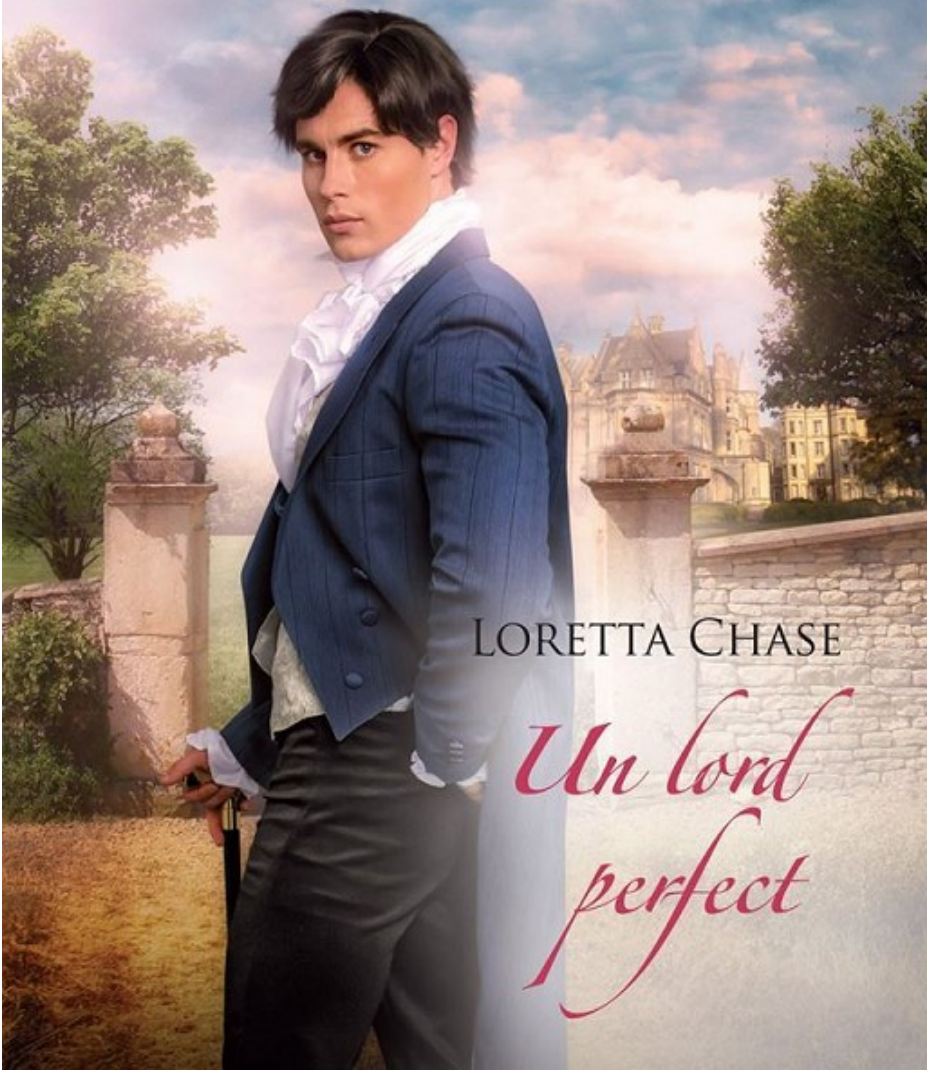

Loretta Chase

Un lord perfect

LORETTA CHASE
UN LORD PERFECT

***Lord Perfect by* Loretta Chase**

Copyright © 2006 Loretta Chekani
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor; Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Elena Arhire/Graal Soft

Pentru Walter

Capitolul 1

Salonul Egiptean, Picadilly, Londra, septembrie 1821

El se sprijini de cadrul ferestrei, oferindu-le celor din sala de expoziţie o imagine excelentă din spate a siluetei înalte, bine proporţionate, înveşmântate în haine scumpe. Părea să aibă braţele încrucişate la piept şi atenţia îndreptată spre fereastră, deşi sticla groasă îi oferea doar o imagine neclară spre Picadilly.

În orice caz, era clar că expoziţia dinăuntru – despre minunile pe care Giovanni Belzoni le descoperise în Egipt – nu reuşise să îi menţină interesul.

Femeia care îl studia pe furiş hotărâse că era modelul perfect al aristocratului plictisit.

Extrem de încrezător. Postură perfectă. Îmbrăcat impecabil, înalt. Brunet.

El îşi întoarse capul, prezentând profilul patrician aşteptat.

Nu era ce aşteptase ea.

Nu putea să respire.

*

Benedict Carsington, vicontele Rathbourne, se întoarse dinspre fereastra cu panouri grele şi vederea distorsionată pe care o oferea spre scena plină de viaţă de afară – cu cai, trăsuri şi trecători în Picadilly. Cu un oftat uşor, îşi întoarse privirea întunecată spre sala de expoziţie, unde era expusă Moartea.

„Mormântul lui Belzoni”, care prezenta descoperirile exploratorului în Egipt din urmă cu câţiva ani, se dovedise a avea un succes răsunător încă de la început, pe 1 mai. Chiar dacă nu cu totul convins, Benedict fusese unul dintre cei nouăsprezece mii de participanţi din ziua inaugurării. Aceasta era a treia vizită a sa, şi încă o dată, ar fi preferat mai curând să se găsească altundeva.

Egiptul antic nu manifesta asupra lui aceeaşi fascinaţie pe care o avea asupra multora dintre rudele lui. Până şi nerodul lui frate, Rupert, căzuse sub farmecul expoziţiei, poate pentru că locul acela oferea atât de multe şanse pentru salvări miraculoase de la moarte. Dar cu siguranţă Rupert nu era motivul pentru care Lord Rathbourne petrecea încă o după-amiază lungă în Salonul Egiptean.

Motivul se afla în celălalt capăt al încăperii: nepotul de treisprezece ani al lui Benedict şi finul său, Peregrine Dalmay, conte de Lisle şi singurul fiu al cumnatului lui Benedict, marchizul de Atherton. Băiatul copia sârguincios modelul lui Belzoni al interiorului celei de-a Doua Piramide a cărei intrare exploratorul o descoperise cu trei ani în urmă. Sârguinţa, spuseseră tuturor profesorii lui Peregrine – şi o repetaseră constant tatălui lui – nu era una dintre cele mai evidente trăsături de caracter ale lui Lord Lisle.

Totuşi, când era vorba despre lucruri egiptene, Peregrine era exagerat de perseverent. Ajunseseră în urmă cu două ore, şi interesul lui nu dădea vreun semn că avea să se încheie. Orice alt băiat ar fi fost înnebunit să iasă şi să se implice în vreo activitate fizică cu vreo oră şi trei sferturi în urmă.

Însă, dacă ar fi fost vorba despre orice alt băiat, Benedict nu ar fi venit în persoană în Salonul Egiptean. Ar fi trimis un slujitor care să joace rolul de dădacă.

Peregrine nu era orice alt băiat.

Arăta ca un înger. Avea o înfăţişare frumoasă şi un ten alb. Păr blond-deschis. Ochi limpezi, cenuşii, cu totul lipsiţi de prihană.

Un grup de boxeri aflaţi în subordinea „gentlemanului” Jackson fuseseră angajaţi ca să îi ţină pe regina Caroline şi pe simpatizanţii ei la distanţă de încoronarea regelui, din iulie. Indivizii, adunaţi împreună, ar fi putut să ajute la păstrarea liniştii câtă vreme moştenitorul lui Lord Atherton era prin preajmă.

În afara lor – sau a vreunei mari forţe militare – singurul muritor care avea o influenţă reală asupra

tânărului Lord Lisle era Benedict – adică singurul în afară de tatăl lui Benedict, contele de Hargate. Dar Lord Hargate putea să intimideze pe oricine – cu excepţia soţiei lui – şi cu siguranţă nu s-ar fi înjosit să aibă grijă de băieţi buclucaşi.

„Trebuia să-mi aduc o carte”, se gândi Benedict. Înăbuşindu-şi un căscat, îşi îndreptă privirea spre reproducerea făcută de Belzoni a unui basorelief din mormântul unui faraon şi încercă să înţeleagă ce anume găsea Peregrine, alături de atâţia alţi oameni, atât de interesant.

Benedict vedea trei rânduri de siluete primitive. O linie de bărbaţi ale căror bărbi se cârlionţau spre capăt, cu toţii aplecaţi în faţă şi cu braţele strânse împreună. Semne hieroglifice singuratice între siluete. Coloane de hieroglife deasupra capetelor lor.

În rândul din mijloc, patru siluete trăgeau o barcă în care se aflau alte trei siluete. Nişte şerpi foarte lungi jucau un rol în această scenă. Mai multe coloane de hieroglife deasupra capetelor lor. Poate că siluetele vorbeau între ele? Semnele erau versiunea egipteană a bulelor de deasupra capetelor caricaturilor din ziarele satirice din prezent?

În partea de jos, alt rând de siluete mărşăluia sub coloane de hieroglife. Acestea aveau trăsături şi coafuri diferite. Probabil străini. La capătul rândului se afla un zeu pe care Benedict îl recunoştea: Thot, cel cu capul de ibis, zeul înţelepciunii. Chiar şi Rupert, pe care se irosise complet o educaţie costisitoare – Lord Hargate ar fi putut să hrănească nişte capre cu banii aceia şi acelaşi rezultat –, putea să îl recunoască pe Thot.

Restul semnificaţiilor erau la cheremul imaginaţiei, iar Benedict îşi păstra imaginaţia, şi multe altele, sub un control strict.

Îşi întoarse atenţia spre partea opusă a încăperii.

Avea vizibilitate bună. Pentru majoritatea lumii bune, noutatea expoziţiei se pierduse. Până şi cei inferiori lui ar fi preferat mai curând să petreacă o după-amiază afară decât printre conţinutul unor morminte vechi.

Benedict o văzu clar.

Prea clar.

Pentru o clipă, fu orbit de claritate, precum un om care ieşea dintr-o peşteră în miezul zilei.

Stătea într-o parte, asemenea siluetelor de pe peretele din spatele ei. Studia o statuie.

Benedict văzu bucle negre sub borul pălăriei de un albastru-deschis. Gene lungi şi negre pe o piele sidefie. O gură ca o prună coaptă.

Privirea lui călători în jos.

Simţi o apăsare în piept.

Nu putea să respire.

Regulă: Privirea vulgară, grosolană şi ignorantă.

Se sili să îşi întoarcă ochii.

*

Fata stătea lângă umărul lui Peregrine. El încercă să o ignore, dar îi stătea în lumină. Ridică privirea şi o întoarse iute spre albumul de schiţe – atât cât să vadă că fata ţinea braţele încrucişate şi buzele ţuguiate în vreme ce se uita lung la desenul lui. Peregrine cunoştea privirea aceea. Era privirea de profesor.

Trebuia să fi luat privirea lui iute ca pe o invitaţie, pentru că începu să vorbească.

— Mă întreb de ce ai ales modelul piramidei, spuse ea. E numai linii şi unghiuri. Atât de neinteresant de desenat. Mumia din sarcofag ar fi mult mai distractivă. Dar acum înţeleg unde e problema. Nu stai prea bine la desen.

Foarte încet şi intenţionat, Peregrine îşi întoarse capul şi ridică privirea spre ea. Iniţial se sperie când privi mai atent. Avea ochii atât de albaştri, că păreau ochi de păpuşă, nu adevăraţi.

— Poftim? spuse el cu vocea glacial de politicoasă pe care o învăţase de la unchiul lui.

Tatăl lui era marchiz, un nobil al regatului, iar unchiul lui avea în prezent doar titlul onorific de viconte Rathbourne, dar unchiul Benedict avea calităţi mult mai

impresionante. Era cunoscut pentru ele. Se spunea că, dacă era cu adevărat binevoitor, Lord Rathbourne putea să îngheţe uleiul fierbinte în doi timpi şi trei mişcări.

Politeţea glacială nu funcţionă atât de bine în cazul lui Peregrine.

— În cartea domnului Belzoni există o secţiune transversală perfectă a piramidei, spuse ea, de parcă el ar fi implorat-o să continue. Nu ai vrea mai degrabă să ai o amintire cu una dintre mumii? Sau cu zeiţa cu cap de leu? Mama ar putea să-ţi facă o copie excelentă. Desenează splendid.

— Nu vreau o amintire, spuse tăios Peregrine. O să fiu explorator şi, într-o bună zi, o să aduc acasă grămezi de asemenea lucruri.

Faţa încetă să-şi mai ţuguieze buzelor. Privirea severă dispăru.

— Un explorator ca domnul Belzoni, vrei să spui? întrebă ea. Oh, asta ar fi ceva măreţ.

Oricât ar fi încercat, Peregrine nu reuşi să-şi potolească entuziasmul în stilul clasic al lui Lord Rathbourne.

— Nimic nu ar fi mai măreţ, spuse el. Sunt mai bine de o mie cinci sute de kilometri de explorat pe Nil, iar oamenii care au fost acolo spun că nu vezi decât ceva similar vârfului aisbergului, pentru că majoritatea lucrurilor minunate sunt îngropate sub nisip. Şi, de îndată ce învăţăm să citim hieroglifele, vom şti cine a construit ce şi când anume. Vezi tu, în clipa asta, Egiptul antic este ca Evul Mediu: un mare mister. Dar eu voi fi unul dintre cei care îi vor descoperi secretele. Va fi ca descoperirea unei întregi lumi noi.

Ochii albaştri de păpuşă ai fetei se făcură mari.

— Oh, atunci este o misiune nobilă. Vei lumina Evul Mediu al Egiptului. Şi eu voi pleca în misiune. Când mă fac mare, voi fi cavaler.

Peregrine aproape că îşi băgă degetul în ureche ca să se asigure că nu îi era înfundată. Totuşi, îşi aminti că unchiul lui era prin apropiere şi, imaginându-şi privirea pe

care i-ar fi trimis-o Lord Rathbourne, rezistă impulsului. În schimb, spuse:

— Îmi cer iertare. Poţi să mai spui o dată? Cred că am auzit că ai de gând să te faci cavaler – adică în armură strălucitoare şi toate cele.

— Asta am spus, răspunse ea. Precum Cavalerii Mesei Rotunde. Viteazul domn Olivia, asta o să fiu, plecând în misiuni periculoase, făcând fapte nobile, îndreptând nedreptatea…

— E ridicol, spuse Peregrine.

— Nu, nu e, replică ea.

— Ba sigur că e, insistă Peregrine – cu răbdare, pentru că ea era fată şi probabil nu avea nicio noţiune de logică. În primul rând, toată povestea asta cu regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde e un mit. Are la fel de multe fundamente istorice pe cât aveau egiptenii pentru sfincşii şi zeii lor cu cap de ibis.

— Un mit! Minunaţii ochi albaştri se făcură şi mai mari. Şi cum stă treaba cu cruciadele?

— N-am spus că nu au existat niciodată cavalerii, răspunse Peregrine. Au existat şi există. Dar magia, monştrii şi minunile sunt doar mituri. Beda Venerabilul nici măcar nu îl menţionează pe Arthur.

El continuă, citând referiri istorice despre simplul comandant războinic care ar fi putut sau nu să fie sursa de inspiraţie pentru legendarul Arthur. Peregrine explică faptul că, de-a lungul secolelor, se dezvoltase o poveste romantică şi, în paralel, creaturi mitice, minuni şi diferite alte asocieri religioase fuseseră asociate cu povestea, căci Biserica era marea putere şi implica religia în orice.

Apoi îi prezentă opiniile sale despre religie, aceleaşi păreri care îl făcuseră să fie dat afară de la o şcoală la alta. Totuşi, din respect pentru creierul ei de femeie mai slab şi mai puţin educat, îi prezentă o versiune mai simplă şi mai scurtă.

Când se opri să-şi tragă sufletul, ea îi spuse dispreţuitor:

— Asta e doar opinia ta. Nu *ştii.* Se *poate* să fi existat

Sfântul Graal. Se *poate* să fi existat Camelot.

— Ştiu că nu a existat niciun dragon, spuse el. Aşa că nu poţi să omori niciunul. Şi, chiar dacă ar exista, nu ai putea.

— Au existat cavaleri! ţipă ea. Şi pot să fiu cavaler!

— Nu, nu poţi, răspunse el, mai răbdător ca niciodată, pentru că fata era aşa înduioşător de confuză. Eşti fată. Fetele nu pot să fie cavaleri.

Ea îi smulse caietul de schiţe din mâini şi i-l aruncă în cap.

*

Dezastrul nu ar fi avut loc dacă Bathsheba Wingate şi-ar fi concentrat toată atenţia asupra fiicei ei.

Dar nu era atentă.

Încerca disperată să nu se uite la aristocratul plictisit… la picioarele lungi ale căror muşchi erau superb subliniaţi de pantalonii scumpi din stofă… la cizmele a căror strălucire întunecată se potrivea cu ochii lui… la umeri largi care se sprijineau de cadrul ferestrei… la maxilarul arogant şi nasul impertinent… la ochii întunecaţi şi plictisiţi.

Se putea prea bine ca Bathsheba să fie o domnişoară zvăpăiată de şaisprezece ani, când, de fapt, era o doamnă respectabilă cu dublul vârstei şi se putea să nu fi văzut vreodată în viaţa ei un aristocrat chipeş, când, de fapt, cunoscuse numeroşi alţii şi chiar se măritase cu unul. Nu era ea şi nu ştia şi nici nu îi păsa cine era.

Doar rămăsese nemişcată multă vreme, încercând să îşi concentreze atenţia asupra egiptenilor, nu asupra lui, uitând de minutele care treceau şi în timpul cărora Olivia ar fi putut să recreeze cu uşurinţă unele dintre cele mai chinuitoare scene din Apocalipsa lui Ioan.

Bathsheba uită până şi că avea o fiică în vreme ce stătea acolo captivată, cu inima bătând cu atâta putere, că nu îi mai lăsase timp sau loc să respire. De aceea, nu reuşise să observe indiciile necazului înainte să fie prea târziu.

Trosnetul, scheunatul furios şi vocea familiară ţipând: „Eşti un neghiob de zile mari!” îi spuseră că era prea târziu, chiar în momentul în care rupseră vraja. Se grăbi spre gălăgie şi smulse caietul de schiţe din mâinile Oliviei înainte ca fiica ei să îl azvârle prin cameră – şi să strice un obiect nepreţuit, fără îndoială.

— Olivia Wingate, spuse Bathsheba, atentă să păstreze tonul scăzut al vocii, în speranţă de a atrage cât mai puţini spectatori cu putinţă. Sunt şocată, profund şocată.

Era o minciună îngrozitoare. Bathsheba ar fi fost şocată doar dacă Olivia ar fi reuşit să petreacă o jumătate de oră printre fiinţe civilizate fără să se dea în spectacol. Ea se întoarse spre băiatul că păr auriu, ultima victimă a fiicei ei. El se ridică în şezut pe podea, lângă scaunul lui răsturnat, dar nu făcu nimic altceva. Le privea, cu ochi cenuşii îngrijoraţi.

— Îi spuneam că voi deveni cavaler când voi fi mare şi el a zis că fetele nu pot să fie cavaleri, spuse Olivia, cu vocea tremurând de furie.

— Lisle, sunt uimit de dispreţul tău grosolan faţă de o regulă fundamentală a supravieţuirii umane, se auzi o voce incredibil de profundă de undeva din dreapta Bathshebei.

Sunetul i se îndreptă spre baza şirei spinării, apoi se repezi în sus şi vibră într-un loc teribil de sensibil, în gâtul ei.

— Sunt convins că ţi-am spus de mai multe ori, continuă vocea. Un gentleman nu contrazice *niciodată* o doamnă.

Bathsheba îşi întoarse capul spre voce.

Ah, desigur. Dintre toţi băieţii din lume, Olivia trebuise să îl atace fix pe al *lui.*

*

Ea era genul de femeie care provoca accidente şi din simpla traversare a străzii. Era genul de femeie care trebuia să fie precedată de semne de avertizare. De la depărtare,

îţi tăia răsuflarea.

Acum se afla foarte aproape.

Iar acum…

Odată, în timpul unei pozne din tinereţe, Benedict căzuse de pe acoperiş şi îşi pierduse pentru puţină vreme cunoştinţa.

Acum, când căzu şi se adânci în ochii de indigoul mării, îşi pierdu cunoştinţa. Lumea dispăru, mintea îi dispăru şi nu rămase decât imaginea pielii de sidef şi a buzelor asemenea prunelor coapte, a mării fără fund în care el se îneca… şi apoi, un roz asemenea răsăritului de soare străluci pe obrajii minunat definiţi.

O roşeaţă. Ea roşea.

Creierul lui reîncepu să funcţioneze.

Făcu o plecăciune.

— Îmi cer iertare, doamnă, spuse el. Îmi pare rău să o spun, dar această fiară tânără e departe de a fi pe deplin civilizată. Ridică-te, domnule, şi cere iertare doamnelor că le-ai supărat.

Peregrine se ridică iute, cu o înfăţişare indignată.

— Dar…

— Nu va face nimic de genul acesta, spuse frumuseţea. I-am explicat Oliviei la infinit că atacul fizic nu este răspunsul potrivit pentru neînţelegeri decât dacă viaţa îi este pusă în pericol. Ea se întoarse spre fată, o roşcată cu faţă pistruiată care nu semăna deloc cu mama ei – dacă era mama ei –, cu excepţia ochilor. Era pusă în pericol viaţa ta, Olivia?

— Nu, mamă, spuse fata, cu ochi albaştri scăpărători, dar a spus…

— Te-a ameninţat acest tânăr în vreun fel? întrebă mama ei.

— Nu, mamă, răspunse fata, dar…

— A fost o simplă diferenţă de opinie? întrebă mama ei.

— Da, mamă, dar…

— Ţi-ai pierdut cumpătul. Ce ţi-am spus despre a-ţi pierde cumpătul?

— Trebuie să număr până la douăzeci, răspunse fata. Şi, dacă nu mi-am revenit până atunci, să mai număr o dată până la douăzeci.

— Ai făcut aşa?

Un oftat.

— Nu, mamă.

— Fii bună şi cere-ţi iertare, Olivia.

Fata strânse din dinţi. Apoi trase adânc aer în piept şi răsuflă. Se întoarse spre Peregrine.

— Domnule, vă cer din suflet iertare, spuse ea. M-am purtat groaznic, de nedescris şi înfiorător. Sper că prăbuşirea bruscă de pe scaun nu v-a provocat vreo rană definitivă sau care să vă lase desfigurat. Sunt atât de profund ruşinată. Nu doar că am atacat şi poate schilodit o persoană nevinovată, dar mi-am compromis mama. Vedeţi dumneavoastră, caracterul meu nestăpânit este o nenorocire de pe urma căreia sufăr de la naştere. Fata se prăbuşi în genunchi şi îl luă de mână. Poţi fi atât de bun, de generos, amabile domn, încât să mă ierţi?

Peregrine, care ascultase discursul cu o uluire crescândă, rămase, poate pentru prima dată în viaţa lui, gură cască.

Mama îşi dădu peste cap ochii ei revoltător de albaştri.

— Ridică-te, Olivia.

Fata se apucă de mâna lui Peregrine, cu capul plecat.

Peregrine îi aruncă lui Benedict o privire panicată.

— Poate înţelegi acum nebunia de a le contrazice pe doamne, îi spuse Benedict. Nu te uita la mine pentru salvare. Sper că va fi o lecţie pentru tine.

Starea asta de blocaj fiind ceva complet străin de caracterul lui Peregrine, băiatul îşi reveni iute.

— Oh, ridică-te, îi spuse îmbufnat fetei. Era doar un caiet de schiţe. Fata rămase nemişcată. Cu voce temperată, el adăugă: Unchiul are dreptate. Şi eu ar trebui să îmi cer iertare. Ştiu că ar trebui să fiu de acord cu orice spun femeile sau oamenii mai mari ca mine, dintr-un motiv sau altul. Dacă există un motiv potrivit. Desigur, nimeni nu

a explicat vreodată regula logicii. În orice caz, abia dacă m-ai lovit. Am căzut doar pentru că mi-am pierdut echilibrul atunci când m-am ferit. Nu că ar conta. Nu e ca şi cum o fată ar putea să facă vreun rău prea mare.

Capul Oliviei se ridică şi ochii ei îi aruncară scântei scăpărătoare. Băiatul continuă, deloc impresionat, ca întotdeauna:

— Ştii, e nevoie de exerciţiu, şi fetele nu au niciodată parte de aşa ceva. Dacă ai exersa, măcar ţi-ai întări braţul. De aceea profesorii sunt atât de buni la asta.

Chipul fetei se îmblânzi. Se ridică, aparent subiectul distrăgându-i atenţia.

— Tata mi-a povestit întotdeauna despre profesorii englezi, îi spuse ea. Vă bat foarte des?

— Oh, tot timpul, răspunse Peregrine.

Ea ceru detalii. El i le oferi.

În acest răstimp, Benedict îşi recăpătă calmul. Sau, cel puţin, părea. În vreme ce copiii cădeau la pace, îşi lăsă atenţia să revină la impresionanta mamă.

— Scuzele ei nu erau necesare, îi spuse el. Totuşi, a fost foarte… hmm… tulburător.

— E groaznică, îi spuse doamna. Am încercat de mai multe ori să o vând la ţigani, dar nu au luat-o.

Răspunsul îl surprinse. Frumuseţea se cupla atât de rar cu isteţimea. Alt bărbat s-ar fi cutremurat., Benedict se opri doar o fracţiune de secundă şi zise:

— Atunci îndrăznesc să spun că nu există nicio şansă să îl ia pe el. Nu că ar fi al meu, ca să vreau să scap de el. Nepotul meu. Unica progenitură a lui Atherton. Eu sunt Rathbourne.

Ceva se schimbă. În înfăţişarea ei apăru o umbră care nu existase până atunci.

Poate i se păruse. Ea putea să fie frumoasă ca păcatul şi putea să aibă simţul umorului, dar nu însemna că nu ţinea la o anumită decenţă.

— Poate se plimbă prin preajmă vreo cunoştinţă comună care să ne facă cunoştinţă cum trebuie, spuse el, şi aruncă o privire prin galerie.

În clipa aceea, înăuntru se mai aflau trei oameni, niciunul pe care să îl şi cunoscut sau pe care să-şi fi dorit să îl cunoască. Oamenii se uitară în altă parte când privirea lui zăbovi asupra lor.

Apoi îşi reveni în fire şi se întrebă în gând ce diferenţă făcea o introducere potrivită. Ea era o femeie măritată, iar el avea reguli când venea vorba despre femeile măritate. Dacă s-ar fi gândit să devină şi mai familiar cu ea nu ar fi însemnat decât să încalce acele reguli.

— Mă îndoiesc că am avea vreo cunoştinţă comună, spuse ea. Eu şi dumneavoastră ne mişcăm în cercuri diferite, domnule.

— Suntem amândoi aici, spuse el, limba lui învingând Regulile privind Femeile Măritate.

— La fel şi Olivia, spuse ea. După expresia de pe chipul ei, pot spune că mai sunt nouă minute şi jumătate până să rostească una dintre ideile care-i trec prin minte, ceea ce ne lasă nouă unsprezece minute până la haos. Sunt nevoită să o iau de aici.

Ea se întoarse.

Mesajul transmis fu destul de clar. La fel de clar ca o găleată de apă îngheţată aruncată peste faţa lui.

— Văd că sunt concediat, spuse el. O reacţie potrivită pentru impertinenţa mea.

— Asta nu are nimic de-a face cu impertinenţa, îi spuse ea fără să se întoarcă spre el, ci cu instinctul de autoconservare.

Îşi luă fiica şi plecară.

*

El o urmă foarte îndeaproape afară din încăpere.

De necrezut.

Totuşi, adevărat.

Benedict chiar dăduse să o ia în direcţia aceea, cu inima bătând cu putere, când Lady Ordway apăru brusc pe o uşă şi se grăbi spre el într-o învălmăşeală de panglici, dantelă şi pene. Toate acestea, dată fiind sarcina ei

avansată, creau efectul unei găini agitate cu pui.

— Spune-mi că nu văd... cum le zice, spuse ea. Chestiile alea pe care le vezi în deşert – nu oazele, Rathbourne, ci atunci când vezi o oază acolo unde nu e.

El îşi întoarse privirea lipsită de expresie spre chipul ei voios, netot şi frumos.

— Cred că *miraj* este cuvântul pe care îl cauţi.

Ea încuviinţă din cap, iar panglicile, dantela şi penele pălăriei dansară pe capul ei.

Părea că o cunoştea dintotdeauna. Era cu şapte ani mai mică decât el. Cu opt ani în urmă, fusese cât pe ce să se însoare cu ea, nu cu Ada, sora lui Atherton. Benedict nu era sigur că lucrurile ar fi ieşit mai bine dacă ar fi făcut-o. Ambele femei erau la fel de frumoase, de nobile, de înstărite şi de inteligente. Ambele erau mai înzestrate în toate categoriile mai puţin ultima.

Totuşi, foarte puţine femei aveau capacitatea de-a oferi o adevărată stimulare intelectuală. În orice caz, Benedict era mult prea conştient că el fusese cel care îşi dezamăgise fosta soţie.

— Cred că a fost un miraj, spuse Lady Ordway. Sau un vis. Cu toate creaturile astea ciudate prin preajmă, te poţi crede cu uşurinţă într-un vis. Făcu un semn spre obiectele din jurul ei. Dar era cu adevărat Bathsheba Delucey. Ei bine, a fost Bathsheba Delucey, căci s-a măritat înaintea mea. Nu că membrii familiei Wingate o vor recunoaşte vreodată. Pentru ei, ea nu există.

— Ce obositor, spuse el, ignorând numele ce îi erau cunoscute. Fără îndoială, familiile se luptă pentru vreo banalitate străveche.

Era sigur că fusese la şcoală cu Wingate. Acela era numele de familie al contelui de Fosbury, nu-i aşa? Cât despre cei din Delucey, Benedict nu îşi amintea să fi cunoscut pe vreunul. Totuşi, ştia că tatăl lui se cunoştea cu capul familiei, contele de Mandeville. Lord Hargate cunoştea pe oricine trebuie să fie cunoscut şi ştia tot ce trebuia să ştie despre ei.

— E departe de-a fi o banalitate, spuse Lady Ordway.

Şi te rog să nu-mi spui că nu e creştineşte să arunci păcatele bătrânilor asupra copiilor. În cazul ăsta, dacă accepţi copiii, vor veni şi bătrânii la pachet, şi sunt atât de groaznici, după cum prea bine ştii.

— N-am cunoscut-o pe doamnă niciodată în viaţa mea, spuse Benedict. Nu ştiu nimic despre ea. Copiii au avut o creată, şi am fost nevoiţi să intervenim.

Îi aruncă o privire lui Peregrine, care reîncepuse să deseneze, deloc afectat de cele mai recente întâmplări. Tinerii erau atât de rezistenţi.

Benedict, în schimb, abia de respira.

Bathsheba. O chema Bathsheba.

I se potrivea.

Şi Lady Ordway se uită la nepotul lui. Coborî vocea şi îi explică:

— Se trage din ramura decăzută a familiei Delucey.

— Cu toţii avem aşa ceva, spuse Benedict. De exemplu, cei din familia Carsington îl au pe fratele meu, Rupert.

— Oh, banditul acela, spuse ea, cu acelaşi zâmbet şi cu acelaşi ton pe care le foloseau cele mai multe femei atunci când vorbeau despre Rupert. Îngrozitorii Delucey sunt cu totul altă poveste. Cu o reputaţie foarte proastă. Imaginează-ţi-l pe Lord Fosbury când al doilea lui fiu, Jack, a spus că vrea să se însoare cu una din neamul lor. Ar fi ca şi cum tu i-ai spune lui Lord Hargate că ai de gând să te însori cu o ţigancă. Ceea ce e chiar este, oricât s-au străduit să facă o doamnă din ea.

Oricine ar fi încercat să facă din Bathsheba Wingate o doamnă reuşise. Benedict nu identificase nimic de rând în conversaţia sau în manierele ei, iar el avea o ureche foarte bună pentru nuanţele care îi trădau până şi pe cei mai bine şcoliţi impostori şi prefăcuţi.

Presupusese că vorbea cu cineva din clasa lui. Cu o doamnă.

— Fără îndoială, aşa l-au atras pe sărmanul Jack în capcana de şoareci, continuă Lady Ordway. Dar căsătoria nu le-a îmbogăţit familia, aşa cum au sperat. Când Jack s-a

însurat cu ea, Lord Fosbury i-a tăiat toate veniturile. Jack şi mireasa lui au ajuns la Dublin. Acolo i-am văzut ultima dată, nu cu mult înainte ca el să moară. Copilul seamănă cu el.

În clipa aceea, doamna crezu de cuviinţă că era nevoie să îşi tragă răsuflarea şi să îşi facă vânt cu evantaiul. Măsurile fiind insuficiente, se folosi de cea mai apropiată bancă. În clipa când ea îl invită să i se alăture, Benedict se supuse fără vreo şovăială.

Era nătângă, purta mult prea multe zorzoane şi rareori spunea ceva ce merita să fie ascultat – şi trebuia să asculţi, pentru că făcea parte din rândul celor care consideră sinonime „conversaţia”.

şi „monologul”. Pe de altă parte, era o veche cunoştinţă, un membru din cercul lui social, şi era măritată cu unul dintre aliaţii lui politici.

Şi, mai important de atât, îl împiedicase să încalce groaznic atât buna-cuviinţă, cât raţiunea.

Benedict aproape că o urmase pe Bathsheba Wingate afară din Salonul Egiptean.

Şi apoi…

Şi apoi, nu era sigur ce anume ar fi făcut, atât fusese de zăpăcit.

S-ar fi înjosit să o tachineze până când ea i-ar fi spus numele şi încotro se îndrepta?

S-ar fi coborât la a o urmări în secret?

Cu o oră înainte, s-ar fi crezut incapabil de un comportament atât de grosolan. Era ceva ce făceau băieţii îndrăgostiţi. Desigur, în tinereţea lui, experimentase varietăţile obişnuite de îndrăgostească şi se purtase în obişnuitele moduri absurde, dar trecuse de multă vreme peste asemenea nebunie.

Sau aşa crezuse.

Acum se întreba câte reguli esenţiale ar fi încălcat. Faptul că ea era văduvă, nu o femeie măritată, nu conta prea mult. Pentru scurt timp nu fusese el însuşi, ci un fel de nebun fermecat.

„Comportamentul impetuos e domeniul poeţilor, al artiştilor şi al altora care nu-şi pot stăpâni pasiunile”.

Aşa că rămase răbdător alături de Lady Ordway şi ascultă, în vreme ce ea trecu la următorul subiect, deloc interesant, apoi la următorul, care era şi mai puţin interesant, şi el îşi spuse în gând să fie recunoscător, căci ea rupsese vraja şi îl salvase de la o nebunie scandaloasă.

Capitolul 2

Bathsheba aşteptă până ieşiră din Salonul Egiptean înainte să o mustre pe fiica ei. Copiii, aflase Bathsheba, erau precum câinii. Dacă nu le administrai o pedeapsă sau o mustrare imediat după comiterea infracţiunii, puteai prea bine să uiţi cu totul de poveste, căci ei aveau să facă iar acelaşi lucru.

— A fost cumplit, până şi pentru tine, îi spuse Oliviei în vreme ce îşi croiau drum pe strada aglomerată. În primul rând, ai atacat un străin, lucru pe care, ţi s-a spus de nenumărate ori, o doamnă nu-l face niciodată, cu excepţia cazurilor când viaţa îi este pusă în pericol şi are nevoie de ajutor.

— Doamnele nu fac niciodată nimic interesant, asta dacă nu sunt la un pas de a fi ucise, spuse Olivia. Dar ai zis că ni se permite să îi ajutăm pe cei care au nevoie de ajutor. Băiatul se încrunta de parcă trecea printr-un moment dificil. M-am gândit că îl puteam ajuta Dacă ar fi leşinat, întins într-un şanţ, sigur n-ai fi vrut să stau să aştept să ni se facă cunoştinţă.

— Nu era întins într-un şanţ, zise Bathsheba. Ba, mai mult, să-l loveşti cu caietul de schiţe nu întruneşte niciun criteriu de bunătate de care să fi auzit eu.

— Mi s-a părut bolnav, spuse Olivia. Se încrunta, îşi muşca buza şi dădea din cap. Ei bine, ai văzut de ce. Desenează ca un copil. Sau ca un bătrân neputincios. A fost

la Eton şi la Harrow, îţi vine să crezi, mamă? Şi nu e totul. Şi la Rubgy. Şi la Westminster. Şi la Winchester. Astea costă grămezi de bani, după cum ştie toată lumea, şi trebuie să fii un bogătaş ca să intri acolo. Şi totuşi, niciuna dintre şcolile astea măreţe n-a putut să-l înveţe să deseneze măcar acceptabil. Nu e şocant?

— Nu simt ca şcolile pentru fete, spuse Bathsheba. Predau greacă, latină şi doar puţin din altceva. În orice caz, nu vorbim despre educaţia lui, ci despre comportamentul tău nepotrivit. Ţi-am spus de mii de ori…

Se opri, pentru că un faeton de un negru strălucitor cotise la o viteză ce risca să îl răstoarne şi se îndrepta direct spre ele. Trecătorii şi negustorii de pe stradă se repeziră să se dea din cale. Bathsheba o trase pe Olivia pe bordură şi privi faetonul trecând, cu mâinile încleştate, în vreme ce îşi dori să fi avut ceva cu care să arunce în vizitiu, un membru beat din clasa superioară, cu o dezmăţată care chicotea alături de el.

— Ce părere ai despre ăsta, cu ţoapa lui extravagantă? întrebă Olivia. E un bogătan, nu? E aşa simplu să-ţi dai seama. Felul în care se îmbracă. Felul în care umblă. Felul în care conduc. Nimănui nu-i pasă de ceea ce fac.

— Doamnele nu ştiu nimic despre ţoape extravagante şi nu folosesc niciodată cuvântul bogătan, spuse Bathsheba printre dinţi.

Se sili să numere în gând până la douăzeci pentru că tot îşi dorea să alerge după faeton, să îl tragă pe vizitiu de pe banchetă şi să îl dea cu capul de roata trăsurii.

— Înseamnă doar că are poziţie sau bani, spuse Olivia. Nu e un cuvânt urât.

— E argou, spuse Bathsheba. O lady s-ar referi la el ca la *un gentleman.* Cuvântul este folosit pentru a-i desemna pe domnii care fac parte din nobilime şi din aristocraţie.

— Ştiu, zise Olivia. Tata a spus că un gentleman este un om care nu munceşte ca să-şi câştige traiul.

Jack Wingate nu muncise niciodată ca să-şi câştige traiul şi pur şi simplu nu putuse să o facă, nici măcar atunci

când avusese de ales între muncă şi foame. În toată viaţa lui de dinainte să o fi întâlnit pe Bathsheba, altcineva îi plătise facturile, îşi asumase responsabilităţile lui şi găsise o ieşire din probleme. Pentru restul vieţii lui scurte, ea fusese acel altcineva.

Totuşi, în orice alt sens, el fusese tot ce şi-ar fi putut ea dori de la un soţ şi se dovedise a fi cel mai bun dintre taţi. Olivia îl adorase şi, mai important de atât, îl *ascultase.*

— Tatăl tău ar face una dintre feţele lui înfricoşătoare şi ar spune „Serios acum, Olivia" dacă i-ai vorbi despre *bogătani,* spuse Bathsheba. Nu foloseşti cuvântul ăsta într-o conversaţie politicoasă.

Dorindu-şi ca Jack să o fi învăţat să se descurce cu fiica lor, Bathsheba continuă să îi explice cum erau interpretate anumite cuvinte. Acel cuvânt ar fi ofensat oamenii, trădând origini inferioare, îi explică – parcă pentru a mia oară – că asemenea judecăţi erau o realitate nefericită, cu consecinţe concrete şi, adesea, dureroase.

Încheie prin:

— Te rog frumos să te descotoroseşti de el.

— Dar toţi gentlemanii ăştia pot face întocmai ce vor, şi pe *ei* nu-i ceartă nimeni, spuse Olivia. Chiar şi femeile… *doamnele.* Beau în exces, pariază pe banii soţilor, se culcă cu bărbaţi care nu sunt soţii lor şi…

— Olivia, ce ţi-am spus eu despre cititul ziarelor de scandal?

— N-am mai citit unul de o săptămână, de când mi-ai cerut să mă opresc, spuse fata cu nevinovăţie. Riggles cămătarul mi-a spus despre Lady Dorving. Şi-a amanetat diamantele ca să îşi acopere datoriile. Şi toată lumea ştie că Lord John French este tatăl ultimilor doi copii ai lui Lady Craith.

Bathsheba nu ştia de unde să înceapă să răspundă afirmaţiei fiicei ei. Riggles era o cunoştinţă nedorită, ca să nu spunem şi indiscretă. Din nefericire, Olivia se înţelesese cu uşurinţă cu asemenea oameni, practic de la naştere. Jack avusese mereu de-a face cu ei, pentru că se pricepuse la cămătari şi la oameni care împrumutau bani. Şi o luase

pe Olivia mereu cu el, căci nici cea mai tare inimă nu putea rezista în faţa ochilor ei imenşi şi albaştri.

Când el se îmbolnăvise, iar Bathsheba avusese atâtea griji pe cap, Olivia, pe atunci în vârstă de nouă ani, preluase negocierile financiare, ducând restul de bijuterii, mărunţişurile argintate de prin casă şi haine încolo şi încoace. Era chiar mai bună decât fusese Jack. Avea farmecul lui şi încăpăţânarea mamei ei combinate cu, din păcate, înfiorătorul talent pentru înşelăciuni al celor din familia Delucey.

Bathsheba şi Jack părăsiseră continentul şi se mutaseră în Irlanda ca să o îndepărteze pe Olivia de influenţa nesănătoasă a familiei Bathshebei.

Problema era că Olivia era atrasă de persoane viclene, de pungaşi şi vagabonzi, de lichele şi escroci – cu alte cuvinte, oameni ca rudele din partea mamei ei. În afară de profesorul ei şi de colegii ei de clasă, cămătarii erau cei mai respectabili dintre cunoştinţele ei din Londra.

Pentru Bathsheba, să şteargă educaţia pe care fiica ei o primise pe stradă devenea o îndeletnicire de zi cu zi. Aveau să fie *nevoite* să se mute cât de curând într-un cartier mai bun.

Mai aveau nevoie doar de o sporire cu câţiva şilingi a venitului lor lunar.

Problema era unde să găsească banii.

Bathsheba fie făcea rost de mai multe comenzi, fie găsea mai mulţi elevi pentru orele de desen.

Nici comenzile, nici elevii nu erau uşor de găsit pentru o femeie artistă. Lucrul de mână era, dar i-ar fi adus un salariu jenant de mic, iar condiţiile de lucru i-ar fi distrus vederea şi sănătatea. Bathsheba era lipsită de calificare pentru orice altă ocupaţie – cu atât mai puţin pentru una respectabilă.

Dacă ea nu era respectabilă, nici fiica ei nu putea să fie. Dacă Olivia nu era respectabilă, nu putea să se mărite bine.

„Mai târziu”, îşi spuse Bathsheba în gând. Urma să-şi facă griji pentru viitor mai târziu, după ce fiica ei avea să fie

în pat. Urma să aibă ceva util la care să se gândească.

În loc să se gândească la *el.*

Moştenitorul contelui de Hargate, dintre toţi bărbaţii.

Nu un simplu aristocrat plictisit, ci unul celebru.

Lord Perfecţiune îi spuneau oamenii, căci Rathbourne nu greşea niciodată.

Dacă nu s-ar fi prezentat el însuşi, poate că Bathsheba ar mai fi zăbovit. Era greu să rezişti mai ales în faţa ochilor negri, deşi nu putea să spună exact de ce.

Tot ce ştia era că ochii aceia aproape o făcuseră să se piardă cu firea şi să se întoarcă.

Dar cu ce scop?

Nimic bun nu putea să iasă din faptul că îl cunoştea.

Nu semăna deloc cu răposatul ei soţ. Jack Wingate fusese fiul mai tânăr al unui conte, un fiu lipsit de simţul răspunderii şi eu la fel de puţină afecţiune pentru familia lui pe câtă avea ea pentru familia ei, deşi din raţiuni diferite.

Lord Rathbourne era altă specie. Deşi era şi el membru al uneia dintre cele mai remarcabile familii din Anglia, a lui era şi una dintre cele mai unite. În plus, tot ce Bathsheba auzise şi citise despre el ducea la o singură concluzie: el era întruchiparea idealului nobil, tot ce ar fi trebuit să fie aristocraţii, dar erau atât de rar. Avea standarde înalte, un puternic simţ al datoriei – oh, ce mai contau detaliile? Ziarele de scandal nu îl menţionau niciodată. Când numele lui apărea tipărit – aşa cum se întâmpla de obicei – era graţie vreunui lucru nobil, deştept sau curajos pe care să-l fi făcut sau spus.

Era *perfect.*

Iar acest model de perfecţiune se dovedise a fi orice altceva, mai puţin plicticosul plin de sine pe care şi-l imaginase ea.

Pentru un asemenea bărbat – după cum era cazul cu aproape toţi bărbaţii responsabili cu rang înalt –, singurul ei rol era cel de amantă. Pe scurt, trebuia să şi-l şteargă complet din minte.

Ajunseră la marginile Holbornului. Urmau să fie acasă în curând. Bathsheba ar trebui să se gândească la faptul că

avea de cumpărat mâncare. Abia dacă mai avea bani pentru ceai. Se întrebă dacă mai avea de-ajuns pentru cină şi să mai rămână ceva şi pentru micul dejun de a doua zi. Gândul – alături de amintirea ochilor negri, a vocii adânci, a picioarelor lungi, a umerilor laţi şi a durerii cauzate de regretul amintirii – o făcu să vorbească mai tăios decât de obicei:

— Aş vrea să nu uiţi că, spre deosebire de Lady Nu ştiu-care şi Lord Nu ştiu-care, tu nu ai o poziţie privilegiată, îi spuse fiicei ei. Dacă vrei să fii acceptată printre oamenii respectabili, trebuie să le respecţi regulile. Te-ai făcut prea mare ca să mai fi o fată prost crescută. În câţiva ani, vei fi gata de măritiş. Viitorul tău va depinde de soţul ales. Ce bărbat integru, cu o poziţie de susţinut, îşi va dori să îşi lase fericirea şi copiii pe mâinile unei fete nedisciplinate, ignorante şi prost crescute?

Expresia Oliviei deveni supusă.

Imediat Bathshebei îi păru rău. Fiica ei era îndrăzneaţă şi plină de energie, aventuroasă şi creativă. Era groaznic să îi reprime spiritul puternic.

Dar cineva trebuia să o facă.

Cu o educaţie adecvată, manierele corecte şi puţin noroc, Olivia ar găsi un soţ potrivit. Nu un aristocrat, nu, cu siguranţă nu. În vreme ce Bathsheba nu regreta că se măritase cu bărbatul pe care îl iubise, ar fi preferat ca Olivia să nu cunoască greutăţile care decurgeau dintr-o asemenea mezalianţă.

Speranţele Bathshebei erau destul de modeste. Voia ca Olivia să fie iubită, tratată bine şi în siguranţă. Un avocat, un medic sau orice alt bărbat cu o profesie ar fi perfect. Dar şi un negustor respectabil – un negustor de pânzeturi, un librar sau un papetar – ar fi acceptabil.

Cât despre avere, ar fi de ajuns dacă prin căsătorie fiica ei ar fi scutită de propriile griji şi de efortul descurajant al întinderii unui venit mic şi neregulat dincolo de limitele sale.

Dacă totul mergea bine, Olivia nu avea să fie niciodată nevoită să se îngrijească de asemenea lucruri.

Totul avea să meargă însă mai puţin bine dacă nu se mutau într-un cartier mai bun în scurtă vreme.

*

După cum era de aşteptat, Lady Ordway nu pierdu niciun minut pentru răspândirea veştii că Bathsheba Wingate îşi făcuse apariţia în Picadilly.

Subiectul era pe buzele tuturor când Benedict se duse la clubul său mai târziu în acea după-amiază.

Totuşi, fu luat cu totul prin surprindere când vestea ajunse şi la reşedinţa Hargate în seara aceea.

El şi Peregrine se alăturară părinţilor lui Benedict, fratelui lui Rupert şi soţiei acestuia, Daphne, pentru cină.

Când familia se reuni în bibliotecă după aceea, Benedict fu uimit să îl audă pe Peregrine rugându-l pe Lord Hargate să se uite la desenele lui din Salonul Egiptean şi să spună dacă erau sau nu acceptabile pentru cineva care avea de gând să devină colecţionar de antichităţi.

Benedict traversă agale încăperea, ridică ultimul număr din *Quarterly Review* şi începu să îi răsfoiască paginile.

Lord Hargate îşi risipea rareori diplomaţia pe membrii familiei. Din moment ce el, asemenea tuturor celorlalţi din familia Carsington, îl vedea pe Peregrine ca pe un membru al familiei, nu îşi risipi diplomaţia nici cu băiatul.

— Sunt execrabile, spuse. Rupert poate să deseneze mai bine, şi Rupert este un idiot.

Rupert râse.

— Doar se preface că este un idiot, spuse Daphne. E un joc pentru el. Înşală pe oricine altcineva, dar mi-e greu să cred că v-a înşelat şi pe dumneavoastră, Excelenţă.

— Face aşa credibil pe imbecilul, încât ar putea prea bine să fie, spuse Lord Hargate. Totuşi, poate să deseneze ca un gentleman. Chiar şi la vârsta lui Lisle, putea să scape onorabil. Se uită prin încăpere la Benedict. La ce te-ai gândit, Rathbourne, când ai lăsat lucrurile să ajungă într-un asemenea impas? Băiatul are nevoie de un profesor de

desen cum se cuvine.

— Aşa a spus şi *ea,* zise Peregrine. Mi-a zis că desenele mele nu erau deloc bune. Dar e fată, şi cum să fiu sigur că ştia despre ce vorbea?

— Ea? întrebă Lady Hargate.

Ridică din sprâncene când îşi întoarse privirea întunecată spre Benedict. Rupert se uită la el cu aceeaşi expresie, cu excepţia amuzamentului ce i se citea în ochi.

El şi Benedict aveau o asemănare fizică evidentă cu mama lor şi – de la distanţă – unul cu celălalt. Ceilalţi trei fiii – Geoffrey, Alistair şi Darius – moşteniseră părul şaten-auriu şi ochii de chihlimbar ai tatălui lor.

— O fată, spuse Benedict indiferent, în vreme ce inima lui bătu cu putere în piept. La Salonul Egiptean. Ea şi Peregrine au avut o diferenţă de opinie.

Detaliul nu ar fi trebuit să surprindă pe nimeni. Peregrine avea diferenţe de opinie cu toată lumea.

— Are aceeaşi culoare de păr ca mătuşa Daphne, o cheamă Olivia şi mama ei este artistă, spuse Peregrine. Ea e prostuţă, dar mama ei părea o femeie raţională.

— Ah, mama era acolo, spuse Lady Hargate, fără să-şi întoarcă privirea de la Benedict.

— Bănuiesc că nu ai observat, Benedict, dacă mama era drăguţă? întrebă Rupert, cu un aer nevinovat.

Benedict ridică privirea din *Quarterly Review,* cu chipul pe deplin neutru, deşi mintea îi era la conţinutul din ziar.

— Drăguţă? spuse el. Cu mult mai mult de atât. Aş spune că era frumoasă. Reveni cu privirea la ziar. Lady Ordway a recunoscut-o. A spus că o cheamă Wingate. Sau era Winston? Poate Willoughby.

— Fata a spus că era Wingate, zise Peregrine.

Numele răsună prin încăpere asemenea unui meteorit care s-ar fi prăbuşit prin tavan. După un moment de scurtă şi vibrantă tăcere, Lord Hargate întrebă:

— Wingate? O fată roşcată? Dar trebuie să fie fiica lui Jack Wingate.

— Cred c-ar trebui să aibă vreo unsprezece sau

doisprezece ani deja, zise Lady Hargate.

— Eu sunt foarte interesat de mamă, spuse Rupert.

— De ce nu mă surprinde? întrebă Daphne.

Rupert se uită la ea nevinovat.

— Dar Bathsheba Wingate este celebră, dragoste. Este asemenea uneia dintre femeile acelea irezistibile despre care vorbea Homer şi care îi atrăgeau pe marinari spre stânci.

— Sirenele, spuse Peregrine. Dar sunt creaturi mitologice. Se presupune că îi ademenesc pe bărbaţi spre moarte printr-un fel de muzică, ceea ce e ridicol. Nu înţeleg cum poate muzica să ademenească pe cineva să facă altceva decât să doarmă. Ba, mai mult, dacă doamna Wingate este o criminală…

— Nu e, spuse Lord Hargate. Oricât ar părea de incredibil, Rupert a folosit o metaforă. Una surprinzător de iscusită.

— E o poveste de dragoste tragică, spuse Rupert pe un ton de tachinare.

Peregrine se strâmbă.

— Te poţi duce în sala de biliard, spuse Benedict.

Băiatul dispăru într-o clipită. După cum ştia Rupert, nimic nu putea să fie mai detestabil şi mai dezgustător în opinia lui Peregrine decât o poveste de dragoste, mai ales una tragică.

Când băiatul nu se mai auzi prin preajmă, Rupert îi povesti soţiei lui cum frumoasa Bathsheba Delucey îl fermecase pe cel de-al doilea şi preferat fiu al contelui de Fosbury şi cum îi distrusese viaţa. Era aceeaşi poveste pe care Benedict o auzise de cel puţin zece ori în ziua aceea.

Toată lumea era de acord că Jack Wingate fusese „îndrăgostit nebuneşte”. Fermecat. Pe deplin sclavul Bathshebei Delucey. Şi că dragostea îl distrusese. Îl făcuse să-şi piardă familia, poziţia – totul.

— Aşa că, vezi tu, ea a fost sirena care l-a ademenit pe Wingate spre distrugere, încheie Rupert. Exact ca într-una dintre poveştile din mitologia greacă.

— Pare un mit, spuse Daphne cu dispreţ. Să nu uiţi că

înalta societate crede că femeile de ştiinţă sunt monstruozităţi. Lumea bună poate să fie ucigător de îngustă în opiniile ei.

Daphne ştia prea bine. Chiar dacă se măritase într-un dintre cele mai influente familii din Anglia, majoritatea savanţilor îi respingeau teoriile legate de descifrarea hieroglifelor egiptene.

— Nu şi în cazul ăsta, spuse Lord Hargate. Din câte îmi amintesc, problemele au început pe vremea bunicului meu. Era aproape la sfârşitul secolului trecut, în orice caz. La fiecare generaţie sau aşa ceva, din familia Delucey apărea un erou al mării, iar Edmund Delucey, un al doilea fiu şi un ofiţer de marină foarte competent, promitea să fie unul. Totuşi, la un moment dat, a reuşit să facă în aşa fel încât să fie demis din marină. A părăsit-o pe fata cu care era logodit şi s-a lansat într-o carieră de pirat.

— Râzi de noi, tată, spuse Benedict. Auzise de nenumărate ori despre tragica poveste de dragoste a lui Jack Wingate. Nu auzise până atunci şi povestea Delucey.

Cu toate acestea, tatăl lui nu glumea, iar detaliile erau îngrozitoare. Conform lui Lord Hargate, spre deosebire de mulţi piraţi, Edmund trăise până la o vârstă înaintată, timp în care se însurase şi făcuse câţiva copii. Fiecare în parte îi moştenise caracterul. Aşa se întâmplase şi cu descendenţii lor, care avuseseră un talent nemaipomenit de a atrage parteneri de familie bună şi moravuri îndoielnice.

— Ramura celor din Delucey a produs doar escroci, cartofori şi pungaşi, spuse contele. Sunt complet de neîncredere şi au devenit celebri pentru scandalurile lor. Povestea se continuă generaţie după generaţie. Bigamiile şi divorţurile nu sunt nimic atipic pentru ei. În prezent, majoritatea trăiesc în străinătate – ca să îşi evite creditorii şi să trăiască pe cheltuiala celor suficient de proşti încât să le dea atenţie. O familie infamă.

Iar Benedict mai că o urmărise pe una din rândul lor.

Chiar şi după ce se îndepărtase, nu putea să scape de ea. Oamenii nu se mai opreau din vorbit despre ea.

Era o sirenă, o femeie fatală.

Dar îl respinsese.

Ore chiar îl respinsese?

„Nu are nimic de-a face cu impertinenţa, ci cu simţul autoconservării”.

Fusese aceea o respingere sau o ademenire?

Nu că ar fi contat. Nu avea să afle niciodată răspunsul, pentru că nu avea să încerce vreodată să îl afle.

Chiar şi înainte să se însoare, îşi trăise discret poveştile de dragoste. Fusese extrem de fidel în timpul căsătoriei. Aşteptase o perioadă decentă după moartea Adei înainte să îşi ia o amantă, iar povestea nu fusese niciodată făcută publică.

Bathsheba Wingate era o legendă vie.

Vocea tatălui lui îl făcu să revină la discuţia lor:

— Ei bine, Benedict, ce ai de gând să faci cu Lisle?

Benedict se întrebă cât pierduse din conversaţie. Răspunse pe un ton blând:

— Viitorul băiatului nu stă în mâinile mele.

Puse *Quarterly Review* la loc.

— Nu fi absurd, spuse Lord Hargate. Cineva trebuie să-şi asume responsabilitatea.

„Şi trebuie să fiu eu, ca de obicei”, îşi spuse Benedict în gând.

— Ştii că Atherton nu poate să gestioneze problemele, interveni mama lui. Nu doar că Peregrine te respectă, dar şi ţine la tine. Ai o obligaţie faţă de el. Dacă nu intervii, se va alege praful de copil.

„Viaţa mea e un şir nesfârşit de obligaţii”, se gândi Benedict – şi se mustră imediat pentru gând. Ţinea la Peregrine şi ştia, mai bine ca oricine altcineva, cât de mult rău făceau Atherton şi soţia lui.

Benedict ştia ce îi trebuia lui Peregrine, ştia la ce reacţiona. La logică. La calm. Şi la reguli simple.

Benedict credea în toate acele lucruri, mai ales în reguli.

Fără reguli, viaţa devenea de neînţeles. Fără reguli, pasiunile şi capriciile triumfau şi viaţa îţi scăpa de sub

control.

Îşi promise să intervină în măsura în care avea să găsească un profesor de desen şi poate, în timp, un tutore.

După ce toate acelea fuseseră stabilite, Peregrine fu chemat să se alăture familiei.

Restul serii trecu în linişte, exceptând cearta lui Daphne cu socrul ei pe tema tratamentului scandalos pe care British Museum îl avusese faţă de domnul Belzoni. Nimeni nu interveni, chiar dacă dezbaterea deveni crâncenă. Lady Hargate păru amuzată, iar Rupert îşi privi soţia cu mândrie. Până şi Peregrine rămase tăcut şi foarte atent, căci Egiptul era cel mai drag subiect al inimii lui.

În trăsură, pe drumul spre casă, Benedict întrebă de ce băiatul nu îi ceruse părerea despre desenele dispreţuite.

— Mi-a fost teamă că vei fi diplomat, spuse Peregrine. Ştiu că Lord Hargate mi-ar spune pur şi simplu adevărul. A zis că am nevoie de un profesor de desen.

— Voi găsi unul, spuse Benedict.

— Mama fetei roşcate e profesoară de desen, zise Peregrine.

— Chiar aşa?

Ispita se ivi înaintea lui Benedict: zâmbetul ei de sirenă şi chemarea cu degetul.

Mai întorsese spatele de nenumărate ori Tentaţiei. Putea să o facă din nou cu uşurinţă, îşi spuse în gând.

*

În după-amiaza următoare, Lord Rathbourne rămase privind la o carte de vizită în vitrina unui magazin de gravuri din Holborn, cu chipul neutru şi inima bătând cu putere în piept.

Din cauza unei bucăţi de hârtie.

Dar era ridicol. Nu avea niciun motiv să fie agitat.

Hârtia abia dacă îi menţiona numele – cel puţin iniţială şi numele soţului ei. Nici măcar nu era gravat, ci scris de mână. Cel mai frumos scris de mână.

Lecţii de acuarelă şi desen cu ora.
Profesor experimentat, instruit pe continent.
Exemple de lucrări etalate.
Pentru detalii suplimentare, întrebaţi înăuntru.

B. Wingate

Coborî privirea spre Peregrine.

— E acolo unde a spus fata cu pistrui că e, zise nepotul lui. Una dintre lucrările mamei ei se presupune că e expusă în vitrină. A spus să judec singur dacă mama ei e suficient de pricepută încât să mă înveţe şi pe mine. Nu c-aş putea să judec, din moment ce nu mă pricep deloc la desen, în opinia *ei.* Băiatul se încruntă. Chiar aveam o bănuială teribilă înainte să-mi spună ea şi n-am fost deloc surprins când Lord Hargate a spus că desenez *execrabil.*

Câtă vreme băiatul căută cu nerăbdarea lucrarea doamnei Wingate printre atrocităţile artistice variate în vitrina magazinului de gravuri, Benedict îşi dori ca tatăl lui să fi vorbit mai pe ocolite din când în când.

Dacă ar fi vorbit cu mai puţină lipsă de consideraţie despre eforturile lui Peregrine, băiatul nu ar fi fost atât de disperat să îşi găsească un profesor de desen în clipa aceea. Ardea de nerăbdare să înceapă… nu mai avea niciun moment de pierdut… obiceiurile lui proaste urmau să fie din ce în ce mai greu de înfrânt… şi doamna accepta elevi… şi mai era şi deşteaptă şi plăcută, nu?

Benedict ar fi trebuit pur şi simplu să spună că Bathsheba Wingate ieşea de la bun început din discuţie.

În schimb, se dăduse bătut. Din curiozitate.

Dintr-o indulgenţă nechibzuită.

Era adevărat, Atherton nu se implica prea mult în detaliile legate de educaţia fiului lui… sau de viaţa acestuia. Îl voia doar pe băiat înscris la o şcoală potrivită şi lăsa în seama secretarului lui realizarea minunii.

În prezent, Atherton era cu soţia lui în locul lor din Scoţia. Nu îşi propunea să revină la Londra înainte de Anul Nou.

Nu se purta diferit de restul părinţilor din rândul aristocraţiei.

Problema era că Peregrine nu era precum restul copiilor din rândul aristocraţiei. Nu se încadra mai uşor în lumea în care fusese născut decât s-ar fi încadrat şoimul care-i purta numele într-o colivie pentru canari. Ambiţia lui în viaţă nu era să o ia pur şi simplu pe urmele tatălui, ale bunicului şi ale unui şir lung de bărbaţi Dalmay de dinaintea lor.

În vreme ce Benedict nu se gândise niciodată la posibilitatea de a fi diferit, putea să respecte ambiţia şi să admire dăruirea concentrării pe un singur scop.

Totuşi, detaliul nu explica deloc satisfăcător de ce se afla acolo, într-una dintre cele mai sumbre părţi ale Holbornului.

Chiar avea de gând să îi găsească lui Peregrine un profesor de desen.

Dar nu se putea să fie Bathsheba Wingate. Atherton nu putea accepta gândul că fiul lui ar putea să ia lecţii de la una dintre îngrozitorii Delucey – mai ales de la aceasta.

— Iată! zise Peregrine şi arătă spre un peisaj din Hampstead Heath în acuarelă.

Câtă vreme Benedict se uită la lucrare, apăsarea din piept reveni. Era de parcă un pumn îi presa inima.

Era tot ce trebuia să fie o acuarelă: adevărat nu doar în linie, formă şi nuanţă, ci şi în spirit. Era de parcă artistul smulsese un moment timpului.

Era un desen frumos, incredibil de frumos, şi el îl voia.

Mult prea mult.

Nu că dorinţa lui ar fi însemnat ceva. Important era că artistul nu putea să îl înveţe pe Peregrine. Nu angajai femei celebre ca să educi copii sentimentali.

Un *profesor* de desen, spusese Lord Hargate, nu o *profesoară* de desen.

— Deci e bun? întrebă Peregrine neliniştit.

„Spune că este oarecum potrivit. Prozaic. Mediocru. Spune orice numai nu adevărul, pleci şi uiţi de ea”.

— Este strălucit, rosti Benedict. Se opri ca să refacă

legătura dintre mintea şi gura lui. De fapt, e prea bun, continuă el. Nu cred că-şi va pierde vremea ca să dea lecţii copiilor indisciplinaţi. În mod evident, caută elevi mai avansaţi. Sunt convins că fata a fost bine intenţionată. De fapt, a fost măgulitor din partea ei să sugereze serviciile mamei sale. Totuşi…

Uşa magazinului se deschise, o femeie se grăbi să iasă şi să coboare scările, privi în direcţia lui… şi se împiedică.

Din instinct, Benedict se mişcă pentru a nu o lăsa să cadă şi o prinse înainte să ajungă pe trotuar.

O prinse în braţe.

Şi coborî privirea.

Boneta ei, desprinsă, atârna într-o parte.

Benedict avea vedere liberă spre creştetul capului ei, spre buclele dese, de un negru-albăstrui în lumina după-amiezii.

Ea lăsă capul pe spate, iar el se uită în ochii imenşi şi albaştri, pătrunzător de adânci.

El îşi înclină capul. Buzele ei se întredeschiseră. El o strânse mai tare. Ea scoase un sunet, cel mai subtil dintre suspine.

El deveni conştient de mâinile lui, încordate pe braţele ei, şi de căldura pe care o simţea sub mănuşile lui… şi de răsuflarea de pe chipul lui – care se afla la câţiva centimetri de al ei.

El înălţă capul. O făcu cu calm, în vreme ce se chinui să respire normal, să gândească limpede.

Căută disperat o regulă, orice regulă, ca să scoată lumea din haos şi să reinstaureze ordinea.

„Umorul detensionează un moment stânjenitor”.

— Doamnă Wingate, spuse el. Vorbeam despre dumneavoastră. Ce frumos că ne-aţi ieşit în drum.

*

El îi dădu drumul, iar Bathsheba se trase înapoi şi îşi îndreptă boneta, dar răul fusese făcut. Putea să mai simtă

apăsarea degetelor lui prin straturile de muselină şi lână. Putea să mai simtă răsuflarea lui pe buze, aproape putea să îl guste. Era prea conştientă de parfumul lui, de mirosul masculinităţii şi al pielii care îi tachina nările. Încercă să îl ignore, încercă să se concentreze pe aromele mai sigure de apret şi săpun.

El mirosea a curat, scrupulos de curat. Trecuse foarte multă vreme de când ea nu se mai găsise atât de aproape de un bărbat care era atât de scrupulos de curat, scrobit şi înviorător de apretat.

Şi acum Bathsheba ştia că el avea o cicatrice mică sub bărbie, chiar sub colţul stâng al gurii. Era subţire, foarte uşor curbată şi lungă de aproape un centimetru.

Nu voia să ştie că el avea o cicatrice sau cum mirosea. Nu voia să mai ştie nimic despre el. Abia dacă observase bărbaţii de când murise Jack, iar înainte nu fusese atentă decât la Jack. Perversitatea Sorţii era cea care o făcea să îl observe atât de in detaliu pe Lord Perfecţiune.

— Lord Rathbourne, spuse ea, simţindu-şi răsuflarea întretăiată, încă teribil de ruşinată.

Dintre toţi bărbaţii din lume, trebuia să cadă în braţele acestuia.

— Aţi spus că nu ne învârtim în aceleaşi cercuri, zise el. Dar trebuie să fie aşa, căci iată-ne aici.

— Da, trebuie să plec, zise ea şi se întoarse.

— Căutam un profesor de desen, spuse el.

„La naiba”.

Ea se întoarse.

— Pentru Lisle, adăugă el. Nepotul meu. Cel care… hmm… a supărat-o pe domnişoara Wingate ieri. De fapt, pentru acesta. Făcu un semn din cap spre băiat.

— Fata a spus doar că desenele mele nu sunt bune, spuse Lord Lisle. Nu mi-a spus cât de proaste sunt, dar Lord Hargate a zis că desenele mele sunt *execrabile.*

Lord Rathbourne se uită pur şi simplu la el, iar băiatul adăugă în grabă:

— Domnişoara Wingate, vreau să spun. A fost atât de

amabilă să îşi ofere părerea pricepută. Se dovedeşte că a fost foarte amabilă.

Bathsheba se înşelase ieri când crezuse că Olivia urma să născocească o idee în nouă minute şi jumătate. În mod evident, avusese deja una şi acţionase în consecinţă.

Nu era greu de ghicit cum trebuia să fi funcţionat mintea Oliviei: „Iată un bogătan, care trebuie să aibă grămezi de bani". Fireşte, asemenea predecesorilor ei din familia Delucey, îl privise pe tânărul Lord Lisle ca pe o *ţintă.*

Nu că Bathsheba ar fi fost mai nobilă. La auzul lecţiilor de desen, ea se oprise şi începuse să calculeze câte lecţii de desen şi la ce preţ urmau să o ducă spre un nou cartier într-o lună sau mai puţin.

— Olivia are mult prea multe păreri, spuse ea. Ba, mai rău de atât, rareori le păstrează pentru sine.

— Dar adevărul tot ăla e, zise Rathbourne. Nepotul meu nu poate să deseneze. Dacă nu poate să deseneze, nu poate să-şi atingă scopurile.

— Scopurile? repetă Bathsheba, atât de uimită, că se opri din calculat. Ce altceva trebuie să mai facă pentru a-şi atinge scopurile dacă nu să trăiască? Se întoarse spre tânărul Lord Lisle. Într-o bună zi vei fi marchizul de Atherton, îi spuse ea. Poţi desena – picta şi sculpta – oricât ai vrea de prost, şi nimănui nu-i va trece prin minte să găsească vreun cusur. Cunoştinţele îţi vor spune că eşti sensibil sau că ai ochiul format pentru frumuseţe. Vor implora pentru una dintre lucrările tale, pe care o vor expune în grajduri sau în dormitorul musafirilor, rezervat vizitatorilor de care îşi vor dori să scape repede. De ce să te plictiseşti şi necăjeşti cu lecţii de desen?

— Ştiu că într-o bună zi voi fi marchizul de Atherton, spuse băiatul. Dar voi fi şi explorator. În Egipt. Un explorator trebuie să ştie să deseneze.

— Poţi angaja pe cineva care să deseneze pentru tine, spuse ea.

— Mai bine ai lua în consideraţie sfatul, spuse Rathbourne. Doamna nu e dornică să te primească la lecţiile de desen.

— Nu ai ascultat cu atenţie, spuse ea. Nu am vrut să spun asta.

— Ştiu ce-aţi spus, răspunse băiatul. Credeţi că nu voi lua în serios lecţiile.

— Trebuie să fii sigur că vei fi foarte serios, spuse ea. Se forţă să se gândească serios la problemă, amintindu-şi anumite realităţi crude din viaţă care ştergeau faţa strălucitoare a imaginii. După cum unchiul tău ştie fără îndoială deja, ar trebui să fac aranjamente speciale pentru tine. În orice caz, nu este deloc înţelept să continuăm discuţia aici.

Îşi permise să întâlnească privirea lui Lord Rathbourne. Întrezări uşurare în ochii lui negri?

Fu doar o licărire scurtă, dar fusese un fel de emoţie. Şi ce altceva putea să fie?

Trebuia să îşi fi dat seama: dacă Rathbourne îi aflase numele, atunci trebuia să ştie totul despre ea. Se îndoia că mai exista vreun membru din aristocraţia engleză care să nu ştie cine era Bathsheba Wingate.

În acest caz, el nu se gândea serios să o angajeze. Venise doar ca să îi facă pe plac băiatului... şi poate şi sieşi.

Poate că avea vreun alt fel de asociere în minte, iar băiatul îi oferea scuza potrivită.

Nu se aştepta nimeni ca un bărbat, până şi unul perfect, să ducă o viaţă de celibatar. Lumea ar fi continuat să îl considere întruchiparea idealului nobil chiar dacă şi-a fi luat o amantă, atâta vreme cât păstra discreţia în privinţa subiectului.

— Ce fel de aranjamente speciale? întrebă Lisle.

— O reţinem pe doamnă de la lecţiile de desen, spuse Rathbourne. Vom discuta noi doi despre asta altă dată, Lisle.

— Vă rog să o faceţi, spuse ea, şi ridică bărbia. Dacă decideţi să continuaţi, puteţi să-mi scrieţi la domnul Popham, negustorul de gravuri. Ziua bună! Se grăbi să plece, cu chipul înfierbântat şi cu ochii înţepând-o din cauza lacrimilor furioase pe care refuza să le lase să curgă.

Capitolul 3

După cum bănuia Bathsheba, Olivia chiar avea o *idee* şi chiar îl vedea pe Lord Lisle ca pe o ţintă.

Ideea se formase treptat în mintea ei de când ajunseseră la Londra, cu un an înainte.

Londra nu era la fel de distractivă ca Dublinul. Aici, mama ei avea prea multe reguli. Aici, te plictiseai de moarte în fiecare zi, în clasa vreunei profesoare uscăţive şi exigente.

În Dublin, pe vremea când trăia tatăl ei, viaţa era mai veselă. Mama nu era atât de strictă. Râdea mai mult. Inventa jocuri interesante şi spunea poveşti minunate.

Toate se schimbaseră de când murise tatăl ei.

Deşi el le spusese să nu îl plângă – le zisese că nu se distrase niciodată mai mult în viaţă aşa cum o făcuse cu soţia şi cu fiica lui –, era imposibil să nu îi simtă lipsa. Olivia plânsese mai mult decât i-ar fi plăcut lui. Şi mama la fel.

Dar trecuseră trei ani, şi mama tot nu-şi revenise.

Olivia înţelegea perfect de ce: erau prea sărace, şi oamenii săraci erau, de obicei, nefericiţi. Le era foame, erau bolnavi sau trăiau în locuinţe jalnice, în aziluri de săraci sau în închisori. Alţi oameni săraci înşelau, furau sau îi atacau. Cei răi ajungeau la închisoare, erau deportaţi sau spânzuraţi, iar cei buni sufereau la fel de mult precum cei răi.

Nu doar că era neplăcut să fii sărac, dar nici nu era deloc respectabil.

Pentru aristocraţi, povestea era cu totul diferită. Ei nu aveau griji. Făceau tot ce voiau şi nimeni nu îi aresta şi nici nu se împotrivea când se purtau urât. Trăiau în case imense, cu sute de slujitori care aveau grijă de ei. Aristocraţii nu munceau niciodată. Dacă unul dintre ei picta ceva, nu trebuia să vândă lucrarea ca să facă bani. Nu trebuia să dea lecţii de desen puştilor plângăcioşi şi răsfăţaţi ai negustorilor, aşa cum făcea mama Oliviei.

Totuşi, şi mama făcea parte din aristocraţie. Străstrăbunicul ei fusese conte, iar strănepotul lui locuia lângă Bristol, într-un loc numit Throgmorton, o casă imensă, cu sute de slujitori. Mama mamei era fiica lui Sir Careva. Bunica ei era verişoara de-a doua a lui Lord Altcineva. Practic, în venele tuturor rudelor mamei curgea sânge albastru.

Problema era că existau două feluri de Delucey – cei buni şi cei răi –, iar mama avusese ghinionul teribil de a se naşte în ramura cea rea a familiei.

Partea ei erau îngrozitorii Delucey… evitaţi de ceilalţi lorzi, doamne şi domni pentru că… ei bine, pentru că, de fapt, erau destul de răi.

Mama nu era deloc rea, şi aceasta era marea tragedie şi cauza cruntelor ei suferinţe şi a sărăciei crase.

Toate acestea o făcuseră o Domniţă la Ananghie, exact precum cele despre care Lord Lisle spunea că erau mituri.

Dar el nu înţelegea nimic.

Nu erau mituri, şi, dacă ar fi ştiut povestea mamei, capul acela pătrat nu ar fi spus nişte lucruri atât de stupide şi de enervante.

Existau şi cavaleri, nu trebuiau să poarte armuri strălucitoare, cel puţin nu în vremurile astea, şi nu trebuiau să fie bărbaţi.

Olivia era un cavaler care avea să o salveze pe mama ei.

Aceasta era *ideea.*

Încă nu ştia exact cum anume urma să o pună în aplicare. Totuşi, îşi dădea seama că banii erau esenţiali.

De aceea, în Salonul Egiptean, după ce se calmase şi fusese în stare să gândească limpede, hotărâse să se folosească de Lord Lisle.

El era primul aristocrat cu care avusese ocazia să vorbească de la moartea tatii. Ştiind că putea să dureze multă vreme până să mai fie atât de aproape de vreun altul, Olivia profitase pe cât posibil de ocazie.

După cum era de aşteptat, mama nu fusese de acord.

Era foarte supărată când ajunsese acasă, miercuri seara.

— M-am întâlnit cu Lord Rathbourne şi Lord Lisle azi, la Popham, îi spuse Oliviei, în vreme ce îşi scotea pelerina ponosită.

— Lord Rathbourne? repetă Olivia.

Se prefăcu a încerca să îşi amintească despre cine era vorba.

— Ştii foarte bine cine este, spuse mama ei. I-ai atacat nepotul. Apoi ai încercat să îl îmbii să ia lecţii de desen.

— Oh, *el,* spuse Olivia. Ţi-am spus că mi-a părut rău pentru băiat, în mod evident, avea nevoie disperată de lecţii.

— Şi, în mod evident, noi avem nevoie disperată de bani, spuse mama ei. Dar nu ai în vedere pe cine trebuie.

Olivia începu iute să aranjeze ceaiul. Mama ei o privi, cu o expresie aspră pe chip. Dar nu arăta bine. Avea umbre adânci sub ochi şi pielea îi era prea palidă. Sărmana mamă!

— Ai dreptate, mamă, spuse ea liniştită. Toată lumea ştie că aristocraţii nu-şi plătesc niciodată negustorii. Trebuia să-mi fi dat seama că se poartă la fel şi cu profesorii.

— Nu asta e ideea, îi răspunse mama ei. Eşti suficient de mare cât să înţelegi poziţia noastră. Ştii că suntem leproşi şi proscrişi din lumea bună.

— Lord Rathbourne nu părea dezgustat când vorbeai cu el, zise Olivia.

Se uitase la ea cum obişnuia să facă tatăl ei. Şi mama se *înroşise.*

— Se *prefăcea,* replică mama. Este un gentleman impecabil, iar un gentleman desăvârşit este mereu politicos. N-ar accepta ca eu să îl învăţ pe scumpul lui nepot să deseneze cum nu i-ar permite celui mai bun prieten al tău, cămătarul, să îl înveţe să calculeze.

Ei bine, reacţia era dezamăgitoare.

Dar era nevoie de mai mult de un obstacol ca să o descurajezi pe Olivia.

Avea deja o *idee.*

*

Scrisoarea ajunse joi, pe furiş, într-un mod menit a stârni curiozitatea lui Peregrine. Tânărul ajutor de lacheu i-o dădu pe ascuns, spunându-i că Excelenţa Sa i-ar fi tăiat capul dacă afla, dar nu ştiuse cum să o refuze pe tânăra domnişoară.

Având o inteligenţă peste medie, Peregrine ghici cu uşurinţă identitatea tinerei domnişoare din descrierea slujitorului. Primirea clandestină a scrisorii îl intrigă teribil. Totuşi, avea prea multă experienţă ca să nu o deschidă cu cineva prin preajmă. Vreunul dintre ceilalţi slujitori putea să îl vadă. Cu cât ştiau mai mulţi, cu atât mai repede ar fi aflat majordomul. I-ar spune totul lui Lord Rathbourne.

Peregrine îndesă scrisoarea într-un buzunar din interiorul hainei şi petrecu mai multe ore de agonie până când se văzu singur în camera lui – şi în măsură să deschidă scrisoarea.

Cu un scris mare, elaborat şi neîngrijit, scrisoarea se întindea pe o grămadă de hârtie.

Milord,

Este foarte greşit – şi Rapid, cred – ca o Tânără Doamnă să îi scrie personal unui Tânăr Gentleman. Cu toate acestea, trebuie să mă supun unei mari Nevoi: Spunerea Adevărului. Ştiu că risc să vă stricaţi Părerea despre mine.

Nu că îmi pot imagina că aţi putea să aveţi o părerea mai Proastă decât aveţi deja, căci trebuie să fiţi deja la curent cu Tragicele Circumstanţe care m-au făcut o Leproasă şi o Proscrisă din lumea bună căreia îi aparţineţi. ~~Până când Blestemul Familiei nu este înlăturat~~ Draga mea Mamă mi-a spus că s-a întâlnit cu dumneavoastră şi Excelenţa Sa, Stimatul vostru Unchi, la magazinul de gravuri al lui Popham. M-a mustrat pentru Obrăznicia mea

şi mi-a explicat de ce nu ar fi trebuit să încerc să vă recrutez pentru lecţiile desen. Ba mai mult, mi-a spus că Nu am să vă mai văd Niciodată. Ştiu că este un lucru lipsit de importanţă pentru dumneavoastră, căci sunt o Fată Nesemnificativă, una pe care abia dacă o cunoaşteţi şi nici nu v-aţi dori să o cunoaşteţi mai bine. Însă întâlnirea noastră mi-a făcut o Impresie foarte Puternică. Din moment ce cei mai Mari ca noi au hotărât să NU NE MAI ÎNTÂLNIM NICIODATĂ, mă văd nevoită să îmi iau Libertatea de a vă spune prin intermediul acestor Mijloace Discrete cât de mult admir Onorabila şi Curajoasa Ambiţie de a deveni un MARE EXPLORATOR, nu încă un Aristocrat Inutil. Vă doresc din inimă mult succes în Eforturile dumneavoastră de a învăţa să desenaţi.

Cu stimă,

Olivia Wingate

P.S.: Vă rog să nu încercaţi să comunicaţi cu mine. ~~Într-o bună zi, Blestemul Familiei va fi înlăturat şi atunci.~~ În India, există o categorie de oameni cunoscuţi drept Cei de Neatins. ~~Până~~ De azi înainte, trebuie să mă consideraţi una dintre Ei.

Scrisoarea era forţată, până şi pentru o fată. Înfrumuseţase exagerat scrisul cu bucle şi înfloriturі. Excesul de majuscule şi sublinieri accentuau sentimentalismul, o minte mult prea romantică şi un temperament emoţional.

Părinţii lui Peregrine erau la fel; bunicii din partea tatălui erau şi mai şi. Cei din familia Dalmay izbucneau în scene dramatice, iar el fusese mereu făcut să se simtă vinovat fără să aibă nici cea mai vagă idee de vina pe care o purta. Dar, oricum, logica nu părea să ocupe vreun loc în procesele de gândire ale rudelor lui – dacă aveau aşa ceva, lucru de care Peregrine se îndoia uneori.

Acesta era unul dintre numeroasele motive pentru care prefera casa unchiului lui şi compania acestuia. Lord

Rathbourne era calm. Casa lui era liniştită. Când era supărat, nu se lăsa cuprins de înflăcărare. Nu tuna şi fulgera, nu perora discursuri lungi şi vehemente care nu aveau niciun sens. Nu-şi pierdea niciodată cumpătul, deşi din când în când putea să se enerveze. Atunci vorba afectată putea să devină un pic mai pronunţată, iar înfăţişarea lui atât de calmă, de parcă era făcut din marmură. Dar nu făcea niciodată tam-tam. Niciodată. În legătură cu nimic.

Cu unchiul lui, Peregrine nu îşi petrecea timpul stând încordat, aşteptând să se dezlănţuie următoarea furtună. Cu unchiul lui, Peregrine ştia întotdeauna unde se situa şi ce anume se aştepta de la el.

Asta până miercurea trecută.

Înainte de a se duce în camera lui ca să se îmbrace, Lord Rathbourne se oprise în biroul în care Peregrine îşi făcea exerciţiile la greacă. După ce îl corectase de două ori, Excelenţa Sa îi spusese lui Peregrine că doamna Wingate „nu se potrivea” pentru a-i fi profesoară de desen.

Surprins şi nedumerit, Peregrine nu putuse să nu încerce să înţeleagă logica din spatele hotărârii.

— Nu înţeleg, domnule, spusese el. Ce este nepotrivit la ea? Nu ai spus că acuarela ei este strălucită? Păreai a o admira foarte mult. Părea să-ţi placă. Desigur, e greu de spus când eşti politicos pentru că vrei să fii şi când pentru că ţine de datoria unui gentleman. Când o fac eu, diferenţa este extrem de evidentă. Dar ea nu a fost deloc plictisitoare sau stupidă. Dimpotrivă. Nu ţi s-a părut neobişnuit de inteligentă pentru o femeie?

Lord Rathbourne nu răspunsese la niciuna dintre întrebări. În schimb, chipul lui căpătase nemişcarea marmurei. Când vorbise, tărăgănarea lui fusese foarte pronunţată.

— Am spus că nu este potrivită, Lisle. Şi gata.

— Dar, domnule…

— Cu greu mă pot gândi la exerciţii mai obositoare decât să fii dăscălit de un băiat de treisprezece ani, spuse Lord Rathbourne.

Peregrine recunoscu tonul extrem de plictisit. Însemna că subiectul era închis.

Fusese un şoc. De obicei, Excelenţa Sa era cel mai logic şi rezonabil dintre adulţi.

Dacă Peregrine nu ar fi fost atât de tulburat, nu s-ar fi uitat atât de lung. Şi nu ar fi observat. Dar el se uitase lung şi observase: zvâcnirea unui muşchi. Doar una singură, foarte iute şi uşoară, în colţul stâng al maxilarului unchiului lui.

Atunci Peregrine ştiuse că exista o Problemă Serioasă (după cum scrisese Olivia) în privinţa doamnei Wingate.

Dacă Lord Rathbourne nu îi spunea despre ce era vorba înseamnă că era ceva cu adevărat serios.

Dacă el nu vorbea cu Peregrine despre asta, niciun alt adult nu urma să o facă. Dacă Peregrine ar fi fost atât de nesăbuit încât să întrebe pe altcineva, el sau ea i-ar fi spus: „Dacă se cuvenea să ştii, Lord Rathbourne ţi-ar fi zis”.

Peregrine încercă vineri şi sâmbătă, toată ziua, să îşi scoată scrisoarea din minte. Fata era prostuţă – Doamne sfinte, voia să devină cavaler! — şi, din moment ce nu urma să o mai vadă vreodată, secretele familiei ei nu contau.

Problema era că vocaţia pe care şi-o alesese era să descifreze secrete. Revenise de curând la studiile sale de greacă şi latină, cu o stăruinţă pe care nu o avusese niciodată înainte. Se întâmplase astfel pentru că aflase că erau esenţiale ca să dezvăluie secretele vechilor egipteni. Mătuşa Daphne – nu era chiar mătuşa lui, dar toată familia lui Lord Rathbourne îl adoptase – îi promisese lui Peregrine să îl înveţe limba coptă, una dintre cheile descifrării hieroglifelor, dacă reuşea să treacă onorabil prin Homer.

Astfel, duminică, Peregrine ştiu că ar fi înnebunit dacă nu afla de ce Olivia Wingate era o Leproasă şi o Proscrisă şi care era Blestemul Familiei.

De aceea, sâmbătă seară, mult după ce unchiul lui îi urase noapte bună şi plecase, iar majoritatea oamenilor din casă se duseseră la culcare, Peregrine se apucă să îi scrie Oliviei Wingate.

*

Scrisoarea de la Lord Rathbourne ajunse la domnul Popham, negustorul de gravuri, vineri seara târziu. Bathsheba aşteptă să ajungă acasă pentru a o citi. O deschise cu degete tremurătoare.

O scrisese secretarul Excelenţei Sale. Mesajul prin care serviciile ei erau refuzate era scurt şi exagerat de politicos.

Se uită pierdută la ea multă vreme după ce îi absorbise semnificaţia. Un sentiment glacial mult prea familiar îi picură prin vene. Apoi se dezlănţui căldura, şi chipul începu să îi ardă.

Îşi spuse că nu era acelaşi lucru, dar amintirea îi ardea în minte, de parcă era proaspăt întipărită acolo, deşi trecuseră trei ani.

Se întâmplase la câteva luni după ce murise Jack. Primise o scrisoare de la socrul ei, scrisă de secretarul lui. Însoţea lunga scrisoare pe care el credea că o primise de la ea. Scrisoarea aceea, pe care Bathsheba nu o scrisese niciodată, spunea vrute şi nevrute despre moartea lui Jack şi „mult iubita lui fiică, Olivia". Cel care o scrisese căuta iertare. Şi, desigur, bani. Era oribil. „Să ne împăcăm în amintirea lui Jack şi de dragul copilei lui" şi multe altele în aceeaşi direcţie. Pe pagini întregi, scrisoarea linguşea şi implora, o încercare neruşinată de a profita de moartea lui Jack şi de durerea tatălui lui.

Fusese scrisă de mama ei.

Mama nu avusese nici măcar decenţa de a profita de ocazie în numele propriu. Dacă ar fi făcut-o, poate că Bathsheba nu ar fi aflat niciodată despre ea, nu ar fi fost deloc întristată din acest motiv.

Dar nu, mama trebuia să pretindă că era Bathsheba.

Aşa că Bathsheba fusese cea care primise răspunsul tăios al lui Lord Fosbury. Bathsheba era cea care fusese umilită.

Şi, când îi scrisese mamei ei, răspunsul acesteia fusese cel la care se aşteptase: „Am făcut-o pentru tine,

iubita mea, pentru că eşti prea mândră şi prea cinstită”.

Aceea fusese ultima scrisoare pe care Bathsheba o primise de la mama ei. Părinţii ei se mutaseră la Sankt Petersburg, unde tatăl ei murise de o boală de ficat. Mama se recăsătorise imediat după aceea şi plecase fără să spună vreun cuvânt cuiva, nici măcar fiicei ei. Bathsheba îşi dorea să fi dus dorul familiei ei, dar nu era aşa. Copilăria ei fusese plină de incidente precum scrisoarea primită de la Lord Fosbury. Nu era de mirare că fusese dispusă să îndure orice ca să trăiască alături de Jack.

— Ce e, mamă? întrebă Olivia.

Bathsheba ridică privirea. Nu o auzise pe fată intrând.

— Nimic, răspunse Bathsheba.

Rupse în bucăţele mici biletul venit de la secretarul lui Lord Rathbourne şi îl aruncă în foc.

— Ai plâns, remarcă Olivia.

Bathsheba se şterse iute la ochi.

— Trebuie să-mi fi intrat nişte cenuşă în ochi, spuse ea.

Nu era nimic, se consolă ea. Ştiuse că aşa avea să se întâmple. Pierduse pur şi simplu un posibil elev. Avea să găsească alţii. Era nimic în comparaţie cu umilirea scrisorii primite de la Lord Fosbury. Era ridicol să se simtă supărată… dezamăgită… rănită.

Vizita la Salonul Egiptean fusese prima ei aventură într-o parte a Londrei care era frecventată de lumea bună. Schimbul ei de replici cu Lord Rathbourne fusese prima ei conversaţie cu un gentleman după înmormântarea lui Jack. Noutatea experienţei o tulburase, atâta tot.

Această explicaţie nu era convingătoare pe deplin, dar o ajutase să treacă de vineri, sâmbătă şi duminică.

Luni, îşi făcuse, ca de obicei, lecţia de desen, în încăperea pe care o închiriase la două etaje deasupra magazinului de gravuri. După ce lecţia se termină, coborî în magazin, aşa cum făcea de obicei, ca să afle dacă mai întrebase cineva de lecţiile de desen.

O siluetă înaltă şi familiară stătea la tejghea.

Rămase nemişcată, uitându-se cu gura căscată, ca o

fată care nu învăţase vreodată bunele maniere, dar privirea ei cercetă umerii laţi şi spatele drept, apoi trecu mai jos, de-a lungul picioarelor foarte lungi şi musculoase, şi iar în sus, spre silueta masculină, îmbrăcată imaculat. Privi lung la lavaliera albă, vizibilă deasupra gulerului hainei, la părul des şi negru care se ondula peste guler şi la umbra arcuită pe care borul pălăriei o desena pe urechea lui.

— Ah, iat-o, spuse domnul Popham.

Ea clipi când capul acestuia deveni vizibil. Silueta înaltă şi aristocratică acoperise cu totul trupul mărunţel al negustorului de gravuri.

Domnul se întoarse. Rathbourne, da, fireşte. Cine altcineva putea să fie atât de… perfect, chiar şi din spate? Cine altcineva ar fi privit-o cu atâta siguranţă, fără să arate vreo urmă de surpriză – niciun indiciu de interes indecent?

El nu se uită la ea cu gura căscată, ca un imbecil.

— Doamnă Wingate, spuse el. Aţi apărut chiar la timp. Eu şi Popham mai aveam puţin şi ne luam la bătaie.

— Oh, domnule, serios, nu cred că era cazul, spuse domnul Popham, foarte agitat. A fost o simplă ezitare din partea mea, căci nu eram deloc sigur…

Cuvintele i se stinseră încet, fiind evident năucit.

— Mi-am exprimat dorinţa de a participa la lecţia dumneavoastră de desen, mărturisi Excelenţa Sa. Domnul Popham îmi spune că o ţineţi la etaj.

— Lecţia s-a terminat, răspunse Bathsheba. Am crezut că nu vă interesează. Am primit bileţelul în acest sens. Sau am visat?

— Sunteţi nemulţumită de mine, spuse el. Credeţi că, atunci când un bărbat ia o hotărâre, el trebuie să se ţină de hotărâre.

Bathsheba credea că zărea urma exasperantă a unui zâmbet în colţul drept al gurii lui.

— Ce este necesar pentru a vă ajuta să luaţi o hotărâre o dată pentru totdeauna? întrebă ea. Lecţia s-a terminat. Următoarea e miercuri. Vreţi să vă mai aventuraţi într-o altă incursiune plictisitoare în partea cealaltă a lunii, ca să o observaţi?

— Holborn nu reprezintă cealaltă parte a lunii, spuse el.

— Nu este un cerc în care vă plimbaţi de obicei, spuse ea.

— Poate doriţi să vă împachetez tabloul, Excelenţă, câtă vreme discutaţi cu doamna Wingate? întrebă domnul Popham. Ca să fie gata când plecaţi. Sau vreţi să vi-l trimitem?

— Nu, îl iau acum cu mine, spuse Rathbourne, fără ca ochii lui negri să se îndepărteze de Bathsheba.

Popham dispăru în camera din spate.

— Acuarela dumneavoastră cu Hampstead Heath, spuse el. Vedeţi dumneavoastră, asta e problema. Asta m-a adus în Holborn. Asta m-a făcut atât de nehotărât. M-a bântuit de miercurea trecută. Mă îndoiesc că voi putea să găsesc un profesor la fel de talentat. Talentele adevărate îşi dedică timpul creării şi expunerii lucrărilor lor. Cei mai neinspiraţi îşi câştigă traiul dând lecţii. Mă întreb dacă n-ar trebui să profit înainte să vă reveniţi în fire şi să hotărâţi să nu vă mai pierdeţi timpul şi talentul predându-le neastâmpăraţilor precum nepotul meu.

Dacă i-ar fi complimentat frumuseţea, Bathsheba l-ar fi ascultat indiferentă. Chiar dacă ştia că trecuse de mult de prima tinereţe, era obişnuită cu asemenea linguşeli şi le acorda puţină importanţă. Înfăţişarea nu era meritul ei.

Însă arta ei era, şi lucrase mult la ea. Era foarte mândră de pictura ei cu Hampstead Heath. El nu ar fi putut să îşi îndrepte mai inspirat laudele.

Se simţea înflăcărată peste tot, îmbujorată ca o şcolăriţă.

— De obicei, elevii mei nu seamănă deloc cu nepotul dumneavoastră, spuse ea. Nici lecţiile nu seamănă deloc cu ceea ce este el obişnuit. Şi, talentată sau nu, amândoi ştim că nu sunt potrivită. Poate dumneavoastră sunteţi dispus să-mi treceţi trecutul cu vederea, dar familia lui se va împotrivi cu siguranţă.

— Familia lui se împotriveşte întotdeauna, spuse Rathbourne. Încerc să o ignor, pe cât posibil. Aţi fi atât de

amabilă încât să-mi arătaţi sala de clasă şi să-mi permiteţi să mi-o imaginez cu elevi înăuntru? Nu sunt artist, şi imaginaţia mea e limitată. Sper că e o clasă mică.

— Opt elevi în fiecare luni, spuse ea. Atunci, pe aici.

Îl conduse afară din magazin şi urcară scările înguste.

— Îmi e cu putinţă să-mi imaginez opt elevi, zise el, iar vocea lui profundă păru şi mai scăzută în spaţiul înghesuit şi întunecos. Fete? Băieţi?

— Fete.

Sala se afla la două etaje deasupra, dar Bathsheba era obişnuită să urce scările şi nu ar fi trebuit să răsufle atât de greoi. Era recunoscătoare că el nu mai puse alte întrebări până ce ea nu deschise uşa sălii de clasă. Încăperea puţin mobilată era spaţioasă şi avea multe ferestre.

— Vedeţi, lumina e bună, spuse ea, mai ales după-amiaza devreme. E mereu curată. Mai multe dintre noi – toate femei – împărţim chiria şi folosim spaţiul cu rândul. Am angajat o doamnă harnică, pentru a face curăţenie.

Îi arătă şevaletele, aşezate frumos într-un colţ al încăperii.

— Elevele mele sunt fiice de negustori înstăriţi. Unele sunt puţin răsfăţate, dar am reuşit să le învăţ cât de important e să păstrăm ordinea în locul în care lucrăm.

El se îndreptă spre fereastră, cu mâinile împreunate la spate, şi privi afară. Bathsheba observă că avea capul descoperit. Se uită în jur şi îi zări pălăria pe scaun. Trebuia să şi-o fi dat jos când intrase în încăpere. Nu ştia de ce era surprinsă sau dacă era surprinsă. Lumina după-amiezii se juca în părul negru şi curat, fără pomadă. Era uşor cârlionţat, cu siguranţă mult mai ondulat când era ud.

„Nu ţi-l imagina ud”, îşi porunci în gând.

Vocea lui profundă o trase înapoi de pe culmile primejdiei.

— Ce altceva le învăţaţi? întrebă el. Ce metodă folosiţi?

Ea începu să îi explice cum începea cu exerciţii simple cu natură moartă, permiţându-le elevelor ei să îşi aducă

nişte obiecte de acasă şi să le aranjeze cum voiau.

— La început, poate nişte fructe sau o ceaşcă şi o farfurie, zise ea. Apoi, se poate să aranjez o pălărie, o pereche de mănuşi şi o carte. Facem şi exerciţii în aer liber când vremea ne-o permite. Copaci, peisaje, faţada vreunui magazin.

— Nu le duceţi la Royal Academy ca să copieze lucrărilor altor artişti? întrebă el, continuând să se uite pe fereastră.

— Nu e cea mai bună metodă pentru elevii mei, spuse ea. Nu îşi doresc să devină artişti. Principala lor dorinţă e să capete rafinament şi înzestrările tipice unei doamne. Părinţii lor vor să le vadă urcând pe treptele societăţii. Îmi învăţ studenţii să privească. Îi învăţ tehnici. Dacă le învaţă pe acestea, dobândesc capacitatea de a recunoaşte calitatea. Ce învaţă de la mine pot să aplice şi la alte subiecte şi pasiuni.

Ea încercă să îşi imagineze ce avea de câştigat un nobil adolescent dintr-o asemenea instruire.

— Cu alte cuvinte, le învăţaţi lucrurile de bază, spuse Rathbourne.

— Da.

— Asta îi lipseşte lui Peregrine, spuse el, şi se întoarse, în cele din urmă, dinspre fereastră. Lumina soarelui sublinia ondulările părului şi îi şlefuia trăsăturile sculpturale. Îi lipsesc bazele. A avut profesori de desen. Aparent, metodele lor nu i s-au potrivit. Poate ale dumneavoastră i se vor potrivi.

— Va avea nevoie de lecţii în privat, spuse ea, înăbuşind fără milă orice urmă de speranţă care ar fi încercat să încolţească înăuntrul ei. El spusese doar „poate”. Era lucrul diplomatic de spus. Probabil încăperea i se părea ponosită, metodele ei amatoriceşti, elevii ei nişte neică nimeni. Nu pot să-i predau la ore cu fetele. Prezenţa lui ar putea să fie perturbatoare. Le va intimida pe unele fete, altora le va da curaj şi toate se vor purta stupid.

— Peregrine *este* o prezenţă perturbatoare, spuse Rathbourne. Nu prea contează despre cine este vorba.

Fete, băieţi, adulţi. Profesori, familie, clerici, marinari, soldaţi, membri ai parlamentului. Nepotul meu este un Toma Necredinciosul. Vrea ca totul să fie dovedit. Este curios, logic şi încăpăţânat. Vă va întreba „De ce?” de o sută de ori într-o oră. Aţi fi o nebună de zile mari dacă nu v-aţi tripla, cel puţin, taxa obişnuită.

Nu se putea să vorbească serios. Să îşi tripleze taxa pentru un singur băiat? Lord Lisle nu se putea să fie mai greu de stăpânit decât era Olivia, oricât ar fi încercat, oricât de mult l-ar fi răsfăţat părinţii lui. Olivia moştenise mult prea mult din caracterul îngrozitorilor Delucey.

— În cazul ăsta, îl voi mări de patru ori, spuse Bathsheba.

— A spus că sunteţi deşteaptă, zise Rathbourne, îndepărtându-se de fereastră. Atunci aţi fi de acord să-l primiţi, în ciuda avertizării mele?

Bathsheba nici măcar nu clipi. Tatăl ei o învăţase cum să joace cărţi.

— Atunci, v-aţi răzgândit? întrebă ea.

El privi prin încăpere.

— Societatea nu va fi încântată, spuse el. Simpatiile societăţii rămân de partea familiei răposatului vostru soţ.

— Oh, spuse ea.

Deodată, se simţi extrem de obosită. Se simţi ca Sisif, împingând bolovanul pe deal, doar ca să se rostogolească la loc încă o dată. Bolovanul era trecutul ei, şi se rostogoli peste urmele de speranţă şi le zdrobi. Se simţise la fel cu o zi înainte, în faţa magazinului de gravuri, când îşi dăduse seama că numele ei îi mai închidea încă o uşă în nas.

— Aceste resentimente şi prejudecăţi de demult sunt atât de obositoare, spuse el. Dacă părinţii lui Peregrine află că dumneavoastră îi sunteţi profesoară, se vor scandaliza. Le stă în fire extravaganţa emoţională. Nu se pot abţine. Poate de aceea nu au nici cea mai vagă idee despre cum să procedeze cu el. Soluţia lor a fost să-l lase să stea cu mine, în vreme ce ei s-au retras în vizuina lor din Scoţia. Dar dacă rudele mele prin alianţă mi-l lasă mie, atunci trebuie să-mi accepte deciziile. Privirea lui se îndreptă spre ea, iar el

schiţă un zâmbet. Nu trebuie decât să iau o hotărâre. Ştiţi că în clipa asta arătaţi exact ca fiica dumneavoastră atunci când Peregrine a început să o enerveze? Poate v-aţi dori să mă loviţi cu un caiet de schiţe?

— Ce anume v-ar ajuta să luaţi o hotărâre? întrebă ea.

Zâmbetul deveni mai pronunţat, iar Bathsheba îşi dori să-l fi ţinut ascuns, căci zâmbetul acela, mai degrabă decât urma lui, îi făcea inima să bată cu prea multă putere şi îi încetinea mintea.

— Am hotărât că băiatul are nevoie de dumneavoastră, spuse el. Am hotărât că el este mai important decât resentimentele de demult şi scandalurile.

*

Îşi recăpătase cumpătul, se gândi Benedict.

Fusese conştient când ea intrase în magazinul de gravuri, chiar înainte să o recunoască. Auzise paşii uşori, îi simţise prezenţa. Nu se grăbise să se întoarcă spre ea, întărindu-se mai întâi pe sine.

Apoi privise şi se gândise că vraja se rupsese.

Nu era cea mai frumoasă fiinţă din lume, aşa cum crezuse el iniţial. Nu părea prea tânără ca să aibă o fiică de vârsta lui Peregrine. Chipul pe care Benedict îl găsise atât de memorabil era ros de griji, ochii nu erau atât de strălucitori pe cât şi-i amintea.

Prin urmare, putea să fie sigur că hotăra doar în măsura în care aşa îi dicta conştiinţa, neafectat de părerile lumii bune sau de scenele pe care le-ar fi îndurat dacă vestea ajungea la urechile lui Atherton. Trebuia să aleagă ce era cel mai bine pentru Peregrine.

În clipa în care Benedict rostise cuvintele, ştiu că era alegerea corectă.

Însă nu se aşteptase ca justeţea deciziei să fie reflectată în înfăţişarea ei. Mai întâi, ochii i se luminară, apoi expresia chipului se îmblânzi, iar linia încordată a gurii ei se destrămă în arcuirea atractivă a unui zâmbet. Expresia îngrijorată se evaporă luând cu ea toate urmele

trecerii timpului. Ochii ei albaştri erau strălucitori, aproape orbitori, iar ea părea cumva luminată acum.

Dacă Benedict ar fi fost un bărbat cu imaginaţie, poate şi-ar fi imaginat că rostise vreun fel de incantaţie magică, menită să provoace o asemenea transformare.

Dar nu-şi permitea niciodată să aibă imaginaţie.

— Chiar sunteţi perfect, îi spuse ea.

Perfect. Aşa spunea toată lumea despre el. Cât de joase erau standardele lor de perfecţiune!

— Da, e o mare plictiseală, spuse el. Ar trebui să spun că „nimeni nu-i perfect”, dar asta e şi mai plictisitor. Consolarea mea e că, dacă se află toată povestea asta, oamenii nu vor mai spune că sunt perfect. Cât de palpitant! În sfârşit, voi avea un defect.

— Nu ştiam că e atât de greu să capeţi unul, spuse ea. Din fericire, aţi venit unde trebuie. După cum probabil aţi auzit, ramura Delucey din care mă trag are defecte din plin.

— Dacă mai am nevoie de încă unul, ştiu la cine să apelez, spuse el.

— Vă recomand să vă obişnuiţi cu primul, spuse ea. În prezent, e un defect ascuns. Sunt oameni care le consideră pe acestea ca fiind cele mai bune.

— Un defect, un secret, spuse Benedict. Mă simt cam destrăbălat.

— Sunt onorată să ajut, spuse ea. Dar să revenim la ale noastre. Lord Lisle ar trebui să vină aici pentru lecţiile lui? Ştiu că e peste mână, dar ar putea să fie un avantaj. E mai puţin probabil să se întâlnească cu toţi cei care-l cunosc.

— M-am gândit la avantajul ăsta, spuse Benedict. Va fi suficient să-l trimit aici cu un slujitor. Unul discret. Pe jos, cred.

— Dar sunt mai bine de trei kilometri din piaţa Cavendish, spuse ea.

— Ştiţi unde locuiesc, zise el.

— Cine nu ştie? întrebă ea.

„Chiar aşa, cine nu ştie?” se întrebă Benedict în gând.

Intimitatea era un lux pe care nu şi-l putea permite.

— Trei kilometri sunt o nimica toată, spuse el. Peregrine are nevoie de exerciţiu, mai ales acum. Şi-a dat seama de curând că o înaltă pricepere la greacă şi latină este esenţială pentru un colecţionar de antichităţi. Prin urmare, a devenit obsedat de autorii clasici. Dacă vrea cu adevărat să meargă în Egipt, va fi nevoit să fie într-o formă fizică şi mentală adecvată. Va trebui să se obişnuiască şi printre oameni care *nu se învârt în aceleaşi cercuri* ca el.

Îşi permise să schiţeze un zâmbet când îşi rosti cuvintele. Ea nu ştia *totul* despre el – sau prea mult despre Londra – dacă îl credea străin de Holborn. Apoi privirea lui se îndepărtă de la chipul ei remarcabil spre fereastră şi priveliştea de dincolo, spre clădirile opuse. Făcea toate acestea pentru Peregrine. Trebuia să se gândească la Peregrine.

Ea nu părea să aibă vreo problemă în a se gândi la treburile ei. Stabili zilele şi orele la care era disponibilă sala de clasă pentru lecţiile în privat, scrise pe o hârtie rechizitele de care era nevoie şi află numele şi adresa omului de afaceri al lui Benedict, căruia să îi trimită factura.

După aceea, Benedict nu mai avu nicio scuză să zăbovească. În alte zece minute, îşi luă tabloul de la Popham şi porni spre o locaţie mult mai exclusivă, situată mult în vestul Holbornului, unde să înrămeze desenul.

Avea să fie atârnat în dormitorul lui, hotărî Benedict.

Capitolul 4

Trecuseră zece zile şi patru lecţii. Nici măcar o dată, în toată perioada, Benedict nu trecuse pragul uşii domnului Popham.

Opţiunea evidentă care să îl însoţească pe Peregrine la lecţiile de desen era lacheul Thomas, pe care Benedict îl adusese de la Derbyshire. Era singurul slujitor pe care Benedict îl credea în stare să dea dovadă de discreţie.

Îmbrăcat în haine de zi cu zi, nu în uniformă, Thomas rămânea la o ceainărie din apropiere câtă vreme ţinea lecţia. La finele timpului alocat, îl recupera pe copil din pragul uşii magazinului de gravuri.

Sarcina se potrivea de minune cu abilităţile lui Thomas, pentru că Benedict îi dictase lui Peregrine o singură regulă:

— Te duci şi te întorci în linişte la şi de la lecţiile de desen. Dacă apar incidente – înainte, în timpul sau după –, lecţiile vor înceta. Nu voi accepta niciun fel de scuze. E clar?

— Da, domnule, spuse Peregrine.

Benedict îl lăsase să plece, convins că regula era suficientă. Orice era considerat fundamental pentru vocaţia lui, precum latina şi greaca, se bucura de atenţia deplină şi înflăcărată a lui Peregrine. Doamna Wingate nu avea nevoie de Benedict ca să îmblânzească nepotul.

Benedict avea nevoie să fie îmblânzit.

A unsprezecea zi, o vineri, îl găsi primejdios de plictisit şi de neliniştit.

Nu era de parcă nu ar fi avut nimic de făcut. Urmărea un tulburător caz penal la Old Bailey. Avea de pregătit un discurs de susţinere a unei propuneri pentru crearea unui forţe de poliţie metropolitane. Deşi cei mai mulţi din lumea bună părăsiseră Londra, nu lăsaseră pustiu în urma lor. Nu ducea lipsă de invitaţii la cine sau dansuri, participare la întâlniri, concerte, piese de teatru, operă, balet şi expoziţii.

Cu toate astea, era extraordinar de plictisit.

Atât de plictisit, încât se trezise de două ori în după-amiaza aceea începând să se plimbe de colo-colo, un obicei pe care îl credea potrivit doar pentru femeile isterice şi alte persoane cu sensibilităţi exagerate.

„Animalele în cuşcă se plimbă. Copiii se fâţâie. Un domn stă în picioare sau aşezat în linişte”.

Benedict rămase liniştit în biroul lui, aşezat pe scaunul din spatele mesei de scris. Secretarul lui, Gregson, stătea în partea opusă. Revedeau corespondenţa din ultimele zece zile.

Excelenţa Sa fusese prea plictisită ca să se ocupe de ea până acum. Nici acum nu voia să facă asta. Totuşi, dacă le ignora în continuare, grămăjoarele de scrisori şi cărţi de vizită aveau să se transforme în grămezi. Asemenea lucruri iresponsabile erau ceva ce fraţii lui, Rupert sau Darius, ar fi permis să se întâmple.

„Domnii responsabili îşi ţin lucrurile în ordine”.

— Aceasta e de la Lord Atherton, domnule, spuse Gregson, ridicând o scrisoare groasă. Poate aţi dori să o deschideţi.

— Sigur nu, spuse Benedict. Ar trebui să văd ce conţine, şi ştii că mereu foloseşte de trei ori mai multe cuvinte decât e nevoie, plus un exces de liniuţe şi puncte de exclamare. Te rog să fii bun şi să-mi rezumi doar esenţialul.

— Sigur, domnule. Gregson citi cu atenţie lunga epistolă. „Am avut o întâlnire jalnică”, citi el.

— Fără întâlniri jalnice, spuse Benedict.

Gregson întoarse scrisoarea.

— „Sunt indignat să aflu…”

— Fără indignare, spuse Excelenţa Sa.

— Mama Priscillei…

— Nimic care să aibă de-a face cu mama lui Lady Atherton, te implor, Gregson. Poate ar fi mai bine să faci un rezumat.

Gregson survolă iute următoarele pagini.

— A găsit un loc pentru Lord Lisle.

Benedict înţepeni.

— Ce loc?

Gregson citi:

— „Sunt sigur că vei fi la fel de uşurat ca noi să afli că am făcut, în sfârşit, aranjamente pentru fiul meu rătăcitor. Şcoala Heriot din Edinburgh a fost de acord să-l accepte”.

— Şcoala Heriot, spuse Benedict. În Edinburgh.

— În două săptămâni, Excelenţa Sa îşi trimite slujitorii ca să îl ia pe Lord Lisle şi să îl ducă la noua şcoală, spuse Gregson.

Benedict se ridică de la birou şi se duse la fereastră.

Rămase tăcut. Reuşi să-şi păstreze calmul, privind hotărât în grădina de jos şi uitându-se la crizantemele care dansau în adierea vântului de septembrie. În exterior nu se putea zări nimic din furtuna iscată înăuntrul lui. Fireşte, nu spuse nimic din ce gândea. O făcea rareori. În ciuda anilor de disciplină, gândurile lui despre fiinţele umane şi acţiunile lor erau înnebunitoare. De fapt, în mintea lui, şi el reacţiona ca un Atherton vorbind cu emfază.

Totuşi, spre deosebire de Atherton, Benedict se învăţase să păstreze pentru sine ieşirile violente. Puţinul pe care îl exprima se limita la observaţii seci, sarcasm şi o sprânceană ridicată.

„Viaţa nu este o piesă de operă. Ieşirile dramatice îşi au locul pe scenă”.

Benedict nu se dezlănţui prin birou, certându-şi nerodul de cumnat. Spuse doar:

— Trimite-i o notă lui Lord Atherton, Gregson. Spune-i să-şi cruţe slujitorii de călătorie. Îl voi duce eu pe băiat în Scoţia în două săptămâni.

O jumătate de oră mai târziu, Lord Rathbourne plecă spre Holborn.

*

Din cauza îmbulzelii din trafic, Benedict nu ajunse la magazinul de gravuri decât după ce se încheie lecţia lui Peregrine şi băiatul era în drum spre casă, doamna Wingate fiind deja plecată, după cum îi spusese domnul Popham.

Benedict încercă să se convingă să îi transmită vestea printr-o scrisoare. Respinse ideea – după cum o făcuse de nenumărate ori în drum spre magazinul de gravuri.

Pur şi simplu nu se făcea să îi trimită o scrisoare. Ea se simţise ofensată de ultima scrisoare, prin care îi refuzase serviciile.

Benedict îşi aminti felul batjocoritor în care făcuse referire la biletul trimis, înverşunarea cu care îşi ţinuse ridicată bărbia, dispreţul din ochii ei albaştri. Atunci îşi dorise să râdă. Îşi dorise să-şi coboare faţa peste chipul ei

frumos, supărat şi…

Şi să facă ceva ce nu s-ar fi cuvenit.

Îi spuse lui Popham:

— Trebuie să vorbesc cu ea. Despre unul dintre elevii ei. Dacă aţi avea amabilitatea să îmi spuneţi adresa ei.

Domnul Popham se făcu roşu ca racul.

— Vă rog să nu vă supăraţi, dar nu-mi este cu putinţă să vă spun adresa ei.

— Nu vă este cu putinţă, repetă el neutru.

— N… nu, Ex… Excelenţă. Vă rog să mă iertaţi, Excelenţă. Am încredere că veţi înţelege… dificultăţile… pe care le are o văduvă, mai ales una tânără, care trăieşte singură. Bărbaţii pot să devină aşa o pacoste. Fireşte, nu Excelenţa Voastră… adică, ce vreau să spun… Hmm… Problema este că i-am promis solemn doamnei să nu fac excepţii, domnule.

Benedict îşi dori să se aplece peste tejghea, să îl ia pe omuleţ de guler şi să îl dea cu capul de tejghea până ce devenea mai cooperant. Dar spuse doar:

— Conştiinţa dumneavoastră vă face cinste, domnule. Înţeleg prea bine. Vă rog să îi trimiteţi doamnei Wingate un bileţel, prin care să îi cereţi permisiunea să îi fac o vizită. Voi aştepta.

Apoi se aşeză pe un scaun la o masă şi începu să răsfoiască portofoliul de litografii.

— C… cum… mare plăcere, Excelenţă, se bâlbâi Popham. Dar este o p… problemă. Asistentul meu a plecat să livreze ceva şi nu pot să las magazinul nesupravegheat.

— Atunci trimiteţi un hamal, spuse Benedict fără să ridice privirea din portofoliu.

— Da, Excelenţă. Popham ieşi din magazin. Se uită în jos pe stradă. Se uită în sus. Niciun hamal nu-şi făcu apariţia. Se întoarse în magazin. Din timp în timp, mai ieşea şi se uita în sus şi-n jos pe stradă.

Era un magazin mic. Deşi Benedict nu era un bărbat micuţ, fizic nu ocupa prea mult spaţiu. Totuşi, fiind un aristocrat – o specie practic necunoscută în acea parte a Holbornului –, părea să ocupe mult mai mult spaţiu decât o

făceau oamenii obişnuiţi.

Nu doar că părea să ocupe fiecare centimetru din magazin, dar îi făcea şi pe clienţi să privească lung şi să uite de ce veniseră acolo. Mai mulţi dintre ei plecaseră, prea înfricoşaţi şi intimidaţi să cumpere ceva. Şi nu era cel mai rău lucru.

Venise cu o birjă închiriată, nu cu una dintre trăsurile sale, ca să călătorească fără să atragă atenţia asupra lui. Dar îl plătise pe vizitiu ca să aştepte, iar birja care pierdea vremea în faţa magazinului încetinea circulaţia. Mai mulţi pierde-vară se adunau să bârfească cu vizitiul şi între ei. Vizitiii care erau în trecere îşi exprimau furia suficient de tare încât să se audă în magazin.

Popham se făcu şi mai roşu şi mai agitat.

În cele din urmă, după o jumătate de oră, cum asistentul încă nu revenise, îi spuse lui Lord Rathbourne adresa.

*

Din Holborn, vizitiul coti spre Hatton Garden, apoi la dreapta, pe Charles Street. Acolo, la un han care se numea Bleeding Heart, Benedict coborî. Îi ceru vizitiului să îl aştepte mai jos, pe stradă, unde birja nu stânjenea circulaţia.

Trecu strada, apoi se opri la intrarea îngustă care ducea în curtea interioară.

Cartierul era extrem de sărac. Totuşi, contrar convingerilor doamnei Wingate, Lord Rathbourne nu era străin de zonele cele mai obidite ale Londrei. Se implicase în mai multe anchete parlamentare ce priveau condiţiile de trai ale clasei inferioare. Nu ajunsese la propriile concluzii doar prin lecturi.

Nu şovăi pentru că se temea să nu se îmbolnăvească, căci soţia lui murise de pe urma unor friguri luate în timpul uneia dintre misiunile ei evanghelice într-un cartier asemănător cu acela.

Se opri pentru că începu să gândească din nou

raţional.

Ce Dumnezeu putea să îi spună în persoană ce n-ar fi putut să-i transmită printr-o scrisoare? Ce conta pentru el dacă doamna Wingate se supăra sau nu? Căutase doar o scuză ca să o vadă? Permisese furiei din mintea lui să îi stăpânească acţiunile?

Ultima întrebare îl făcu să schimbe direcţia.

O luă pe Charles Street. Păşi repede, păstrând privirea aţintită înainte şi mintea fermă acolo unde îi era locul. Erau doar afaceri. Urma să îi scrie un bilet doamnei Wingate ca să o informeze că Peregrine se întorcea la şcoală şi că nu mai putea să-şi continue lecţiile cu ea. Fireşte, urma să fie plătită pentru toate lecţiile asupra cărora conveniseră. Benedict urma să îi mulţumească pentru tot ce reuşise să facă cu băiatul până atunci. Poate avea să-şi îngăduie să îşi exprime regretul pentru bruscheţea cu care…

La naiba cu Atherton! De ce nu putea să acţioneze ordonat, în loc să îşi arunce mâinile în aer într-un minut, să declame cauza pierdută şi apoi…

O senzaţie iritantă, urmată de un talmeş-balmeş de senzaţii: Benedict auzi ţipătul scurt, văzu pachetele care se răsturnară peste el, simţi o pălărie care îl lovi în bărbie şi o mână care îl prinse de mâneca hainei, toate în acelaşi timp.

O prinse – era cu siguranţă o ea – şi ştiu despre care *ea* era vorba în clipa imediat următoare, chiar. Înainte să îi vadă chipul.

*

Dacă ar fi fost atentă pe unde călca, în loc să se uite gură-cască la el, Bathsheba nu s-ar fi împiedicat. El nu se uita în direcţia ei, ci drept înainte, evident cu mintea la altceva. Dacă ar fi putut numai să-şi păstreze cumpătul, el ar fi trecut în voie, iar ea nu s-ar fi făcut de râs.

Din nou.

Îl văzu făcând ochii mari când o recunoscu, iar expresia surprinsă pe care o întrezări în profunzimile întunecate îi învălui tot trupul într-o senzaţie de căldură.

Privirea dispăru într-o clipită, dar căldură dăinui, înfiorându-i sângele în vene şi moleşindu-i muşchii.

El o puse iute pe picioare. Ei îi fu mult mai greu să îi dea drumul. Era conştientă de lanţurile fierbinţi imprimate pe braţele ei de mâinile mari şi înmănuşate. Era conştientă de căldura pe care o răspândea trupul masiv şi ferm, aflat la câţiva centimetri distanţă de al ei. Zări ţesătura de lână şi m şi observă contrastul de culori: alb strălucitor pe un verde aprins. Inspiră parfumul curat de săpun şi apret, notele mai exotice de colonie discretă şi scumpă… şi aroma lui, mult mai subtilă.

— Doamnă Wingate, spuse el. Speram să vă întâlnesc.

— Mai bine vă uitaţi în jur decât să speraţi, replică ea. Dacă nu-mi venea în minte să vă sar în cale, se putea prea bine să mă treceţi complet cu vederea.

Strânsoarea lui se încordă. Bathsheba îşi dădu seama că ea continua să se ţină de el, mâna ei ţinându-i strâns braţul. Parcă se ţinea de marmură caldă.

Îi dădu drumul, îl cercetă cu privirea şi îşi concentră atenţia la pachetele ei, împrăştiate pe trotuar. O trăsură în trecere îi zdrobi coşul sub roţile ei.

— Îmi puteţi da drumul, spuse ea. Mi-aş dori să-mi strâng cumpărăturile înainte ca vreun derbedeu întreprinzător să fugă cu ele.

El îi dădu drumul şi îi strânse pachetele.

Ea îl privi îndeplinindu-şi sarcina înjositoare cu obişnuita lui graţie perfectă. Nici măcar haina lui nu părea să se îndoaie la cusături atunci când se apleca, deşi se mula pe el ca o piele. Foarte probabil creaţia lui Weston. Şi banii daţi de Excelenţa Sa ar fi fost de ajuns pentru ca ea şi Olivia să se întreţină fără probleme vreun an, poate doi sau trei.

Mulţimea se aduna în jurul lor ca să se uite la el, cu o curiozitate de nedescris. Bathsheba îşi veni cu întârziere în fire.

— Un lacheu, rămas fără slujbă, explică ea. Una dintre rudele răposatului meu soţ l-a dat afară, sărmanul de el.

— A venit în cartierul greşit, doamnă W., spuse unul dintre privitori. Abia dacă e destul de muncă pentru oamenii de rând de aici.

— Păcat, nu? spuse un altul. Un tip aşa mare şi puternic. Am auzit că lumea bună îi place pe tipii înalţi şi voinici. E adevărat, doamnă?

— Da, răspunse ea. Lacheii înalţi sunt la modă.

După ce el recuperă toate pachetele, ea o luă din loc în pas rapid, lăsându-i pe spectatori să discute despre ce însemna să fii la modă. După ce cotiră şi mulţimea nu îi mai auzea, el întrebă:

— Eu sunt un lacheu?

— N-ar fi trebuit să veniţi aici îmbrăcat aşa bine, spuse ea. În mod evident, nu aveţi nici cea mai vagă idee despre cum să călătoriţi incognito.

— Nu m-am gândit la asta.

— Evident că nu, spuse ea. Din fericire, unul din noi se trage dintr-un mare neam de mincinoşi. Faptul că aţi fi un lacheu explică atât hainele elegante, cât şi aerul dumneavoastră de superioritate.

— Aerul meu de... El se opri. Mergeţi în direcţia greşită. Bleeding Heart nu se află în partea opusă?

Ea se opri.

— Aţi aflat unde locuiesc.

El încuviinţă din cap pe deasupra pachetelor aşezate sub maxilar.

— Nu e vina lui Popham. Eu l-am intimidat. Îmi doresc să nu o fi făcut. Urăsc să intimidez. Dar am fost... foarte iritat.

— De Popham?

— De cumnatul meu. Atherton.

— Atunci de ce nu l-aţi intimidat pe cumnatul dumneavoastră?

— E în Scoţia. Nu v-am spus?

— Excelenţă, zise ea.

— Ah, iată aici curtea liniştită a unei biserici, remarcă el şi făcu un semn din bărbie spre locul acela. De ce nu intrăm? Vom fi într-un loc mai retras fără să părem

indecenţi.

Ea nu era atât de preocupată de ce părea indecent şi ce nu. Totuşi, dacă el avea mâinile ocupate cu pachete... Intră în curte şi se opri în apropierea porţii. El îi aşeză cumpărăturile pe un mormânt.

— Sunt obligat să-l duc pe Peregrine în Scoţia peste două săptămâni, spuse el. Tatăl lui ne strică aranjamentele. L-a lovit responsabilitatea şi a hotărât să-şi vâre copilul la şcoala Heriot din Edinburgh.

Ea îşi înăbuşi un oftat. „Adio monede strălucitoare”, îşi spuse în gând.

— Nu e o şcoală bună? întrebă ea.

— Peregrine nu se va potrivi niciodată în vreuna dintre măreţele noastre şcoli britanice, spuse el cu voce tăioasă. Dar asta nu i se poate explica lui Atherton într-o scrisoare. Nu-i poţi explica nimic niciodată. Este prea nerăbdător, impulsiv şi dramatic pentru a gândi raţional.

Spre surprinderea Bathshebei, Lord Rathbourne începu să se plimbe pe cărare. Desigur, o făcea graţios, el fiind perfect, dar cu o energie stăpânită care parcă făcea să se agite aerul în jurul lui.

— Dacă ar putea numai să privească raţional povestea asta, continuă el, şi-ar da seama că metodele şcolii publice britanice sunt contradictorii cu caracterul lui Peregrine. Înveţi totul pe de rost. Trebuie să faci ce ţi se spune fără să comentezi, să memorezi fără să înţelegi ceea ce memorezi. Când Peregrine insistă să înţeleagă de ce şi cum, este văzut, în cel mai bun caz, ca fiind lipsit de respect şi, în cel mai rău caz, blasfemator. Apoi e pedepsit. Pentru majoritatea băieţilor sunt suficiente câteva lovituri ca să înveţe să îşi ţină gura. Peregrine nu e ca majoritatea băieţilor. Bătaia nu înseamnă nimic pentru el. De ce nu poate să vadă şi tatăl lui asta când este atât de evident pentru un simplu unchi? încheie unchiul şi îşi scuturăpumnul.

— Poate că tatălui îi lipseşte capacitatea unchiului de a se pune în locul băiatului, spuse ea.

Rathbourne se opri brusc. Îşi privi mâna încleştată şi

clipi o dată. O descleştă.

— Într-adevăr. Ei bine, mă gândeam că Atherton are imaginaţie cât pentru şase oameni. Sigur, mai mult decât mine.

— Părinţii au o viziune specială, spuse ea. Pot fi orbi într-o anumită măsură. Tatăl dumneavoastră vă înţelege?

Pentru o clipă, el păru şocat, la fel şi ea, să desluşească un semn atât de puternic de emoţie. Îşi dăduse seama de la început că el avea o înfăţişare care nu trăda nimic.

— Sincer, sper că nu, spuse el.

Ea râse. Nu reuşi să se abţină. Dură o fracţiune de secundă – el redeveni de nepătruns dar, în răstimpul acela, păru un băiat trist, şi Bathsheba se gândi că i-ar fi plăcut să îl cunoască pe băiatul acela.

Primejdios gând.

El rămase nemişcat o vreme, se uită la ea şi aproape că schiţă un zâmbet. Apoi se apropie.

— Chiar aţi dat peste mine intenţionat? întrebă el.

— A fost o glumă, spuse ea. Adevărul e că am fost şocată peste măsură să vă văd pe Charles Street. Mi-ar plăcea să-mi daţi de veste când mă căutaţi. Aş prefera să nu intru în faţada unui magazin şi să-mi învineţesc ochiul sau să mă împiedic de o bordură şi să-mi rup glezna.

El se apropie prea mult, iar privirea lui era ca un magnet care o atrăgea pe a ei. Fu luată prin surprindere, dar doar o clipă – atât timp cât să respire –, însă fu de ajuns pentru a fi şi mai ademenită. Să te uiţi în ochii aceia atât de întunecaţi semăna cu a te uita într-un coridor lung şi întunecos. Mult prea contrariant. Bathsheba voia să descopere ce se afla la capătul lui, cine se afla acolo şi cât de mare era diferenţa între bărbatul din afară şi cel de dinăuntru.

Îşi întoarse privirea.

— N-am vrut să spun că trebuie să veniţi să mă căutaţi, adăuga ea. Nu lansam o invitaţie.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să vin, spuse el. Aş fi putut să vă scriu. Şi totuşi, iată-mă aici.

Bathsheba nu putea să-şi permită să se lase ademenită din nou. Se concentră pe piatra de mormânt din spatele lui, acolo unde se aflau pachetele.

— Da, ei bine, trebuie să plec, spuse ea. Olivia se întoarce de la şcoală în curând şi, dacă nu mă găseşte acasă, găseşte ce să facă. De obicei, e ceva ce ai prefera să nu facă.

— Ah, da, ce urât din partea mea. El se dădu la o parte, spre piatra de mormânt, şi începu să îi strângă lucrurile. Nici nu trebuia să vă deranjez, şi mi-am dublat delictul când v-am ocupat prea mult din timpul dumneavoastră.

Nu îi ocupase destul timp. Ea nu aflase nici măcar o fărâmă din ce voia să afle.

„Gândeşte-te la fiica ta”, îşi spuse în gând. „Curiozitatea legată de acest bărbat e un lux pe care nu ţi-l permiţi”.

— Prefer să le duc eu acum, Excelenţă, spuse ea. Un lacheu nu şi-ar avea locul la Bleeding Heart Yard. Cel mai bine ar fi să ne vedem de drumurile noastre.

*

Benedict nu voia să îşi vadă de drumul lui.

Voia să rămână acolo unde era, să discute cu ea, să o privească, să o asculte. Ea râsese – la ceea ce fusese probabil o reacţie comică de groază pe chipul lui când îl întrebase dacă tatăl lui îl înţelegea.

Nu se aşteptase să sune aşa. Era un sunet scăzut şi adânc din gât.

Râs păcătos. Râs de dormitor.

Râsul păru să rămână suspendat în aer când Benedict se întoarse la birjă. Rămase suspendat aşa în timpul călătoriei scurte până acasă. Îl urmă înăuntru şi până în camera lui Peregrine.

Îl găsi pe băiat îngenuncheat pe scaunul de lângă fereastră, aplecat peste o pagină colorată din cartea lui Belzoni. Înfăţişa tavanul din mormântul unui faraon, cu o

varietate de siluete ciudate şi simboluri din aur pe un fundal negru, eventual reprezentarea unui cer pe timp de noapte şi a constelaţiilor, aşa cum le văzuseră vechii egipteni.

Benedict refuză să îşi bată capul cu desenul. Vechii egipteni erau prea agasanţi pentru a se putea exprima în cuvinte.

Îi spuse băiatului ce hotărâse Atherton. Peregrine se încruntă.

— Nu înţeleg, spuse el. Tata a zis c-a renunţat să mă mai trimită la şcoală. Mi-a spus că sunt bine-venit să cresc analfabet şi ignorant. A zis că nu merit să primesc o educaţie de gentleman când nu pot să mă port ca un gentleman. A spus…

— În mod evident, s-a răzgândit, replică Benedict.

— E extraordinar de incomod, comentă Peregrine. Nu am terminat de studiat colecţia lui Belzoni. În orice caz, nu are niciun sens să plec prea curând. Şcoala va fi început deja când voi ajunge la Edinburgh. Dacă tot eşti băiatul nou, cel mai bine e să începi cu ceilalţi băieţi noi. Acum aş fi cel mai nou dintre băieţii noi şi aş pierde o grămadă de timp preţios cu bătăi, când aş putea să rămân aici, să-mi îmbunătăţesc greaca şi latina şi să-mi organizez tabelul de hieroglife.

Peregrine nu se lăsa intimidat. Nu voia să fie lacheul nimănui. Prin urmare, şi din moment ce era la nesfârşit băiatul cel nou, îşi petrecea bună parte din timp câştigându-şi locul prin forţa pumnilor.

— Sunt conştient de asta, spuse Benedict. Dar faptul rămâne: tatăl tău porunceşte, tu trebuie să asculţi.

Nu îi menţionă discuţia pe care avea de gând să o poarte cu Lord Atherton. Benedict nu dădu de înţeles că intenţiona să îl aducă pe Peregrine înapoi, dacă era uman posibil, şi să îi angajeze un tutore potrivit pentru el, aşa cum ar fi trebuit să facă deja cu mulţi ani în urmă.

Nu voia să îi dea speranţe nepotului lui. În orice caz, un fiu trebuia să îşi asculte tatăl.

„Părinţii trebuie să fie trataţi cu respect, indiferent

dacă îţi vine să îi strângi de gât sau nu”.

Indiferent de ce era Benedict pregătit să facă pentru Peregrine, nu putea să încurajeze nesupunerea.

— Credeam că şi-a luat mâinile de pe mine şi că m-a lăsat în grija ta, spuse Peregrine. Aşa trebuie să creadă Lord Hargate, pentru că ţie, nu lui tata, ţi-a spus să-mi găseşti un profesor de desen. Şi nici nu pot să mă gândesc la ce-o să se aleagă de desenul meu. Nu mai avansez în veci în ritmul ăsta. Doar ce am început să fac progrese. Nu, chiar e adevărat, spuse el atunci când Benedict ridică din sprâncene. Aşa zice doamna Wingate, şi ştii că ea nu mă flatează. „Lord Lisle, iar ai început să desenezi cu picioarele”, îmi spune când desenez aiurea. El zâmbi. Mă face să râd.

— Înţeleg, spuse Benedict.

Şi pe el îl făcea să *vrea* să râdă. O făcuse în Salonul Egiptean, când îşi chestionase fiica despre motivele pentru care îl atacase pe Peregrine. Voise să râdă şi în faţa magazinului lui Popham – când fusese cu totul luată prin surprindere să afle că Peregrine avea o ambiţie în viaţă – şi la reacţia ei. Voise să râdă şi azi, când ea glumise că avusese de gând să se arunce în braţele lui Benedict.

Era hazlie. Spunea şi făcea lucruri la care el nu se aştepta.

Încă putea să îi audă râsul.

— Ei bine, bănuiesc că nu avem ce face, spuse Peregrine. Închise cartea. Totuşi, mai am două săptămâni. Trebuie să profit cât mai mult de timpul rămas.

Benedict se pregătise pentru mult mai multe probleme. Peregrine nu rostise decât o fracţiune din de ce-urile şi cum-urile la care se aşteptase. Poate că-şi dăduse în sfârşit seama că purtarea tatălui său avea rareori vreo bază raţională şi renunţase să mai caute vreuna.

Poate că băiatul se maturiza şi înţelegea lucrurile, în sfârşit.

— Dacă te rog, domnule, pot să merg mâine la British Museum? întrebă Peregrine. Mi-ar plăcea să mă mai uit o dată la capul lui Memnon cel Tânăr. Am întrebat-o pe

doamna Wingate dacă putem să facem o lecţie în plus într-o sâmbătă, acolo sau la Salonul Egiptean, dar nu are timp. A spus că o să fie la Soho Square mâine-dimineaţă şi în prima parte a după-amiezii.

— Probabil vreo comandă de portret, spuse Benedict.

Vreuna dintre fiicele negustorilor pe care le instruia îşi dăduse probabil seama de talentul ei.

— Cred că-şi caută casă pe acolo, spuse Peregrine.

Benedict bănuia că Soho Square putea să le pară unora o îmbunătăţire faţă de Bleeding Heart Yard. Totuşi, ambele adrese intrau pe lista cartierelor dezgustătoare.

— Ar trebui să o sfătuiesc să nu o facă, spuse el. Nu e înţelept să se mute atât de aproape de Seven Dials. E la fel de rău ca Saffron Hill.

Peregrine se încruntă.

— Nu c-ar fi treaba mea unde locuieşte, continuă Benedict. Poţi să te duci la British Museum. Ar fi bine să mergi cu Thomas. N-are rost să vin cu tine câtă vreme îţi exersezi desenul.

— Chiar nu, spuse Peregrine. Te-ai plictisi de moarte. Fireşte, m-am gândit că trebuie să mă port de parcă ar fi o zi în care am lecţie de desen. Chiar dacă mă întâlnesc cu vreunul dintre directorii muzeului, n-am să-i spun nimic despre sarcofagul din granit roşu din curte – cel pentru care se îngrijorează atâta mătuşa Daphne –, chiar dacă e ruşinos, domnule, felul în care s-au purtat cu descoperirea domnului Belzoni…

— Aşa e, mai devreme sau mai târziu, Rupert va începe să îi arunce pe directori pe geam, spuse Benedict. Cu toate astea, tu ai să-ţi ţii gura.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să fie implicat în discuţii despre achiziţiile lui Belzoni: ce îi aparţinea cui şi cine trebuia să plătească pentru toate. Evitase cu mare atenţie toate încercările lui Daphne de a-l atrage în bătălia aceea exasperantă. Avea destule bătălii de purtat. Prima dintre ele viza viitorul lui Peregrine.

— N-o să scot un cuvânt despre asta, domnule, pe cuvântul meu, spuse Peregrine.

— Atunci, foarte bine, poţi să mergi cu Thomas.

După aceea, uşurat că rezolvase atât de uşor încă o problemă anevoioasă, Lord Rathbourne plecă.

Nu văzu privirea vinovată pe care nepotul lui o aruncă în urma lui.

Capitolul 5

22 septembrie, sâmbătă, British Museum

Vina lui Peregrine era legată de doamna Wingate, pe care nu o menţionase, cea care stătea pe scaunul de lângă el. Schiţau capul enorm din granit roşu al unui faraon, care avea o coroană parţial ruptă: capul lui Memnon cel Tânăr, pe care Belzoni îl trimisese din Egipt.

Spre deosebire de Salonul Egiptean, muzeul era rareori aglomerat, căci era greu să găseşti bilete. Unii spuneau că era mai uşor să obţii tichete de intrare la clubul Almack, cel mai exclusivist loc de reuniune al înaltei societăţi.

Peregrine nu ştia şi prefera să nici nu ştie cum reuşise Olivia Wingate să obţină un bilet.

Deşi locul era pustiu, cei doi vorbeau în şoaptă şi aveau grijă să-şi menţină creioanele în mişcare.

— O să fie destul de uşor pentru mine să-ţi scriu în Edinburgh, îl asigură Olivia.

Era mai bine să nu îi scrie, era de părere Peregrine. Scrisorile erau periculoase.

Nu ar fi trebuit să fie aici cu ea. Nici măcar unul dintre adulţii din viaţa lor nu ar fi fost de acord cu aşa ceva. În primul rând, ea era vicleană. De exemplu, azi, mama ei credea că Olivia venise la muzeu cu o colegă de şcoală şi cu mama prietenei ei.

Deşi Peregrine nu îi spusese unchiului lui despre fată, nu minţise cu nimic. Şi totuşi, conştiinţa îl chinuia. Ea, pe de altă parte, nu părea să aibă conştiinţă.

Peregrina ştia, ştia că ea reprezenta o problemă. Dar nu părea în stare să se abţină. Era îngrozitor de irezistibilă, asemenea unei poveşti cu fantome. Nu puteai să te opreşti decât la final.

— Adulţii îţi citesc toate scrisorile? întrebă ea.

El scutură din cap.

— În afară de scrisorile de la familie şi colegi de şcoală.

— Atunci e simplu, spuse ea. Probabil o să recunoască scrisul unei rude, aşa că mă prefac că sunt un fost coleg de clasă. O să îi folosesc numele, adresa şi o să scriu ca un băiat.

Oh, era tentant. În mod cert, scrisorile scandaloase ale Oliviei i-ar oferi o scăpare de zilele plictisitoare de la şcoală. Dar ce sugera nu era o nelegiuire? Dacă unchiul afla…

— Eşti foarte palid, spuse ea. Nu sunt sigură că faci destule exerciţii. Sau poate nu mănânci bine. Dacă aş fi fost în locul tău, nu aş fi lăsat ca Edinburgh să-mi strice pofta de mâncare. E un loc minunat, şi nu toţi scoţienii sunt aşa severi pe cât crede toată lumea.

— Propui să faci falsuri, şopti Peregrine. E o infracţiune penală. Ai putea să fii spânzurată.

— Atunci să nu-ţi mai scriu? întrebă ea indiferentă.

— Poate ar fi cel mai bine.

— Poate că ai dreptate. Va trebui să aranjez detaliile de una singură.

Peregrine ştia că nu trebuia să întrebe, dar era imposibil să se abţină. Abia dacă rezistă un minut înainte ca întrebarea să îi izbucnească pe buze:

— Ce detalii? întrebă el. Despre?

— Căutarea mea, spuse ea.

— Ce căutare? insistă el. N-o să fii cavaler până creşti mare.

Peregrine era mai docil decât îl credea unchiului lui. Era prea prudent ca să repete greşeala de a-i spune că nu avea să devină niciodată cavaler. Detaliul nu ar fi făcut decât să o enerveze. Nu se temea că putea să îl rănească.

Se temea că tărăboiul putea să atragă atenţia celor din jur. S-ar crea un incident, iar puţinele lecţii de desen pe care le mai avea de făcut urmau să fie anulate.

— Abia aştept să cresc mare, spuse ea. Acum, că tu pleci, eu şi mama revenim de unde am plecat. Nu vom ajunge niciodată nicăieri dacă ne bazăm pe lecţiile de desen. Trebuie să iau frâiele în mână şi să găsesc comoara.

În multe dintre scrisorile trimise în secret, Peregrine aflase, în detalii groaznice, de ce Olivia şi mama ei erau Proscrise şi Leproase. Era conştientă că Blestemul familiei însemna o reputaţie proastă, îngrozitorii Delucey aveau o reputaţie proastă, recunoscuse Olivia cu voioşie – cu toţii, exceptând-o pe mama ei, care nu semăna deloc cu ceilalţi. La drept vorbind, Olivia credea că mama ei era mult prea cuviincioasă.

Dacă Olivia era unul dintre exemplele mai temperate, se gândi Peregrine, „îngrozitor” era un eufemism grosolan.

Ea îşi umpluse scrisorile cu referinţe la o mulţime de rude nelegiuite. Totuşi, nu menţionase niciodată până atunci vreo comoară.

— Ce comoară? întrebă el, fiindu-i imposibil să se abţină.

— Comoara lui Edmund Delucey, spuse ea. Străbunicul meu. Piratul. Ştiu unde a ascuns-o.

*

Bathsheba ieşi sâmbătă dimineaţă cu o listă de posibile case, însufleţită de optimism.

Îşi croi ordonat drum în sus şi în jos, pe străzile care porneau din piaţa Soho şi în jurul ei.

Între timp, ziua, care începuse liniştită şi senină, deveni din ce în ce mai puţin aşa. La începutul după-amiezii, o adiere tăioasă duse la scăderea temperaturii şi nori cenuşii şi sumbri acoperiră soarele. Pe la mijlocul după-amiezii, adierea se transformă într-un vânt iernatic şi norii se întunecară, în paralel cu starea ei de spirit.

Află că încăperile pe care şi le permitea în Soho erau

mai ponosite şi mai înghesuite decât cele pe care le avea acum. Măcar la Bleeding Heart Yard, unele dintre clădirile vechi mai păstrau vestigii ale grandorii lor de mult apuse. Nu toate camerele mari fuseseră împărţite la nesfârşit în cămăruţe înguste.

Ba, mai mult, cartierul, acceptabil în centrul lui, se deteriora rapid, la fel de mult ca prezentul ei. Câteva minute de mers spre sud-estul pieţei Soho te duceau în St. Giles, o faimoasă mahala a Londrei.

Pe scurt, Bathsheba îşi irosise sâmbăta. În loc să caute cu nerăbdare o casă nouă, aştepta doar cu nerăbdare să-şi petreacă mai multe ore preţioase făcând ceva ce începea să creadă că era inutil.

Graţie lecţiilor ridicol de scumpe ale lui Lord Lisle, finanţele ei se îmbunătăţiseră considerabil, dar se temea că nu îndeajuns încât să facă vreo diferenţă semnificativă în situaţia ei.

Londra se dovedise a fi mult mai scumpă decât se aşteptase. Se întrebă nu pentru prima dată dacă făcuse bine că venise aici. Dublinul era mai ieftin şi mai prietenos.

Totuşi, Irlanda era mai săracă, şi obţinerea lucrărilor artistice fusese şi mai dificilă acolo. Sigur, o educaţie bună şi accesibilă pentru Olivia era mult mai uşor de asigurat în Londra.

În mai puţin de un an, domnişoara Smithson de pe New Ormond Street eradicase toate urmele din accentul provincial al Oliviei. Acum vorbea aşa cum trebuia să vorbească o lady. Dacă s-ar fi putut să o înveţe cineva să se şi poarte ca o lady! La şcoală, printre colegele ei de clasă şi sub privirea de vasilisc a domnişoarei Smithson, Olivia era un model de bună creştere. Din păcate, asemenea multor rude ale mamei ei, şi ea era un cameleon, care se adapta cu uşurinţă mediului înconjurător. Când nu era la şcoală, în sânul altei categorii de oameni, era o cu totul altă fată.

Realitatea nu avea să se schimbe dacă se întorceau în Irlanda.

Londra era locul oportunităţilor. Dar nu oferea oportunităţi ieftine şi nu simplifica lucrurile.

În mod evident, nu avea să facă lucrurile simple pentru Bathsheba Wingate astăzi. Era vremea să renunţe şi să se întoarcă acasă.

O luă spre Meard’s Court când primele picături de ploaie începură să cadă. Era obişnuită cu ploaia şi frigul, dar astăzi, obosită fizic şi spiritual, o indispunea foarte tare. Ploaia aluneca iute pe pălăria ei şi pe umerii pelerinei. Privind spre cerul înnegrit, se gândi că în curând avea să se înteţească. Urma să ajungă acasă udă leoarcă.

Când ajunse la colţ de Dean Street, se trezi privind în sud, spre biserica Sfânta Anna. O birjă staţiona în faţa bisericii.

Dar, dacă se răsfăţa cu o trăsură închiriată, trebuia să se zgârcească la cină.

Îşi scoase birja din minte şi traversă în grabă Dean Street, aruncând priviri spre nord şi sud. Dacă se uita drept înainte, putea să fie lovită de vreo trăsură, căci vălul cenuşiu al ploii o transformase într-o pată întunecată. Dar nu se uită drept înainte. Urmări foarte atent strada în căutare de căruţe şi trăsuri trecătoare. Şi aşa, se lovi de un bărbat pe drum.

Auzi un mormăit şi îl simţi clătinându-se uşor. Îşi înfipse mâinile în haina lui ca să îl împiedice să cadă. Nu era cea mai inteligentă mişcare, dar acţionă din instinct. Mintea ei avu nevoie de încă un moment ca să îşi dea seama că el era mai înalt şi mai greu decât ea şi că nu avea decât să o tragă în jos odată cu el.

Între timp, el îşi recăpătă echilibrul.

— Oh, îmi cer iertare, spuse ea, şi dădu drumul hainei. Din obişnuinţă maternă, netezi locul pe care îl încreţise. Nu mă uitam…

Atunci înălţă capul şi văzu, în cele din urmă. Ploaia îi bătea în faţă şi lumina zilei dispăruse, dar nu avu nicio problemă în a recunoaşte ochii negri tăciune care o priveau, pe deasupra nasului patrician, sau gura fermă cu promisiunea provocatoare a unui zâmbet.

Se uită lung, cu o mână coborând într-o parte şi cealaltă odihnindu-se încă pe haina lui.

— Eu ar trebui să-mi cer iertare, spuse Lord Rathbourne. Se pare c-am căpătat supărătorul obicei de a vă sta în cale.

— Nu v-am văzut, spuse ea. Îşi îndepărtă iute mâna de pe haina lui. Nu se putea nici măcar o dată să îl întâlnească într-un fel civilizat şi graţios? Ruşinea o învălui într-un iureş fierbinte şi îi ascuţi vocea. N-ar trebui să vă văd pe aici. Ce putea să vă aducă în Soho?

— Dumneavoastră, spuse el. Vă caut de ore întregi. Dar nu stau să vă ţin în ploaie ca să mă explic. Haideţi să alergăm spre biserica Sfânta Ana ca să găsim o birjă. Putem să vorbim mai comod acolo.

Fără să vrea, privirea ei se îndreptă din nou spre sud, spre biserică.

Oh, era tentant.

Dar să călătorească într-o trăsură închisă cu un bărbat care o făcea să redevină o fată de şaisprezece ani însemna să caute singură probleme.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Cred că e mai bine să o luăm pe drumuri separate. Dădu din nou să o ia spre est.

Fu vag conştientă de un mormăit adânc. În clipa imediat următoare, nu mai simţi pământul sub picioare şi, înainte să îi vină să creadă ce se întâmpla, el o luă pe sus şi o purtă de-a lungul Dean Street.

Ajunseră la Compton Street înainte ca ea să-şi vină în fire şi să-şi dea drumul la limbă.

— Lăsaţi-mă jos, îi ceru.

El continuă să meargă.

Nici măcar nu răsufla greoi.

Ea da. Braţele care se strângeau în jurul ei erau ca nişte lanţuri de fier. Pieptul lui lat şi umerii opreau vântul şi mare parte din ploaie. Haina lui era udă, dar încălzită de corpul ce o purta.

Dacă îşi dăduse seamă că el era în formă – croiala hainelor i-o dăduse de înţeles –, îi subestimase serios puterea. Ştia că era înalt şi bine proporţionat. Totuşi, nu îşi dăduse seama că era aşa masiv.

Prea masiv.

Copleşitor.

Văzu în minte imaginea unor războinici în armuri, care năvăleau peste castele, ucideau oameni şi răpeau femeile.

Strămoşii lui fuseseră asemenea bărbaţi.

— Lăsaţi-mă jos, spuse ea.

Bathsheba se răsuci.

El doar îşi încordă braţul şi o strânse şi mai aproape de el.

Ea se înfierbântă şi se zăpăci. Ştia că trebuia să se împotrivească, dar voinţa ei pălea. Sau poate, de fapt, conduita ei morală se dezintegra.

Îşi aminti cu întârziere de împrejurimi: un drum public. Dacă începea să se zbată din nou, nu făcea decât să atragă atenţia.

Oamenii se adunaseră înăuntru ca să se ferească de ploaie. Nu aveau altceva de făcut decât să stea şi să se uite la trecători.

Cineva putea să îl recunoască. Sau să o recunoască. Dacă se ducea vestea…

Nici nu voia să se gândească.

Îşi ţinu capul plecat şi încercă să-şi ocupe mintea cu gândul la dojeni usturătoare şi închipuindu-şi răzbunarea. Îşi dădu seama că mintea ei plecase hai-hui şi îi lăsase trupul să se ocupe de situaţie.

Trupul ei era cald şi la adăpost. Voia să se apropie şi mai mult de celălalt corp, sursa căldurii. Voia să se strecoare sub haina lui.

Din fericire, mai aveau o distanţă scurtă de parcurs, şi el mergea repede.

În câteva minute, ajunseră la birje.

— Doamna a alunecat şi s-a rănit la picior, îi spuse el vizitiului din capul rândului. Aş dori să mergem cât se poate de încet, fără opriri şi zdruncinături, vă rog. O băgă înăuntru, mai mormăi ceva spre vizitiu şi urcă lângă ea. Îmi pare rău pentru asta, spuse el când birja o luă din loc. Ei bine, nu-mi pare cu totul rău.

Gura lui se arcui uşor.

Ea încercă să se gândească la un răspuns tăios.

Mintea îi era înceată. În schimb, inima ei bătea să-i sară din piept.

— Poate am fost prea nerăbdător, spuse el. Totuşi, mi se părea absurd să stau în ploaie ca să mă cert cu dumneavoastră. Am vrut doar să vă fac o ofertă.

Ea încremeni. Înţelegea totul mult prea bine. Nu era nimic confuz. Căldura dispăru, lăsând-o rece, şi ea zise, cu toată demnitatea glacială de care era în stare:

— O ce?

El făcu un gest nepăsător.

— Nu genul ăla de ofertă, replică el.

— Îmi pare că mă confundaţi cu cineva care s-ar fi născut ieri, domnule, spuse ea.

— Îmi pare că trebuie să fiţi complet oarbă în faţa evidenţelor dacă aveţi impresia că v-aş minţi cu un asemenea lucru, îi răspunse el.

— Nu sunt oarbă, replică ea.

— Nu vă folosiţi capul, spuse el. Încercaţi să raţionaţi un pic. Nu sunt fiul mai mic. N-am luxul de a fi haimanaua familiei. Asta e treaba lui Rupert. Lumea mea e mică, şi e imposibil de păstrat legăturile în secret. Totuşi, se poate păstra discreţia, dacă sunt legături prea plictisitoare ca să fie interesante pentru bârfă şi ziarele de scandal. Sunteţi mult prea interesantă. Dacă mă implic într-o relaţie intimă cu dumneavoastră, voi ajunge subiect principal de discuţie – cum a fost Byron sau mai rău de atât. Caricaturiştii ar fi încântaţi. N-aş fi în stare să fac un pas fără să-mi văd imaginea exagerată, subliniată de ceea ce azi trece drept vorbă spirituală. Perspectiva nu mă încântă.

Bathsheba era la curent că Lord Byron fusese ridiculizat fără milă. Văzuse câteva dintre caricaturile acelea nemiloase.

În cazul lui Rathbourne, avea să fie şi mai rău. Cu cât un om era mai sus plasat în ochii opiniei publice, cu atât era mai intensă plăcerea lumii cu privire la prăbuşirea lui.

— Oh, spuse ea, descurajată. Şi dezamăgită. Pentru o clipă, aproape crezu că îl făcuse pe Lord Perfecţiune să fie nesocotit şi un imatur, aşa cum o făcea el pe ea.

— Oferta mea e respectabilă, spuse el. Am cunoştinţă de câteva camere în Bloomsbury care ar putea să vi se potrivească. Proprietăreasa este văduvă de război. Chiria ar trebui să se încadreze în finanţele dumneavoastră, dacă am calculat corect. Dacă înmulţim un sfert din suma pe care o primiţi pentru Peregrine cu cele opt eleve de luni şi…

— Mi-aţi calculat veniturile? întrebă ea.

Îi explică că mare parte din munca lui parlamentară implica şi calcule. Prin urmare, înţelegea ce era un buget şi cum să îl gestionezi, în plus, era conştient că unii oameni trebuiau să îşi ducă traiul cu bani puţini. El şi câţiva colegi creaseră instituţii menite să îmbunătăţească situaţia văduvelor de război, a veteranilor şi a altora pentru care nici guvernul, nici parohiile nu se ocupau cum se cuvenea sau deloc.

— Oh, da, faimoasele dumneavoastră acţiuni filantropice, spuse ea, cu chipul aprins.

Nu voia să fie unul dintre cazurile lui sociale.

— Asta nu e filantropie, doamnă, zise el cu răceală. Doar vă salvez de efortul de a o găsi de una singură pe doamna Briggs şi de a vă pierde timpul prin cartiere necorespunzătoare precum Soho. Restul ţine de dumneavoastră. Aţi dori să vedeţi locul despre care vorbesc?

Tonul rece era menit să supună ascultătorul. O făcu pe Bathsheba să-şi dorească să îl scuture bine. La urma urmei, avea mândria ei, care se răzvrătea la ideea că era tratată ca o fiinţă mai puţin inteligentă şi neînsemnată. Totuşi, viitorul Oliviei era mai important decât mândria mamei ei.

Bathsheba îşi înghiţi mândria cu noduri.

— Da, aş vrea, spuse ea.

Nu înţelesese indicaţiile pe care el i le dăduse vizitiului birjei, iar ploaia se înteţise într-atât încât lumea de afară se înceţoşase. Când birja se opri şi Rathbourne o ajută să coboare, fu nevoită să aibă pur şi simplu încredere că el o ducea la doamna Briggs în piaţa Bloomsbury, nu în cuibuşorul lui de nebunii.

Putea să vadă că sângele strămoşilor lui sălbatici curgea încă prin venele lui. Putea să vadă că era mult prea obişnuit să le spună celorlalţi ce să facă şi prea puţin obişnuit să fie contrazis.

Însă îi era greu să îl vadă ca pe un bărbat care ademenea femeile prin minciună şi şiretlicuri.

Tot ce trebuia să facă pentru a ademeni o femeie era să rămână acolo, arătând plictisit şi fiind perfect.

Instinctul ei nu dădu greş. Se dovedi că doamna Briggs era o doamnă respectabilă, de vârsta a doua. Camerele pe care le închiria, departe de a fi luxoase, erau curate şi frumos mobilate. Preţul era un pic mai ridicat decât i-ar fi plăcut Bathshebei, dar mai scăzut decât bănuia că se plătea în zona aceasta din Londra. Într-o oră, totul fu stabilit, şi se regăsi într-o birjă, alături de Lord Rathbourne, în drum spre casă.

Pe drum, el îi oferi sfaturi financiare. Faptul că o credea nepricepută în chestiuni financiare era enervant, dar Bathsheba se gândi că nu se putea abţine. Era obişnuit să aranjeze vieţile celor mai puţin norocoşi. În orice caz, avea experienţă cu aşa ceva, şi doar un prost ar fi refuzat să îl asculte.

Totuşi, fu surprinsă când el scoase o carte de vizită şi scrise pe spate numele şi adresele magazinelor unde trebuia să îşi ducă acuarelele şi planşele. Dacă îşi expunea operele de artă în Fleet Street şi Ştrand, era mult mai probabil să îi atragă pe cei cu bani, îi spuse el. Ba, mai mult, trebuia să ridice preţul.

— Nu vă preţuiţi suficient munca, spuse el.

— Sunt complet necunoscută, replică ea. Nu fac parte din nicio societate de artă de prestigiu. Trebuie să-ţi evaluezi munca în consecinţă.

— După cum aţi menţionat mai devreme, numele dumneavoastră e departe de fi necunoscut, spuse el. Doar că sunteţi naivă.

Ea aproape râse. Mulţumită părinţilor ei, îşi pierduse ultima fărâmă de naivitate pe la zece ani.

— Am treizeci şi doi de ani şi am trăit peste tot, spuse

ea. Deşi se poate să nu fi văzut totul, nu sunt multe cele pe care nu le-am văzut.

— Nu pare că înţelegeţi eventualii clienţi, ripostă el. Detaliul mă face să mă întreb dacă sunteţi într-adevăr una dintre îngrozitorii Delucey. N-aţi reuşit să profitaţi de slăbiciunile comune umane. Nu v-a trecut prin minte să vă exploataţi faima. Pare că nu ştiţi că, cu cât e mai scump un produs, cu atât îl apreciază mai mult oamenii. În orice caz, aşa se întâmplă în lumea bună. Când aţi mărit de patru ori preţul pentru a-l instrui pe Peregrine, respectul meu pentru dumneavoastră a crescut proporţional.

Nu avea niciun rost să încerce să citească ceva pe faţa lui. Chiar dacă chipul lui nu ar fi fost de necitit, lumina era prea difuză. Bathsheba nu putea să îşi dea seama dacă era sau nu sarcastic. Părea plictisit.

— Vă sfătuiesc să-i faceţi să plătească, spuse el. Nu puteţi să schimbaţi societatea. În ciuda poziţiei mele privilegiate, nici eu nu pot. După cum am mai spus, până şi eu trebuie să trăiesc urmând aceste reguli. E obositor, dar preţul încălcării regulilor e prea mare. Nu doar c-aş provoca suferinţa familiei mele, dar aş pierde şi respectul oamenilor de care am nevoie pentru votarea legilor, instituirea reformelor şi susţinerea altor eforturi care dau scop vieţii mele. Aţi plătit deja un preţ mare pentru că soţul dumneavoastră a încălcat regulile societăţii. Atunci ce îi datoraţi lumii bune? Nu ea vă e îndatorată? De ce să nu cereţi o plată considerabilă pentru operele care vă întreţin pe dumneavoastră şi pe fiica dumneavoastră?

Vorba tărăgănată şi plictisită putea cu uşurinţă să te facă să crezi că subiectul era pur şi simplu anost pentru el. Părea la fel ca în Salonul Egiptean, când îl văzuse prima dată: modelul perfect de plictiseală aristocratică.

Totuşi, interiorul trăsurii era mic, şi ea stătea prea aproape de el ca să nu simtă că ceva nu era în regulă: poate o tensiune în aer. Sau poate că era felul în care el îşi ţinea capul şi umerii. Orice ar fi fost, Bathsheba se îndoia că bărbatul dinăuntrul lui era în armonie deplină cu cel din exterior.

— Poate că am deprins prostul obicei de a fi umilă, spuse ea. Cât de şocaţi ar fi tata şi mama!

Niciunul din părinţii ei nu ar fi şovăit în a exploata slăbiciunile celorlalţi. Niciunul din ei nu ştiuse ce însemna să ai un dram de conştiinţă.

— Întocmai, spuse el. Altă problemă este că nu sunteţi din Londra. Nu ştiţi cum să profitaţi pe deplin de locul ăsta. Ca majoritatea cunoştinţelor mele, ştiţi părţi din Londra, dar nu o cunoaşteţi în varietatea ei infinită.

— Londra e precum Cleopatra pentru dumneavoastră? întrebă ea, zâmbind la gândul unui aristocrat plictisit fascinat de metropola aceea mare şi plină de fum. „Vârsta nu o poate ofili, nici obiceiurile nu-i pot învechi varietatea infinită”. Asta e perspectiva dumneavoastră?

— Vă pricepeţi la Shakespeare, spuse el.

— Dar se pare că nu mă pricep la Londra.

— Ar fi imposibil, replică el. De când locuiţi aici? De un an?

— Nu chiar.

— Eu mi-am petrecut aici cea mai mare parte din viaţă, spuse el. Sunt insuportabil de versat.

Îşi continuă demonstraţia cu o prezentare în detaliu a împrejurimilor Bloomsbury-ului, inclusiv a magazinelor şi a negustorilor care meritau să fie sprijiniţi şi a celor pe care era mai bine să îi eviţi.

Ajunseră la taverna Bleeding Heart mult prea repede pentru Bathsheba. Ar fi putut să îl asculte mult mai mult. În mod cert, el iubea Londra, şi lumina în care i-o prezentă îi schimbă şi ei părerea, în după-amiaza aceea, i se păruse o fortăreaţă rece, care îi închidea porţile în faţă. El le deschise şi transformă oraşul într-un adăpost.

Îşi dădu seama că nu era singurul lucru pe care îl făcuse pentru ea în ziua aceea. Cu puţin timp înainte, se simţise împovărată de greutatea grijilor ei. Rathbourne le uşurase.

Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

Părinţii ei îşi cheltuiau banii pe cât de repede îi făceau şi continuau să cheltuiască şi când nu mai aveau de unde.

Când creditorii şi proprietarii deveneau dificili, mama şi tata îşi împachetau lucrurile şi se mutau, de obicei în toiul nopţii.

Chiar dacă Jack fusese mult mai onorabil, nici el nu fusese de ajutor. O iubise cu înflăcărare, dar fusese un iresponsabil incorigibil. Problemele de zi cu zi îi erau cu totul străine. Nu le putea vedea, darămite să le analizeze şi să le rezolve. Nu avusese nicio noţiune despre valoarea banilor. Ideea de a trăi după posibilităţi fusese ceva cu totul străin de înţelegerea lui.

Bărbatul acesta, care nu o iubea, făcuse ordine în finanţele ei, o dusese la exact tipul de casă la care sperase ea şi o sfătuia cum să facă să economisească bani. Desfăcuse şi Londra pentru ea, de parcă era o jucărie mecanică, şi îi arăta cum funcţiona.

Trăsura se opri. Nu era pregătită să se despartă de el, dar nu avea vreo scuză pentru a rămâne.

— Vă mulţumesc, spuse ea, şi râse uşor. Două cuvinte neînsemnate, nici măcar o frântură din ce simt. Dacă aş fi fost Shakespeare... Mulţumirile trebuie să ţină locul versurilor iscusite.

Spera că vorbele vor face tot ce trebuia.

Dar starea de spirit se îmbunătăţise şi, pentru o clipă, totul păru posibil, aşa că îndrăzni să se aplece spre el şi să îl sărute pe obraz.

El îşi întoarse capul chiar în momentul acela, apoi gura lui se mişca pe a ei, şi el îi cuprinse ceafa cu mâna, iar ea o porni pe drumul pierzaniei.

*

Benedict nu ar fi trebuit să întoarcă atunci capul.

Nu ar fi trebuit să caute buzele acelea ademenitoare.

Dar o făcu, şi, în clipa în care gura lui o atinse pe a ei, celebrul lui autocontrol se destrămă.

O prinse de ceafă, o trase mai aproape şi o sărută aşa cum îşi dorise să facă din prima clipă în care o văzuse.

O simţi încremenită. „Nicio primejdie”, îl asigură o

parte îndepărtată din creierul lui. Îl va respinge şi poate plesni, ca măsură de precauţie.

Nu îl respinse.

Corpul ei deveni brusc moale şi maleabil, iar gura ei se mişcă sub a lui, răspunzând. Părul ei mătăsos îi gâdila podul palmei şi îl implora să îşi adâncească degetele în el. Parfumul pielii ei se insinuă înăuntrul lui asemenea unor vapori primejdioşi, iar dorinţa în faţa căreia refuzase să cedeze se dezlănţui în el.

Trupul lui îşi aminti de senzaţia resimţită când o purtase în braţe, de felul uşor în care ea se potrivea în braţele lui, de formele delicate pliate pe corpul lui tare. Corpul lui îşi dorise mai mult şi îi fusese foarte greu, după aceea, să vorbească fără să trădeze profunzimea frustrării lui.

Dar toate astea fuseseră înainte. Acum era ce era şi nu îi păsa de ceea ce era. Îi cuprinse chipul şi se înfruptă pe deplin. Gustă visuri, tinereţe şi dorinţă – un gust ca o noapte cu prea mult vin, un gust ca prea multe nopţi singuratice.

Fireşte, nu era beat sau singur şi avea prea multă experienţă ca să tânjească după tinereţea lui, cu visurile şi pasiunile ei. Toate acelea rămăseseră în trecut. Cu ani în urmă. Pierdute toate.

Ar fi trebuit să recunoască pericolul atunci, să înţeleagă ce se trezea la viaţă înăuntrul lui şi să se oprească.

Dar trecuse de momentul gândirii logice. Era incapabil să îşi dea seama că gusta din primejdie, aşa că nu reuşi să înţeleagă de ce îl atrăgea mai insistent decât raţiunea. Înţelegea doar că ce simţea avea gust de femeie, mirosea a femeie şi se simţea a femeie – şi era o femeie interzisă, deci cu atât mai irezistibilă.

Mâinile ei urcară pe haina lui şi apucară materialul. Îi simţi pumnii pe pieptul lui, iar inima lui bubui încântată, ca a unui băiat atunci când prima fată îi spunea da. Îşi îndreptă mâinile spre maxilarul ei ca să îi desfacă panglicile pălăriei. I-o scoase de pe cap. Îşi trecu mâinile prin părul ei,

iar buclele lucioase se înfăşurară în jurul degetelor lui aşa cum îşi şi dorise, fiind mai fine şi mai mătăsoase decât şi le imaginase. Totul la ea depăşea ce îşi putea imagina un bărbat, şi el îşi dorea mai mult.

O zdrobi de el şi adânci sărutul ca să găsească secretul gustului ei. Îşi lăsă mâinile să rătăcească pe spatele ei, până la talie, dar, când alunecară spre sâni, ea se retrase.

Îl împinse de lângă ea cu o forţă surprinzătoare.

— Nu! Gata! Ea se întoarse şi îşi ridică pălăria de pe podeaua trăsurii. Oh, asta e foarte rău.

Îşi puse pălăria pe cap şi legă în grabă panglicile.

— A fost *nepermis* de stupid. Ce este în neregulă cu mine? Nu pot să cred… Ce idioată! Trebuia să vă lovesc sau să vă calc pe picior. Serios, zici că n-am învăţat niciodată nimic de la bărbaţi. A fost o greşeală teribilă!

El îşi găsi glasul şi ceva urme de minte.

— Da, a fost, spuse el.

Îşi recăpătă faimoasa înfăţişare şi o ajută să coboare din trăsură. Gentlemanul perfect, ca de obicei.

— La revedere, spuse el.

Ea se grăbi să plece fără să mai răspundă. În clipa următoare, dispăru în noapte.

El înjură o dată, în şoaptă, apoi se apucă să adune piesele fărâmiţate a ceea ce fusese lumea lui perfect orânduită.

Capitolul 6

Vineri, 5 octombrie

Ca să evite o şi mai mare implicare a ajutorului de lacheu în secret, Peregrine făcuse un fel de cutie poştală prin slăbirea câtorva cărămizi în apropierea porţii de la grădina din spate. Acolo, Olivia sau vreun complice lăsa

scrisorile ei şi le lua pe ale lui Peregrine. Deşi era fată, se mişca prin Londra cu mult mai multă libertate decât o făcea Peregrine.

Spre deosebire de el, ea nu avea slujitori care stăteau constant cu ochii pe ea. Făcea numeroase ocoluri spre şi de la şcoală – nu-şi amintea să-i menţioneze vreunul dintre ele mamei ei –, toate îngrozindu-l şi fascinându-l pe Peregrine.

Se făcu mic în tufişuri, acolo unde nu putea să îl vadă nimeni, şi deschise scrisoarea.

Queen Square

Marţi, 4 septembrie Domnule.

Rămas-bun!
A venit timpul să plec în Misiunea mea.

— Nu, spuse Peregrine. *Nu.*

Îi scrisese două scrisori lungi, prin care îi explicase ce era greşit cu Ideea ei de a găsi comoara lui Edmund Delucey. În primul şi cel mai important rând, tinerele lady – şi era o lady prin naştere, şi nu trebuia să uite acest lucru – nu plecau neînsoţite în călătorii. În al doilea rând, trebuia să ia în consideraţie amărăciunea pe care urma să i-o provoace mamei sale, care era un părinte plăcut, raţional şi inteligent, nu ca alţii. Îi scrisese şi al treilea, al patrulea, al cincilea şi al şaselea argument – o risipă totală de cerneală.

— Puteam la fel de bine să îi scriu capului lui Memnon cel Tânăr, mormăi Peregrine.

Fiţi sigur, domnule, că am citit şi m-am gândit la Fiecare Cuvânt *pe care mi l-ai scris. Totuşi,* Lucrurile au Atins un Nivel *de Criză. Ne-am mutat in Queen Square luni. Noua noastră Locuinţă este mai confortabilă, iar eu sunt bucuroasă că pun o distanţă între casa mea şi azilul de săraci St. Sepulchre. Totuşi, mama devine din ce în ce mai* nefericită *cu fiecare zi care trece. Mă tem că se îmbolnăveşte, Victimă a unei* Ftizii. *Se preface că mănâncă*

şi doarme, dar e doar o Farsă, căci devine mai palidă şi mai slabă. Sunt bucuroasă că papa nu mai e în viaţă ca să vadă asta, pentru că ar fi fost profund Mâhnit.

Până şi tu trebuie să fii de acord că Nu Mai Am o Clipă de Pierdut, *că trebuie să plec NUMAIDECÂT. Fii sigur că ţi-am luat în consideraţie cuvintele şi nu voi face această Călătorie Singură.*

Sir Olivia călătoreşte cu Pajul său de încredere, Nat Diggerby. Unchiul lui duce o căruţă la piaţă în fiecare luni şi vineri. Am stabilit să ne vedem mâine cu el, la bariera Hyde Park Corner. Ne va duce până la Hounslow. Un Plan înţelept, trebuie să recunoşti.

— Nu, nu recunosc, fată nătângă, spuse Peregrine. Ce se alege de tine după Hounslow – dacă ajungi atât de departe? Nu te-ai gândit nicio clipă că Pajul tău Diggerby s-ar putea să te ducă la „unchiul” lui peştele sau la „mătuşa” lui matroana?

Lui Peregrine îi era greu să creadă că era atât de naivă, din moment ce ştia atâtea. Bănuia că o asemenea carenţă se datora faptului că nu fusese niciodată la o şcoală publică, unde băieţii învăţau, pe lângă greacă şi latină, tot ce trebuiau să ştie despre peşti, patroanele de case de toleranţă şi prostituate.

Nu avea timp să umple golul din educaţia ei.

Creatura asta impulsivă pleca astăzi.

Trebuia să o oprească.

*

Bathsheba renunţă să îl mai aştepte pe Lord Lisle după o jumătate de oră. Evident, îi înţelesese greşit programul. Credea că spusese că pleca sâmbătă în Scoţia. Trebuia să fi spus vineri, iar ea ascultase cu jumătate de ureche, cu mintea în altă parte.

Nu îşi amintea dacă îşi luase rămas-bun. Dar de ce s-ar fi gândit un băiat de treisprezece ani că era nevoie să îşi ia rămas-bun, în vreun fel anume, de la profesoara lui de

desen? Unchiul lui îşi luase deja rămas-bun politicos, cu câteva zile după ultima lor întâlnire. Secretarul lui îi scrisese o scrisoare amabilă de mulţumire şi alăturase plata pentru lecţiile rămase.

Ea îşi strânse lucrurile, închise sala de clasă şi o luă spre casă: o casă nouă, mulţumită lui Lord Rathbourne… pe care nu avea să îl mai vadă niciodată.

El avea să păstreze distanţa, iar ea era în siguranţă acum, complet în siguranţă.

De asemenea, plictisită şi întoarsă pe dos…

…până după câteva ore, când scoase faţa de masă din dulap şi găsi scrisoarea pe care i-o lăsase Olivia.

*

Peregrine ajunse la Hyde Park Corner obosit, încins şi supărat. Se pierduse de mai multe ori şi de două ori fusese nevoit să fugă de bădărani care râseseră de hainele lui scumpe. În condiţii normale, Peregrine s-ar fi dus direct la ei, ca să îi snopească în bătaie. Nu putea să piardă timpul acum, şi faptul că fugi ca un laş nu îi îmbunătăţi deloc starea de spirit.

Era supărat şi pe el pentru că nu se gândise să închirieze o birjă şi să se cruţe de o doză bună de exasperare.

Nu era cea mai bună dispoziţie în care să o abordeze pe Olivia, care stătea de vorbă cu nişte femei care vindeau plăcinte. Lângă ea stătea un băiat, ca un taur: Nat Diggerby, fără îndoială. Capul lui se ivea direct dintre umeri, fără un gât care să se vadă între, iar umerii lui erau atât de laţi, că trebuia să intre pe uşă într-o parte. Se ţinea tot ca un taur, cu capul plecat în jos, în vreme ce doar ochii lui se mişcau şi priveau ce se petrecea în jur.

Peregrine îşi îndreptă umerii, îşi împinse pieptul înainte şi porni spre ei. În locul discursului convingător şi plin de tact pe care îl repetase, spuse:

— Domnişoară Wingate, am venit să vă duc acasă.

Ochii ei albaştri de păpuşă se făcură mari.

— De ce? S-a întâmplat ceva cu mama?

— Nu, s-a întâmplat ceva cu tine, spuse Peregrine. O leziune la cap, în opinia mea. Este singurul mod prin care să explic schema asta a ta aiuritoare.

Furios, băiatul ca un taur se puse în faţa Oliviei.

— Hei, tu, cară-te de aici, spuse el.

— Cară-te tu, contracară Peregrine. Nu vorbeam cu tine.

Băiatul îl apucă pe Peregrine de haină.

— Ia-ţi mâna, spuse Peregrine.

— Oooh, i-auzi la el? comentă băiatul. Nu e el o domnişoară delicată?

— Nu, nu e, spuse Peregrine şi îşi înfipse pumnul în maxilarul Băiatului-Taur.

*

Benedict se afla la clubul lui când fu informat că unul dintre slujitorii săi voia să îi vorbească.

Nu era un semn bun.

Ultima dată când un slujitor venise după el la club fusese când Ada se prăbuşise la revenirea ei acasă de la o întâlnire de rugăciune.

Totuşi, Benedict păru calm şi liniştit când intră în anticamera în care îl aştepta Thomas.

La intrarea lui, chipul lui Thomas se schimbă.

Un semn foarte rău.

Ignorând răceala care i se răspândi în pântec, Benedict îi ceru să îi spună despre ce era vorba în cât mai puţine cuvinte.

— E vorba despre Lord Lisle, Excelenţă, spuse Thomas şi clipi cu greu. Nu ştiu unde este. A intrat în magazinul de gravuri, ca de obicei. Eu m-am dus să-l aştept la ceainăria Porter, ca de obicei. Ca de obicei, am ieşit mai devreme cu câteva minute. Nu a mai apărut, domnule. Am aşteptat un sfert de oră peste ora obişnuită, apoi am urcat. Sala de clasă era închisă bine, şi nu a răspuns nimeni când am ciocănit şi am strigat. Am coborât în magazin şi l-am

întrebat pe domnul Popham dacă se terminaseră lecţiile pe ziua de azi. Mi-a zis că nu s-a ţinut niciuna. A mai spus că doamna Wingate a plecat mai devreme acasă, căci elevul ei nu a mai apărut.

Răceala continuă să se răspândească, cu o senzaţie de amorţire. Şi timpul păru să se dilate, parcă îngheţat.

— Înţeleg, spuse Benedict.

Apoi ceru să i se aducă pălăria şi haina şi plecă împreună cu lacheul lui.

Pe drumul scurt spre casă, cu sentimentele reprimate în siguranţă, Benedict îşi făcu ordine în gânduri ca să analizeze problema de parcă era ca oricare alta dintre problemele pe care trebuia să se rezolve în fiecare zi.

Când intră în casă, miile de posibilităţi nebuneşti pe care le-ar fi putut identifica se limitară la două, cele mai probabile în situaţia dată:

1. Peregrine fugise de acasă.

2. În ciuda tuturor precauţiilor luate, cineva aflase cine era Peregrine şi îl răpise.

Benedict urcă alături de Thomas în camera băiatului. După o căutare rapidă, nu găsi niciun semn al vreunei plecări planificate. Nu lipseau haine, remarcă Thomas, cu excepţia celor pe care Lord Lisle le purta în ziua aceea. Totuşi, întrebat mai în detaliu, lacheul oferi două informaţii relevante.

Mai întâi, băiatul se împrietenise cu o fată roşcată la British Museum, în urmă cu două săptămâni. În al doilea rând, Peregrine obişnuia să se ducă în grădină de mai multe ori pe zi.

Benedict distruse mai mulţi arbuşti şi un răsad de flori până când descoperi cărămizile slăbite din apropierea porţii grădinii din spate. Lipite de una dintre ele găsi un rest de ceară de sigiliu şi o bucată de hârtie.

Benedict se întoarse în dormitor. Privirea i se îndreptă spre scaunul de la fereastră, care dădea spre grădină. Îl găsise adesea pe nepotul lui acolo, aplecat peste o carte. După câteva minute, Benedict găsi unde erau ascunse scrisorile, împăturite între paginile cărţii *Povestiri* a lui

Belzoni.

*

Lui Lord Lisle nu îi trebui mult ca să îl lase pe Nat Diggerby prăbuşit în uluire la marginea drumului. Totuşi, fu de ajuns pentru ca mulţimea să se adune, ceea ce îi permise Oliviei să scape neobservată.

Mulţimea stârni curiozitatea trecătorilor şi, drept urmare, circulaţia încetini. Drumul, pe ambele părţi ale barierei, fu blocat de trăsuri, cai şi trecători. Printre cei obligaţi să aştepte se afla şi un fermier care conducea o căruţă mică. Olivia se apropie de el. Ochii ei albaştri minunaţi se umplură de lacrimi. Buzele ei tremurânde rostiră o poveste tulburătoare despre o mamă care era bolnavă în Slough.

Emoţionat, fermierul se oferi să o ducă în căruţa lui până la Brendford. Ea urcă.

Înainte ca trăsurica să treacă de barieră, Lord Lisle apăru în fugă pe lângă ei.

— Nesuferită fată ce eşti! spuse el. Nu te las să faci una ca asta.

— Oh, iată, sărmanul meu frate, îi spuse ea fermierului. E înnebunit de supărare. I-am spus să rămână în Londra. E sigur c-o să-şi găsească de muncă, în cele din urmă. Dar el...

Ea continuă să spună o poveste tragică despre durerile din familie. Fermierul înghiţi tot ce îi povestise. Îi spuse lui Lord Lisle că era bine-venit să i se alăture surorii lui, dacă voia.

Lord Lisle privi înnebunit în jur. Câţiva soldaţi îl prinseră pe Nat Diggerby şi îl târau spre ghereta de santinelă.

Lord Lisle urcă în căruţă.

*

Bathsheba mai aprinse o lumânare şi citi din nou

scrisoarea, căci prima dată i se păruse că ochii îi jucau feste.

La a doua examinare atentă, se înfurie.

Planul Oliviei era mult prea familiar. Era aceeaşi metodă prin care părinţii ei obişnuiau să facă faţă dificultăţilor. Se bazau pe un plan ţăcănit ca să îşi rezolve toate problemele deodată, mai degrabă decât să le abordeze pe fiecare în parte, una câte una. Preferau să îşi rişte toţi banii la zaruri decât să plătească chiria cu ei.

Aruncă scrisoarea pe jos.

— Numai aşteaptă tu să pun mâna pe tine, fetiţo.

Dar Bathsheba trebuia să o găsească mai întâi.

Scrisoarea nu dezvăluia locul spre care se îndrepta fiica ei. Totuşi, Olivia spunea că pleca să găsească legendară comoară a lui Edmund Delucey, ceea ce era un indiciu suficient.

Urma să se ducă spre Throgmorton, reşedinţa de la ţară a contelui Mandeville, pentru că acolo spusese Jack că se afla comoara şi de ce să o asculţi pe plictisitoarea de mama când poveştile tatălui erau cu mult mai interesante şi mai romantice?

Singura întrebare era cât de departe ajunsese. Nu mai mult de câteva ore, bănuia Bathsheba. Dacă Olivia ar fi lipsit de la şcoală, domnişoara Smithson i-ar fi dat de veste până acum. Cu un dram de noroc, putea să o prindă din urmă pe fată în câteva ore, nu în câteva zile.

Totuşi, ca să i-o ia pe urme, Bathsheba avea nevoie de bani, ceea ce însemna că trebuia să apeleze la un cămătar. Nu era sigură unde îl găsea pe cel mai apropiat. Dar doamna Briggs trebuia să ştie. Între timp, Bathsheba trebuia să găsească ceva de amanetat.

Începu să caute prin camere. Goli dulapurile şi sertarele, trase aşternuturile de pat de pe saltele. Aruncă totul într-o grămadă în mijlocul încăperii. Îşi înfăşură cele câteva tacâmuri când cineva bătu la uşă.

Se ridică, îşi dădu părul de pe faţă şi se îndreptă spre uşă, rugându-se ca vizitatorul să fie străjerul, paracliserul sau vreun poliţist, cu Olivia după el. Deschise uşa.

Bărbatul care stătea pe coridorul slab luminat nu era străjerul, paracliserul sau vreun poliţist.

— Doamnă Wingate, spuse Lord Rathbourne, părând excesiv de plictisit. Cred că fiica dumneavoastră a fugit cu nepotul meu.

*

Locul era un dezastru; la fel şi doamna Wingate.

Părul îi era ciufulit, buclele negre ca pana corbului îi atârnau pe frunte şi îi săltau pe gât. Era roşie la faţă. Avea o pată pe nas şi o alta pe obraz.

Se uită încruntată la el.

Benedict îşi dori să o ia pe sus şi să o sărute până ce îi dispărea încruntarea.

Fu nevoit să revină la realitate şi îşi aminti de ce venise: *Peregrine.*

*…car*e nu era aici, după cum îşi dădu Benedict seama în clipa în care inspectă interiorul încăperii. Se simţi descurajat. Toate indiciile îi arătaseră că nepotul lui avea să încerce să o oprească pe domnişoara Wingate, nu să plece cu ea.

Totuşi, Benedict îşi petrecuse ultimele două săptămâni într-o plictiseală cruntă, şi era imposibil să te uiţi la Bathsheba Wingate, ciufulită şi supărată, şi să nu te simţi complet abătut.

— Îmi cer iertare că nu v-am dat vreun semn, spuse el. Trebuia să o rog pe doamna Briggs să mă anunţe, dar avea musafiri. N-am vrut să aştept în salon şi să îi fac pe invitaţii ei să se simtă incomod, câtă vreme ea urca să vă întrebe dacă primiţi musafiri. Am lăsat-o să creadă că am venit să inspectez locul. Pot să intru?

— Da, de ce nu? Cu un semn indiferent, doamna Wingate se îndepărtă de uşă. Eram gata să plec la cămătar, dar asta… îşi trecu mâna prin buclele lucioase şi negre. Şi Lord Lisle a plecat? Cu Olivia? Dar abia dacă se cunosc.

— Se pare că se cunosc destul de bine, spuse el. Şi-au scris în secret săptămâni întregi.

După ce îi explică pe scurt descoperirile zilei, scoase din buzunarul de la piept ultima scrisoarea pe care o găsise şi i-o întinse.

Ea o cercetă iute, apoi se opri, devenind din ce în ce mai roşie la faţă.

— Chiar că „palidă şi slabă”, spuse ea. Asta e lucrarea imaginaţiei ei mult prea bogate.

Benedict nu credea că era aşa. Deşi doamna Wingate nu era palidă în clipa aceea, chipul ei părea mai slab, mai tras. În vreme ce ea continuă să citească, privirea lui alunecă în jos. Ultima dată când o văzuse păruse mai rotunjită…

Când o sărutase.

Când o atinsese.

„Gândeşte-te la vreme”, îşi spuse în gând.

Ea împături iute scrisoarea şi i-o întinse.

— Trebuie să le fi ascuns pe ale lui pe undeva, spuse ea. Nu cred că e nevoie să pierd vremea căutându-le. Mai bine să o găsim pe ea – şi pe Lord Lisle, dacă este cu ea, ceea ce mi-e greu să cred. E un băiat aşa raţional. Chiar pune la îndoială totul, după cum spuneaţi. Nu pot să cred că nu a pus-o la îndoială şi pe Olivia. Credeam că are prea multă minte ca să se lase atras în vreunul dintre planurile ei nebuneşti.

Benedict puse scrisoarea la loc în buzunarul hainei.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru, spuse el. Nu mi-a venit să cred că Peregrine s-a lăsat ademenit în planul ei. Ultima ei scrisoare, trebuie să fi observat, îl menţionează pe un anume Nat Diggerby pe care l-a ales să o însoţească şi vorbeşte despre îndoielile lui Peregrine legate de căutarea ei. Trebuie să fi încercat să o descurajeze. În acest caz, firește, putem să presupunem că s-a dus să o oprească. Am venit aici, în speranţa că a găsit-o şi a adus-o acasă.

— Nu putea de unul singur, spuse ea. Dacă mi-ar fi cerut sfatul, i-aş fi recomandat să ia cu el un ofiţer. Sau câţiva soldaţi.

Orice altă mamă ar fi leşinat sau s-ar fi isterizat, se gândi Benedict. Ea nici măcar nu părea îngrijorată. Totuşi,

îşi pierduse cu totul stăpânirea de sine.

— Nefiind un băiat de treisprezece ani, nu voi avea nevoie de un regiment, spuse Benedict. Nu că m-aş gândi să anunţ autorităţile. Ultimul lucru de care am nevoie e să afle cineva despre asta. Dacă afla vreunul dintre membrii cercului lui, povestea se va cunoaşte în toată Londra în câteva ore. Va ajunge la Atherton în Scoţia în câteva zile. Nu era o perspectivă plăcută. Lacheul Thomas ar trebui să fie suficient pentru scopul meu, continuă el. Sunt convins că noi doi putem să recuperăm doi copii.

Dădu să se îndrepte spre uşă. Ea se mişcă iute şi îi blocă drumul. Ochii ei albaştri străluceau, şi el aproape că făcu un pas înapoi – surprins, atâta tot.

— Sunteţi îngrijorat, spuse ea. Vă iert neatenţia în asemenea condiţii.

— Îmi iertaţi *ce?*

— Asta e opera Oliviei, spuse ea, şi Olivia e problema mea. Înţeleg cum îi funcţionează mintea. Ştiu unde se duce. Eu mă duc să o caut. Obrajii ei se înroşiră, şi roşul se accentuă. Cu toate astea, m-aţi ajuta să câştig timp dacă mi-aţi împrumuta bani ca să închiriez o trăsură.

Benedict aproape că rămase gură cască. Se opri la timp.

— V-aţi pierdut minţile dacă aveţi impresia că am să stau acasă să tai frunză la câini, în vreme ce dumneavoastră îmi căutaţi nepotul, spuse el. El nu e responsabilitatea dumneavoastră, ci a mea.

— Deliraţi dacă vă aşteptaţi să rămân acasă, spuse ea.

— Unul din noi trebuie să se ducă, spuse el. Unul din noi trebuie să rămână. Nu putem călători împreună.

— Evident, spuse ea. Dar sunteţi prea tulburat ca să gândiţi limpede.

— Tulburat? răspunse el neîncrezător. Nu sunt niciodată tulburat.

— Nu vă folosiţi logica, spuse ea. Vreţi să păstraţi povestea asta sub tăcere, nu?

— Desigur, eu…

— Eu aş atrage mult mai puţin atenţia decât dumneavoastră, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Nu puteţi să puneţi întrebări despre doi copii fără să stârniţi curiozitatea. Totul la dumneavoastră urlă cine şi ce sunteţi. Veţi acţiona plictisit şi veţi părea sarcastic, vă veţi comporta în felul ăsta superior şi veţi presupune pur şi simplu că dumneavoastră comandaţi. Va fi limpede pentru toată lumea cine sunteţi, de parcă aţi avea un semn în frunte, care vă declară titlul şi antecedentele.

— Ştiu cum să fiu discret, spuse el.

— Nu ştiţi să fiţi obişnuit, spuse ea.

„De parcă *ea* poate să fie obişnuită, cu asemenea chip şi trup”, se gândi Benedict. „Toate capetele se vor întoarce după ea. Bărbaţii i-o vor lua pe urme, cu limbile pe afară”.

Benedict îşi încleştă pumnii. Ea, ieşind după lăsarea întunericului, călătorind singură, într-o trăsură închiriată, fără să fie însoţită, fără nici măcar vreo slujitoare…

De neconceput.

— Nu puteţi să călătoriţi singură, spuse el cu accentul glacial pe care oricine altcineva l-ar fi luat drept sfârşitul discuţiei.

— Am călătorit singură în ultimii trei ani, spuse ea.

Voia să o scuture bine. Îşi descleştă mâinile şi se sili să aibă răbdare.

— Eraţi cu fiica dumneavoastră, spuse el. Oamenii se poartă altfel cu femeile singure decât o fac cu mamele care călătoresc cu copiii lor.

— E absurd, spuse ea, şi se întoarse brusc. Să mă cert cu dumneavoastră e o pierdere de vreme. Am să fac cum mi-am propus.

Se îndreptă spre mormanul de obiecte de pe podea şi începu să le împacheteze.

Spusese că era pe cale să plece la un cămătar.

Benedict se întrebă cum putea să o oprească, în afară să o lase lată cu un pumn, să o bage într-o cămaşă de forţă sau să o lege de o mobilă grea.

— Încetaţi, spuse el, pe un ton pe care de obicei îl

păstra pentru deputaţii gălăgioşi. Lăsaţi-l în pace pe cămătar. Ne aliem forţele.

— Nu putem să…

— Nu dai de ales, femeie încăpăţânată, spuse el. Mai bine mă las spânzurat decât să te las să pleci singură.

*

Câtă vreme el aşteptă ca ea să îşi ia boneta, haina şi orice alte obiecte pe care le considera necesare, Benedict încercă să refacă legătura dintre limbă şi creier.

Nu le vorbea *niciodată* aşa femeilor.

Avea mereu răbdare cu ele.

Dar ea…

Ea era o problemă.

Lucrurile nu se îmbunătăţiră când ea ieşi din casă, după ce se oprise pentru o clipă ca să vorbească cu doamna Briggs.

— O cabrioletă? întrebă ea, oprindu-se pe trepte ca să cerceteze trăsura care stătea pe marginea drumului. O trăsură deschisă?

— V-aţi gândit că iau o trăsură cu patru cai? spuse el. Credeţi că mi-aş dori să iau un vizitiu într-o asemenea călătorie?

— Dar nu merge, zise ea. E prea elegantă.

— E închiriată, are nevoie să fie vopsită şi are cel puţin zece ani, răspunse el. Nu aveţi nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă elegant. Urcaţi.

Îl apucă de braţ, cu privirea aţintită spre Thomas, care ţinea caii.

— Nu putem să călătorim cu un slujitor, comentă ea.

„Răbdare”, se sfătui Benedict în gând.

— Cineva trebuie să aibă grijă de cai, spuse el cu calm. Nici nu veţi şti că e cu noi. Va sta pe locul din spate, privind peisajele şi gândindu-se la ale lui.

Îl trase de braţ, ca să îl atragă spre ea, şi se ridică pe vârfuri ca să îi şoptească la ureche:

— Aţi fost teribil de tulburat dacă l-aţi adus aici.

Slujitorii sunt nişte bârfitori cumpliţi, mai rău ca babele. Mâine, pe vremea asta, toată lumea din Londra va şti ce-aţi făcut şi cu cine.

Răsuflarea ei gâdilă urechea lui Benedict. Era extrem de conştient de mâna subţire care îi strângea braţul.

O ridică şi o aruncă pe bancheta trăsurii. Când se aşează lângă ea, îi spuse:

— Să vă reamintesc că suntem în secolul al XIX-lea, nu al IX-lea? Tipul ăsta de comportament nu mai e la modă de când au dispărut zalele şi basmalele.

Thomas se aşează în grabă pe scaunul slujitorului.

Benedict mână caii să o ia din loc înainte să îi răspundă.

— Nu sunt obişnuit să mă explic, doamnă Wingate, începu el.

— Evident, spuse ea.

Dădu să scrâşnească din dinţi. Se opri şi îşi aminti regula: „Femeile şi copiii, având creiere mai mici şi, deci, o capacitate mai redusă de raţionare, necesită mai multă îngăduinţă”.

Apoi îi spuse cu răbdare:

— Thomas nu e un slujitor instruit în Londra. E un om de la ţară, care a crescut pe proprietatea familiei mele, din Derbyshire. Chiar dacă nu e lacheu, e la fel de priceput la cai, precum oricare altul dintre rândaşii mei. L-am luat cu toată încrederea în slujba mea cu săptămâni în urmă, când Peregrine şi-a început lecţiile de desen. Nu i-aş fi încredinţat o chestiune atât de delicată dacă nu aveam deplină încredere în discreţia lui.

Doamna Wingate scoase un sunet înfuriat, se îndreptă şi mai tare şi îşi încrucişă mâinile în poală.

— Vă cer iertare că v-am pus la îndoială raţionamentul, spuse ea. La urma urmei, pe mine nu mă afectează cu nimic dacă se dovedeşte că vă înşelaţi. Nu eu sunt responsabilă pentru moştenitorul şi singurul fiu al marchizului de Atherton. N-am să cad eu de pe piedestal dacă lumea află nu doar că i-am permis, ci i-am şi încurajat nepotul să se asocieze cu cea mai scandaloasă dintre fiinţe.

Nu sunt eu cea care…

— Îmi doresc să fiţi cea care a auzit de regula care spune că tăcerea e de aur, spuse el.

— Nu sunt politician, replică ea. Sunt obişnuită să spun ce gândesc.

— Aş fi crezut că grijile pentru fiica dumneavoastră v-ar ocupa total gândurile.

— Mă îndoiesc serios că Oliviei i se va întâmpla ceva rău, spuse mama ei. Mi-aş dori doar să spun la fel şi despre cei care îi vor ieşi în cale.

Capitolul 7

Chiar dacă brişca era mai mare decât un mijloc de transport pe care oamenii îl doreau ca să rămână anonimi, Bathsheba fu nevoită să recunoască că avea anumite avantaje, precum viteza şi uşurinţa cu care se conducea.

Se opriră aproape de Hyde Park Corner cu puţin timp înainte ca clopotele bisericii să bată ora şase.

Deşi nu era la fel de aglomerată ca în timpul zilei, zona nu era deloc pustie. Sacagiul căra în continuare găleţi la birjele aliniate pe marginea drumului. Câţiva soldaţi bârfeau sub un felinar. O lăptăreasă îşi căra găleţile goale înapoi la Knightsbridge. Paznicul de la barieră avea să-şi continue lucrul toată noaptea.

Măcar unii dintre oamenii aceia fuseseră acolo în după-amiaza aceea. Dacă Olivia trecuse pe acolo, unii dintre ei ar fi observat-o.

Prin urmare, aici, Bathsheba coborî, în vreme ce Rathbourne îşi văzu de drum, după cum încuviinţase, în cele din urmă şi nu foarte graţios, să facă după o ceartă scurtă şi aprigă. Urma să se întâlnească mai apoi cu el ceva mai departe pe drum, în partea opusă de Horse Barracks.

Primul om cu care vorbi era sacagiul. O recunoscu cu uşurinţă pe Olivia. Nu era singurul. După cum era de aşteptat, fata făcuse o scenă.

Nu după mult timp, Bathsheba urca din nou în trăsură.

— Deci? întrebă Rathbourne.

— Aşa-zisul însoţitor al fiicei mele, Nat Diggerby, a fost dus mai înainte la judecător pentru că a provocat un scandal, spuse ea. Olivia, în cel mai pur stil Delucey, l-a lăsat baltă şi a găsit alt nătăfleţ. Un vânzător de plăcinte a auzit-o pe fiica mea spunându-i unui tânăr fermier o poveste sfâşietoare despre o mamă bolnavă. Descrise scena ce urmase şi adăugă: Lord Lisle trebuie să aibă o doză de galanterie. Olivia l-ar fi lăsat în urmă fără să se gândească de două ori. Dar se pare că cineva i-a insuflat un sentiment de responsabilitate.

Bănuia cu tărie că acel cineva era Rathbourne. În ciuda felului uşuratic de a vorbi al băiatului, ea simţise o legătură puternică între ei, încă de la început. Furia lui împotriva metodei lui Lord Atherton de a se ocupa de Lisle arătase foarte clar cât de important era nepotul lui pentru Rathbourne. Fapta nebunească a Oliviei putea să primejduiască relaţia lor.

„Tipic”, se gândi Bathsheba posomorâtă. De fiecare dată când un îngrozitor Delucey apărea în poveste, viaţa cuiva urma să se schimbe – şi rareori în bine.

— Deşi părinţii lui nu şi-au dat seama, Peregrine este matur pentru vârsta lui, spuse Rathbourne când mână caii. I s-ar părea de neconceput să îi permită unei fete de doisprezece ani să călătorească total neprotejată.

— În clasele inferioare, o fată de doisprezece ani este pe deplin adultă, spuse Bathsheba. Olivia nu a dus o viaţă protejată. Ba, mai mult, a moştenit talentul familiei mele de a vorbi sau înşela ca să iasă din încurcătură. Povestea cu mama bolnavă este un exemplu perfect. Mă întreb de ce irosesc bani ca să o trimit la şcoală când ea ar putea să facă o avere din scrisul melodramelor pentru scenă şi pentru ziarele de scandal.

El aruncă o privire spre ea.

— Nu puteţi fi aşa rece şi cinică, spuse el. Nu vă cred.

— Nu poţi să fii îngăduitor cu Olivia, replică ea. Nu va

face decât să profite. E un copil îngrozitor. Poţi fie să accepţi starea de fapt, fie să trăieşti în iluzie şi să o vezi cum se duce naibii. Refuz să o las să se ducă naibii. Prin urmare, nu pot să fiu sentimentală cu ea sau să pretind că e o fată normală.

Urmă un moment de tăcere. Bathsheba o lăsă să se prelungească. Fireşte, duritatea ei îl şocă. Fiind un bărbat din rândul aristocraţiei, nu avea habar ce însemna să creşti un copil dificil. Puţine femei din clasa lui aveau vreo idee. Altcineva avea grijă de copiii lor.

Nu sublinie acest detaliu. Nu voia ca lui să îi pară rău pentru ea. Nici măcar nu-şi dorea să o placă – în orice caz, partea raţională din ea nu şi-o dorea. Bathsheba cea raţională era bucuroasă că criza de faţă îi făcuse să se certe. Ostilitatea avea să îi ţină la o distanţă sigură unul de celălalt.

După un timp, el vorbi. Mai curând bombăni.

— Au plecat în căruţa unui fermier, aţi spus. Aţi aflat cumva şi încotro?

— Fermierul s-a oferit să îi ducă la Brentford, zise ea. Trebuie să se îndrepte spre Bristol.

— Bristol este un loc ciudat în care un pirat să îşi îngroape comoara, spuse el.

— Nu există nicio comoară, spuse ea. E o legendă, nimic mai mult. Nici Edmund Delucey n-a fost chiar un pirat. I-am explicat asta Oliviei la nesfârşit. Risipă preţioasă de energie.

— Şi adevărul e că…?

— Da, străbunicul meu a avut ideea de a se face pirat, răspunse ea. Dar a renunţat repede. Edmund era un dandy sau un filfizon – sau oricum li se spunea pe vremuri. Descoperise că piraţii erau cruzi, prost îmbrăcaţi şi nişte brute murdare. Deloc în stilul lui Edmund. În plus, pentru că erau departe de a fi inteligenţi, mereu se lăsau schilodiţi, tăiaţi în bucăţi, înecaţi şi spânzuraţi. Contrabanda i s-a potrivit mai bine lui Edmund. Să se joace de-a şoarecele şi pisica cu autorităţile era foarte distractiv pentru el. Era îndeosebi încântat să dea lovituri îndrăzneţe la gura râului

Severn, la câţiva kilometri de reşedinţa strămoşească a familiei.

— Ah, chiar aşa, spuse Rathbourne. Am uitat. De ceilalţi… hmm… Delucey…

— De cei buni, adăuga ea.

— Cei mai puţin interesanţi, spuse el. Dacă-mi amintesc bine, locul de veci al străbunilor e aproape de Bristol.

— Fiecare membru din familia mea ştie unde este Throgmorton şi cunoaşte tot despre acel loc, deşi ştiu prea bine că nu e indicat să se apropie la mai mult de o sută de kilometri, spuse ea. Între timp, nu obosesc niciodată să se laude cu Edmund Delucey. Poate şi pentru că Jack avea o parte răzvrătită în el, nu obosea niciodată să mai audă despre el. A început să repete poveştile Oliviei atunci când era copilă. Aventurile lui Edmund se aflau printre poveştile pe care i le spunea înainte de culcare. Am presupus că, pe măsură ce a crescut, a trebuit să-şi dea seama că, de fapt, comoara îngropată e o închipuire, ca în poveştile din o *mie şi una de nopţi.*

— Într-o asemenea situaţie, o comoară nu e complet de neimaginat, spuse Rathbourne. Un contrabandist ar putea cu uşurinţă să strângă o avere.

— Ar putea, spuse ea. Dar de ce să o îngroape?

— Asta pare ciudat, răspunse el.

— Nu are sens, spuse ea. Edmund era un pierde-vară. De ce să o îngroape când putea să o cheltuiască? Am insistat pe detaliul ăsta în repetate rânduri. Nu pot să vă spun de câte ori noi trei am avut acelaşi schimb de replici. Devenise un joc la ora de culcare. „Unde crezi că şi-a ascuns comoara Edmund Delucey, mama?” întreba Olivia când o băgăm în pat. „Oamenii ca el nu-şi îngroapă comoara”, spuneam eu. „O cheltuiesc cât pot de repede, o beau, o joacă la jocuri şi o dau pe femei”. Apoi îl întreba pe Jack: „Tu unde crezi că şi-a îngropat comoara, tată?” Iar Jack îi răspundea: „Chiar sub nasul familiei lui. Dacă eram în locul lui, acolo o ascundeam. Mă duceam în toiul nopţii şi o ascundeam la temelia mausoleului unde se odihnesc toţi

veneraţii mei strămoşi: toate câştigurile mele păcătoase, pe pământ sfinţit. Şi aş râde la nesfârşit de fiecare dată când m-aş gândi la asta”.

Îl auzi pe Rathbourne trăgând aer în piept.

— Vă şochez, Excelenţă? întrebă ea.

Ajunseră la bariera Hogmire Lane. El opri trăsura.

— Ei bine, da, chiar mă şocaţi –, răspunse el uşor. Soţul dumneavoastră îşi punea copilul la culcare. Îi spunea poveşti. Uimitor.

Paznicul de la barieră văzuse prea multe căruţe ca să-şi amintească una în mod special, cu sau fără pasageri tineri.

Totuşi, acela era drumul obişnuit spre Brentford, aşa că Benedict continuă. Spre supărarea lui, fu nevoit să o să facă într-un ritm cu mult mai lent. Bucata aceea de drum, chiar dacă pavată cu pietre şi, prin urmare, mai puţin prăfuită decât partea pe care tocmai o traversaseră, era şi mult mai îngustă şi mai aglomerată.

Benedict încercă, după cum încercase înainte, să se concentreze pe condus, un lucru mereu nesigur după lăsarea întunericului. Lanternele cabrioletei o luminau într-o oarecare măsură, dar nu şi drumul ce se întindea înaintea lor. Felinarele de pe stradă reflectau o lumină slabă. Încercă să-şi păstreze ochii şi mintea la drum, în vreme ce vocea Bathshebei Wingate vibra în jurul lui.

Era obişnuit să lase vocile femeilor să tot sporovăiască în jurul lui, în timp ce mintea lui se lupta cu probleme importante: văduvele şi veteranii de război, lipsurile metodelor actuale ale forţelor de ordine şi ciudăţeniile legii engleze.

Nu putea să-şi facă mintea să o lase pe Bathsheba Wingate. Îi asculta fiecare cuvânt. Nu putea să o ignore. Era mult prea conştient că ea se afla lângă el pe banchetă: pe bancheta care nu era destul de mare.

Când cabrioleta era în mişcare, singurul mod de a nu se atinge era să îmbrăţişezi laterala trăsuricii, lucru pe care putea cu greu să îl facă atunci când conducea, chiar dacă nu ar fi fost ridicol, cum, de fapt, era.

Aşa că se atingeau, des, şoldul lui apăsându-se iute pe al ei, coapsă atingând uşor coapsă.

Iar fiecare atingere îi amintea de ultima dată când se atinseseră: de sărutul din urmă cu câteva săptămâni... De gustul gurii ei, de mirosul pielii şi de foamea nebună pe care ea o trezea înăuntrul lui.

Ca să-şi distragă atenţia de la sensibilitatea fizică, se concentră pe ce spunea ea. Rezultatul era că acum îşi dorea să afle mai multe despre Jack Wingate. Imaginea pe care i-o creiona ea nu se potrivea cu cea pe care o zugrăvise societatea: victimă a unei sirene lipsite de inimă, un om distrus de o pasiune fatală.

Benedict îşi imaginase un om distrus care trăia într-un exil singuratic de lumea căreia îi aparţinea pe bună dreptate.

Jack Wingate cel despre care vorbea ea părea să fi fost un bărbat care ajunsese acolo unde îi fusese cu adevărat locul. De fapt, remarcile lui despre îngroparea comorii îl făceau să pară mai curând un îngrozitor Delucey. Intrigat, Benedict îşi dori să cerceteze el personal.

Se pricepea de minune la cercetarea subtilă şi la manevrarea altora spre un discurs nechibzuit. Dar acesta era strict cazul pentru scopurile politice. Se justifica dacă era folosit pentru susţinerea cauzelor demne sau pentru zdrobirea adversarilor.

Folosirea unor asemenea metode într-o discuţie personală era dezonorantă. „Să te bagi în chestiunile personale ale altora este ocupaţia preferată a minţilor înguste”.

Desigur, el nu îşi dorea niciodată să ofere detalii despre propria lui viaţă. Problema era că apropierea de ea devenea o distragere a atenţiei şi o enervare constantă, iar cuvintele îi scăpară înainte ca mintea lui enervată şi distrasă să le analizeze aşa cum se cuvenea.

De aceea, la scurt timp după ce trecură de Kensington House şi o mulţime de trăsuri îi obligară să se oprească, spuse:

— Sunt profund şocat. Am crezut dintotdeauna că

dădacele te pun în pat şi-ţi spun poveşti înainte de culcare. Taţii, la rândul lor, vor să ştie de ce ţi-ai legat fratele mai mic de pat şi i-ai tăiat aproape tot părul cu un briceag.

Abia dacă rosti cuvintele, că îşi dori să nu o fi făcut. Dar nu mai avea timp să se frământe. Se făcu loc în mulţimea compactă de trăsuri, iar el ghidă iute cabrioleta spre şi prin spaţiul ivit.

Deşi concentrată pe manevră, simţi cum ea se mişcă pe banchetă şi se întoarse spre el. Era conştient de privirea ei pe chipul lui, de parcă şi-ar fi pus mâna acolo, şi ştiu că ea nu ratase niciun cuvânt.

— De ce aţi făcut-o? întrebă ea.

— Ne prefăceam că eram în coloniile americane, răspunse el, străduindu-se să adopte un ton de amuzament calm. Eu eram o căpetenie a pieilor roşii.

El fusese *mereu* un reprezentant al pieilor roşii, pentru că era cel brunet.

— Geoffrey era prizonierul meu englez, şi l-am scalpat.

Ea râse, iar sunetul acela păcătos şi obsedant aproape că îl făcu să zâmbească.

— N-aţi fost copilul perfect, spuse ea.

— În niciun caz, replică el. *Urâse* buclele şi ochii aurii ai lui Geoffrey şi înfăţişarea lui angelic de drăgălaşă. L-aş fi scalpat şi pe Alistair, dacă puteam să pun mâna pe el. Dar el era la adăpost cu vreo dădacă, altundeva.

Ea nu spuse nimic. Nici el nu trebuia să spună ceva, dar continuă:

— Dădacele le spuneau fraţilor mei „îngeraşi de aur”, continuă el. Nu erau nici pe departe nişte îngeri, dar aşa erau văzuţi.

— Trebuia să le scalpaţi şi pe dădace, spuse ea. Pentru prostie.

— Eram un copil, nu aveam mai mult de opt sau nouă ani. Geoffrey şi Alistair erau blonzi, iar eu brunet. Dacă ei erau îngeraşi de aur, eu ce eram?

— La ce altceva să vă fi gândit? spuse ea înflăcărată. În locul dumneavoastră, făceam exact acelaşi lucru.

El îi aruncă o privire.

— Nu, n-aţi fi făcut la fel.

— Pentru că sunt femeie? întrebă ea, cu sprâncenele ridicate.

— Fetele nu se comportă aşa.

— Cât de puţine ştiţi despre genul meu, comentă ea. Toţi copiii sunt mici sălbatici, până şi – sau poate *mai ales* – fetele.

— Nu toţi copiii, spuse el. În orice caz, nu pentru mult timp. Sigur nu atunci când sunt cei mai mari. De îndată ce apare următorul copil, începem să avem responsabilităţi. Nu mai suntem chiar copii. „Trebuie să ai grijă de fratele tău, Benedict”, îmi spuneau. „E mai mic decât tine”. Sau: „Tu trebuie să ştii mai bine, Benedict”, mai spuneau. „Tu eşti cel mai mare”.

— Aşa spunea tatăl dumneavoastră?

— Mai mult sau mai puţin. Cu excepţia sfârşitului, îmi amintesc puţine din morala lui. Atunci ofta şi spunea că şi-ar fi dorit să aibă fete.

— Asta a fost pur şi simplu exasperare părintească, spuse ea. Puţini bărbaţi – şi nu nobili – şi-ar dori să aibă fete, în loc de băieţi.

— A vorbit serios, zise Benedict. A spus-o de nenumărate ori de atunci.

— Încă o spune?

— Da.

— De ce? Aţi trecut cu toţii de vârsta copilăriei. Sunteţi mari acum.

— Nu spre satisfacţia lui, spuse Benedict.

Ea se întoarse cu totul spre el şi îl privi lung.

— Nici dumneavoastră? Lord Perfecţiune?

— Sunt perfect după standarde rezonabile, spuse Benedict. Standardele tatălui meu nu sunt rezonabile. Nimic la tatăl meu nu e rezonabil. Nu sunt sigur dacă ceva la el e măcar uman. Şi adăugă repede: în orice caz, el nu a spus poveşti înainte de culcare. Nu ştiam că părinţii fac aşa ceva.

— Atunci, e puţin probabil ca părinţii lui Jack să o fi

făcut, spuse ea. Îngrozitorii Delucey trebuie să-l fi corupt.

— Nu neapărat, spuse Benedict. Aţi zis că era un răzvrătit. Poate, asemenea lui Peregrine, soţul dumneavoastră îşi dorea alt fel de viaţă. Poate că era în firea lui să fie ieşit din tipare.

Şi, printre Delucey, Jack Wingate trebuie să fi experimentat genul de libertate de care n-ar fi putut niciodată să se bucure în societatea respectabilă. Găsise o lume lipsită de reguli.

— Fireşte, nu a avut probleme cu adaptarea, spuse ea. Totuşi, putea să facă diferenţa dintre adevăr şi ficţiune. Nu sunt sigură că puteau şi rudele mele. Deapănă poveşti măreţe, şi poate că minciunile lor sunt atât de convingătoare pentru că ei înşişi le cred. Cred că e valabil şi pentru Olivia. Doar aşa pot să explic expediţia asta nebunească a ei.

— Are nevoie de o guvernantă, spuse el – şi se blestemă imediat pentru cuvintele rostite.

Spusese un lucru postesc. De ce să nu îi sugereze o grămadă întreagă de slujitori, dacă tot venise vorba – şi o casă la ţară, departe de Londra şi de influenţele ei dăunătoare?

Cu faţa aprinsă, el aşteptă din partea ei vreun comentariu sarcastic, legat de capacitatea clasei superioare de a uita.

— N-aş putea să fiu mai de acord, zise ea şi îl uimi, aşa cum o făcea cu atâta uşurinţă. E următorul lucru de pe lista mea. Domnişoara Smithson are o şcoală bună, dar nu e acelaşi lucru. Eu am avut guvernantă. Un dragon. Până şi tatălui meu îi era frică de ea. Dar asta şi era ideea. Dacă nu putea să-l intimideze pe tata, nu avea nicio şansă să mă impresioneze pe mine în vreun fel.

— Vreţi să spuneţi că nici dumneavoastră n-aţi fost un copil cuminte? întrebă el.

— De la cine să învăţ să fiu cuminte? replică ea.

— Trebuie să fi învăţat de la cineva, spuse el. Sunteţi o lady.

Ea se întoarse şi se uită din nou înainte, cu mâinile

îndoite în poală.

— Sunteţi, spuse el. Nu există loc de îndoială – şi sunt un expert în domeniu.

— Trebuia să fiu o lady, zise ea încordată. Mama avea ambiţii mari pentru mine.

— De aceea şi guvernanta dragon, spuse el.

— Trebuie să recunosc că am ambiţii pentru Olivia.

— Vreţi să nu dea de naiba, spuse el, şi ocoli o trăsură mânată neîndemânatic. E o ambiţie nobilă.

— Nu trebuie să fiţi delicat. Pot să-mi imaginez la ce vă gândiţi.

— Mă îndoiesc, spuse el.

Nici el nu era sigur la ce se gândea. Era conştient de drumul aglomerat şi de nerăbdarea pe care i-o provoca întârzierea. Era conştient de teama pentru Peregrine şi Olivia, de neliniştea pentru trecerea timpului şi lăsarea nopţii.

Era conştient de femeia aşezată lângă el, de căldura şi apropierea ei fizică… Şi, poate chiar mai periculos de atât, de fascinaţia lui pentru ea, pentru ce spunea şi cum funcţiona mintea ei.

Mintea ei! Mintea unei femei!

Dar nu mai era cale de întoarcere. Era mult prea conştient de sporirea intimităţii mentale şi prea tulburat de aceasta pentru a se preface că nu exista. Era mult prea conştient de ceva din aer – sau din întuneric ori din ea – care îl făcea să lase garda jos şi să spună lucruri pe care nici prin vis nu le-ar fi spus cuiva, cu atât mai puţin unei femei.

În acelaşi timp, era conştient de o distanţă întinsă cât un ocean care se desfăşura între ei şi de o furie ce aproape semăna cu disperarea, căci lui nu-i era permis să treacă peste distanţa aceea. Poate că furia îl îngrijora cel mai mult.

În orice caz, era mult prea mult. Nu putea să gândească, pentru că avea nevoie de ordine ca să se gândească, iar în clipa aceea avea dezordine, haos.

— Mama era hotărâtă să mă vadă măritată într-o

familie nobilă, spuse ea, cu vocea încordată şi trupul încă înţepenit pe bancheta de lângă el. Trebuia să fiu cheia care să le deschidă îngrozitorilor Delucey uşa lumii bune.

Tonul şi postura îi spuneau lui Benedict mult mai mult decât cuvintele ei despre cât o costase ambiţia mamei ei. Fusese rănită – sau poate ruşinată –, chiar profund, căci, altfel, Bathsheba Wingate ar fi vorbit în felul ei hazliu. Benedict voia să ştie mai multe… Dar Raţiunea îi spunea că era mai bine să nu ştie. Şi aşa simţea prea multe pentru ea.

— Toate mamele vor ca fiicele lor să se mărite bine, spuse el, şi vorbi nepăsător, în speranţa de a face discuţia să devină mai relaxată. Complotează, fac planuri şi sunt complet lipsite de scrupule. Se opri. În privinţa asta, şi tata face la fel.

Ea tresări.

— *Tatăl* dumneavoastră?

— Ştiu, spuse Benedict. E şocant. Dar nu se opreşte din manevrele lui la politică. A stabilit că toţi fraţii mei trebuie să se însoare cu femei bogate – şi până acum i-a ieşit. Până şi Rupert, pe care l-a declarat o cauză pierdută.

— Şi dumneavoastră? întrebă ea.

— Oh, eu am fost mereu scutit de consideraţii financiare vulgare, răspunse el. Voi moşteni totul.

Subiectul păru să îi distragă atenţia de la nefericirea ei profundă, căci postura i se relaxă un pic.

— Toate mamele trebuie să-şi fi împins fiicele spre dumneavoastră, spuse ea. Probabil încă o fac.

El ridică din umeri.

— Atunci, nu sunt sigur că observam mamele şi doamnele de companie care complotau şi făceau planuri. E mai evident acum, privind din afară. Nu m-am gândit la asta, dar trebuie să fie greu pentru fete – măcar pentru cele care au o urmă de sensibilitate sau de inteligenţă. Nu că observam eu subtilităţile la vremea aia. Mai întâi le remarcam chipurile şi siluetele, apoi dacă vocea le era sau nu plăcută şi mai apoi comportamentul.

El o simţi relaxându-se şi îi simţi privirea revenind spre chipul lui.

— Râdeţi de mine, spuse ea. Vorbiţi de parcă să găseşti o soţie e acelaşi lucru cu a-ţi alege un cal la – cum se numeşte casa de licitaţii?

— Taver…

— Tattersall, spuse el.

— La Tattersall, atunci. Aşa văd bărbaţii faimoasele întâlniri de la Almack? Nu luaţi în consideraţie caracterul sau personalitatea fetelor?

— Dacă n-ar fi fete cu o reputaţie bună, nu s-ar găsi pe piaţa căsătoriilor, spuse el. Şi cu siguranţă n-ar fi acceptate la Almack.

N-ar fi visat să caute o fată care nu era acceptată acolo. Faptul că nu era obligat să se însoare pentru bani nu însemna că moştenitorul lui Lord Hargate se putea însura cu cine poftea. Sau când poftea. Benedict ştia regulile, ştia ce se aştepta de la el.

Şi Ada? Respectase regulile sau îşi urmase inima? Habar nu avea – şi asta spunea totul, nu?

— Cu alte cuvinte, erau fete virgine din familii bune, şi asta era tot ce trebuia să ştiţi despre caracterul lor, spuse doamna Wingate. Exemplare pursânge…

— Sunt moştenitorul contelui de Hargate, o întrerupse el tăios. Nu aveam luxul de a mă lăsa impresionat de oricine, dacă aici vreţi să ajungeţi.

— N-am vrut să spun asta, zise ea. Vorbiţi despre căsătorie, un angajament pe viaţă, şi totuşi iubirea nu intră în povestea asta.

— Ce absurd, spuse el. N-aş putea să umblu prin lume ca unul dintre eroii lui Byron, căutându-mi iubirea vieţii, dacă există aşa ceva.

— Cum rămâne cu *omul potrivit* al vieţii dumneavoastră? întrebă ea. Ce-aţi zice de o prietenă sau de o parteneră? Doamne Sfinte, Rathbourne, cum aţi ales?

— Nu văd de ce-ar conta povestea asta pentru dumneavoastră, spuse el, pe tonul glacial învăţat de la tatăl lui. Era renumit pentru că-şi lăsa victimele lipsite nu doar de cuvinte, ci şi, în anumite cazuri, de poftă de viaţă.

Ea îi ignoră cuvintele cu un gest făcut de o mână

subţire şi înmănuşată.

— Nu fiţi naiv, îi spuse. E foarte interesant. Mă simt ca un vizitator pe un tărâm exotic, încercând să înţeleg stilul de viaţă al localnicilor. Eu n-am ales. Aveam doar şaisprezece ani, şi pur şi simplu m-am îndrăgostit până peste urechi. Dar e greşit din partea mea să vă iau la întrebări. În mod evident, subiectul e prea dureros pentru dumneavoastră ca să vorbiţi despre asta. Tonul ei se domoli. Am uitat că nu sunteţi văduv de multă vreme.

Inima lui Benedict bătea cu putere, şi avu nevoie de tot autocontrolul ca să nu transmită agitaţia, prin hăţuri, şi cailor. Din fericire, ajunseră în cele din urmă la bariera Kensington. Înfuriat, aşteptă ca portarul să ia banii şi să deschidă bariera.

Aceasta se deschise, în sfârşit. În vreme ce trecu de barieră, Benedict îşi aminti tardiv de Thomas. Uitase cu totul de lacheul care stătea în spatele cabrioletei. Simţi că-i ardeau urechile când îşi reaminti dezvăluirile despre fraţii lui mai mici.

Nu conta că era imposibil ca lacheul să fi auzit ceva din discuţia lor peste zgomotul constant al roţilor şi peste tropotul copitelor pe pietrele de pavaj, peste sforăiturile şi nechezatul cailor, peste nemulţumirile şi înjurăturile vizitiilor. Benedict era prea supărat ca să fie rezonabil.

— Nu trebuie să vă reamintesc, mormăi el, că nu suntem singuri.

— V-am spus să nu vă aduceţi slujitorul, spuse ea cu răceală.

— Îmi doresc să nu vă fi adus pe dumneavoastră, replică el. Dumneavoastră… La naiba! M-aţi făcut să uit să-l întreb pe paznic de copii.

Opri trăsura. Înainte să îi ceară lui Thomas să se ocupe de asta, ea sări jos.

— Întreb eu, spuse ea. Sunteţi prea agitat.

Fără să i se spună, Thomas sări din trăsură ca să se ocupe de cai.

Între timp, fără să mai arunce o privire înapoi, doamna Wingate se îndreptă spre barieră, cu şoldurile

legănându-se în cel mai provocator mod cu putinţă – spre marea încântare a adunăturii de bărbaţi, care efectuau manevre chinuitoare cu trăsurilor lor ca să îi facă ei loc.

Benedict nu aşteptă să vadă câte ciocniri provoca – nici nu trase din vreo trăsură pe vreunul dintre bărbaţi şi nu îi izbi de un zid, pentru că era un lucru nedemn şi exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut Rupert –, ci o prinse din urmă din câţiva paşi rapizi.

— Nu sunt agitat, spuse el. Sunt perfect capabil să…

— Nu trebuia să o menţionez pe Lady Rathbourne în felul ăla necugetat şi uşuratic, spuse ea. Îmi cer iertare.

— Nu e nevoie să deveniţi sentimentală, spuse el. Ada a murit acum doi ani… şi ea… Scoase un oftat supărat. Oh, foarte bine. Era o străină pentru mine. Iată, inima dumneavoastră delicată şi-a găsit alinarea?

*

Bathsheba îşi dori să nu fi răspuns la uşă în seara aceea.

Rathbourne se dovedea a fi chiar mai inoportun decât se temuse. Poate ar fi suportat cu o anumită linişte apropierea fizică. Proximitatea mentală provoca nişte crăpături primejdioase în sistemul ei de apărare.

— Nu, nu mă simt deloc alinată, pentru că vorbiţi prostii, spuse ea. Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Şase ani, spuse el.

— Atunci, soţia dumneavoastră nu putea să fie o străină. Se opri din mers. Trebuie să insist să reveniţi la trăsură. Atrageţi mult prea mult atenţia.

El se uită în jurul lor, la trăsurile care treceau de barieră.

— Din câte pot să constat, spectatorii sunt toţi bărbaţi, spuse el, şi se uită cu toţii la dumneavoastră.

— Sunt pur şi simplu o marfă bună pentru ei, replică ea. În vreme ce se uită gură-cască la mine, mintea lor nu funcţionează. Vreţi să înceapă să gândească… şi să se întrebe cine e aristocratul ăsta care merge în urma mea şi

mă priveşte ameninţător?

El o mai privi ameninţător o vreme, făcu o plecăciune bruscă, se întoarse şi se îndreptă spre trăsură.

O aştepta la trăsură, cu ceasul de buzunar în mână, când ea se întoarse, după câteva minute.

— Ei bine? întrebă el.

— Suntem tot în direcţia bună, răspunse ea.

Se urcă grăbită în trăsură înainte ca el să o împingă sus. Nu era vorba că îi displăcea să fie azvârlită în felul acela imperios. Problema era că îi plăcea prea mult: uşurinţa cu care o ridica, puterea şi căldura pe care le simţea răspândindu-se dinspre el şi, mai presus de toate, senzaţia mâinilor lui pe ea.

Mult prea primejdios. După câte se părea, fusese incapabilă să şteargă din amintire sărutul din urmă cu câteva săptămâni. Îşi amintea mult prea bine senzaţia mâinii lui pe ceafa ei şi efectele simultane ale acelei atingeri simple asupra ei, asupra voinţei, moralei şi asupra muşchilor care cedau.

O clipă după aceea, se aşeză cât putu de aproape de partea ei de trăsură, cât de discret putu, şi porniră iar la drum. De data asta, călătoriră într-un ritm mai rapid. Drumul deveni mai puţin aglomerat, în vreme ce el se concentră pe drum, ea îi spuse ce aflase de la paznicul barierei.

Se dovedi că îl cunoştea pe fermierul descris de ea. Numele lui era Jarvis, şi călătorea regulat de la Brentford la Londra şi înapoi. Deşi paznicul nu putuse spune exact când trecuse pe acolo, estimase că fusese cu vreo oră sau două mai devreme. Îşi amintise vag copiii din căruţă, dar nu le acordase vreo atenţie deosebită. Jarvis călătorea des cu copiii lui sau cu ai vecinilor.

— În situaţia asta, n-are rost să ne oprim să întrebăm de ei până nu ajungem la Brentford, spuse Rathbourne. Dacă nu întâlnim prea mulţi negustori, căruţe şi trăsuri, putem să ajungem cu uşurinţă acolo până în ora opt. În clipa asta, ar putea să fie cu vreo oră înaintea noastră. Avem mari şanse să îi găsim înainte să negocieze altă

călătorie – o sarcină mult mai grea într-un sătuc ca Brentford decât în aglomeraţia de la Hyde Park Corner. Dacă nepotul meu n-a reuşit să o convingă pe fiica dumneavoastră să se întoarcă, va fi în curând conştient că sunt pe urmele lui, caz în care îşi va folosi ingeniozitatea ca să îşi încetinească înaintarea.

— Sună rezonabil, spuse ea. Problema e că Olivia nu e rezonabilă.

— Are doisprezece ani, spuse Rathbourne. Nu are bani, iar tovarăşul ei nu este de acord cu călătoria. Chiar dacă se afla într-o situaţie mai avantajoasă decât asta, nu poate să ajungă aşa departe în doar câteva ore.

*

Peregrine descoperi în curând că ar fi reuşit cu mai mult succes să o încetinească pe Olivia Wingate dacă restul oamenilor nu ar fi fost atât de naivi.

Fermierul le sugerase să se oprească la hanul Pigeons din Brentford şi să spună proprietarului numele lui, căci urma să aibă grijă de ei şi să-i ajute să găsească o cursă spre vest.

Peregrine hotărî să insiste să se oprească acolo ca să mănânce. Aşa câştiga timp ca să găsească o cale prin care să îi lase un mesaj unchiului Benedict.

Sigur Lord Rathbourne îşi dăduse seama de ceva timp că Peregrine lipsea. Din păcate, nu avea multe indicii. Dacă Peregrine s-ar fi gândit că nu avea să reuşească să o recupereze pe domnişoara Wingate, i-ar fi lăsat indicii. Nu se gândise.

Totuşi, unchiul fiind atât de deştept, avea să îşi dea repede seama de ce se întâmplase. Fără îndoială, era deja pe urmele lor.

La urma urmei, crima era unul dintre interesele favorite ale Excelenţei Sale. Cunoştea toţi poliţiştii de pe Bow Street şi metodele prin care îi prindeau pe tâlhari. Studiase numeroşi oameni cu reputaţie proastă şi infractori de-a lungul anchetelor lui parlamentare. Să îi găsească pe

domnişoara Wingate şi pe Peregrine avea să fie o joacă de copii.

Dacă Peregrine pierdea destul de mult vremea, unchiul lui avea să îi prindă din urmă.

Problema era că Olivia nu se duse direct la han. Mai întâi, rămase pe marginea drumului, aşteptând să se golească. Apoi, spre groaza lui Peregrine, îşi scoase rochia. Pe dedesubt purta haine de băiat. Din şalul în care îşi ţinea lucrurile scoase o şapcă, şi-o puse pe cap şi îşi ascunse părul înăuntru. Îşi strânse rochia şi o băgă în şal, apoi legă pachetul la loc. Când ajunseră la han, ea nu intră înăuntru, ci în curtea hanului. Se plimbă pe acolo, mergând şi vorbind ca un băiat.

Ştiind că nu era foarte înţelept să o demaşte în asemenea loc, Peregrine nu putu decât să rămână prin preajmă, într-o stare supărătoare de suspans, până când îşi dădu seama ce avea de gând, moment în care nu îndrăzni să facă nimic.

Se împrieteni cu o pereche de rândaşi care jucau un joc complicat de zaruri.

Îi rugă să o înveţe jocul.

Peregrine nu îndrăzni să îi avertizeze. Ori aveau să moară de râs, ori aveau să se încaiere – lucru care putea să atragă vreun poliţist. Dacă părinţii lui Peregrine aflau că fusese ridicat de un poliţist, nu avea să mai fie niciodată lăsat în grija unchiului lui.

Prin urmare, în ce trebuia să fi fost un timp foarte scurt, chiar dacă lui Peregrine i se păru că fuseseră ani, îngrozitoarea fată obţinu nu numai toţi banii rândaşilor, care nu bănuiau nimic, ci şi o călătorie spre Hounslow în trăsura recent reparată a stăpânului lor.

Capitolul 8

Proprietarul hanului Pigeons din Brentford nu surprinsese nici urmă de vreo fată cu un băiat. Chiar dacă îl

cunoştea pe fermierul Jarvis, le spuse că nu îl văzuse în ziua aceea. Trebuia ca Jarvis să se fi dus direct acasă, în loc să ocolească puţin, aşa cum făcea de obicei, ca să se oprească la Pigeons pentru o bârfă şi o halbă de bere.

Benedict şi doamna Wingate nu aflară mai multe de la ceilalţi oameni pe care îi întrebaseră. Lacheul Thomas avu mai mult noroc în discuţia lui cu nişte servitori din curtea hanului. Când se întoarse la stăpânul său, lacheul descrise întâlnirea dintre doi „flăcăi” şi doi slujitori ai uneia dintre familiile nobile din împrejurimi.

— Unul din băieţi semăna cu Lord Lisle, spuse lacheul. Aceeaşi înălţime, aceeaşi culoare de păr. Celălalt era roşcat şi avea pistrui.

Benedict o privi pe doamna Wingate.

— Ar fi destul de uşor pentru Olivia să se îmbrace ca un băiat, spuse ea. Se poate să fi făcut rost de haine, ieftin şi uşor, de la vreo casă de amanet sau de la vreun negustor de haine la mâna a doua. Nu îi e prea greu să facă rost de sume mici de bani. Are afinitatea Delucey pentru jocurile de noroc, iar mustrările mele nu au niciun rezultat la ea.

Oricum s-ar fi întâmplat, Olivia reuşise să facă rost de o cursă până la Hounslow.

Benedict conduse până la Hounslow mai repede decât ar fi impus-o prudenţa. Pierduseră timp preţios făcând căutări prin Brentford. Măcar acum Benedict nu trebuia să rămână cu mult în urmă, încetinind ca să studieze căruţele pe lângă care treceau.

Era trecut de ora nouă. Când ajungeau la Hounslow, majoritatea oamenilor avea să doarmă. Totuşi, ştia că urma să găsească prin hanuri lume însufleţită. Domnul Chaplin avea grajduri mari în Hounslow şi toată lumea se oprea acolo ca să îşi schimbe caii. Printre atâţia călători care veneau şi plecau, era mult mai probabil să afle câte ceva despre copii.

Cel puţin aşa se asigură Benedict, încercând să nu îşi ia în seamă neliniştea crescândă. În ciuda a ceea ce spusese doamna Wingate despre fiica ei, plecase de la Londra sigur că avea să-şi găsească nepotul în câteva ore.

Crezuse că toată căutarea lui avea să se termine în Brentford. Refuzase să ia în calcul alternativă: o căutare continuă de zile întregi – în care Peregrine şi Olivia puteau să aibă vreun accident sau să dea peste răufăcători.

Şi, în tot acel răstimp, Benedict urma să se mustre şi deteste pentru că nu se îngrijise mai bine de nepotul lui. Şi, în tot acel răstimp, doamna Wingate avea să stea lângă el, oră de oră, şoldul ei lovindu-se în al lui, coapsa ei atingând-o uşor pe a lui, vocea ei intrându-i pe sub piele.

Între timp, cu cât călătoreau mai mult împreună, cu atât erau mai mari şansele să întâlnească pe cineva care să îi recunoască… şi să declanşeze scandalul deceniului.

Când zări primele clădiri îndesate strâns pe marginea drumului, Benedict aproape că urlă de uşurare. Hounslow. În sfârşit.

Numeroasele hanuri se dovediră a fi animate. La George, când grăjdarul înşeuă cai odihniţi, doamna Wingate avea deja veşti.

Cei doi „flăcăi” călătoreau acum cu un ţăran din Cranford Park, proprietatea contelui de Berkeley. Unul dintre servitorii de la han, un nepot al ţăranului, îi îndrumă spre casa rudelor lui, acolo unde era sigur că urmau să-şi petreacă noaptea cei doi „băieţi”.

Pentru Benedict, aceasta părea cea mai probabilă dintre variante. La ora aceea, asaltul de căruţe se domolea. În curând, diligenţele şi poşta regală urmau să aibă drumul liber. Ultima diligenţă îl întrecuse de mult pe Benedict – nu că ar fi crezut că viclenia Oliviei ar fi ajutat-o să facă rost de un loc în diligenţă. Locurile erau strict limitate, şi biletele scumpe. Atât de aproape de Londra, era greu de crezut că diligenţele puteau să mai aibă locuri libere. Cel puţin aşa spera Benedict.

Continuă drumul, într-un galop cât se putea de rapid, pe drumul gol. Hounslow Heath se întindea în stânga lor, dar niciun tâlhar de drumul mare nu se năpusti din întuneric, din fericire pentru ei.

Benedict avea o pereche de pistoale sub banchetă şi nu avea chef de întreruperi.

Aproape de Cranford Bridge, coti spre drumul care traversa proprietatea lui Berkeley. Indicaţiile primite erau corecte, şi găsiră cu uşurinţă căsuţa pe care o căutau.

Îi găsiră şi pe cei doi băieţi care veniseră să îşi petreacă noaptea acolo. Erau într-adevăr băieţi, dar niciunul din ei nu era Peregrine.

*

— Număraţi până la douăzeci, îl sfătui Bathsheba când se întoarseră spre drumul principal.

Era aproape miezul nopţii, pierduseră o oră şi jumătate, iar Rathbourne, după cum era de aşteptat, clocotea.

Ştia că şi el era neliniştit pentru nepotul lui, dar, pentru majoritatea bărbaţilor, frica era o emoţie mult prea tulburătoare ca să fie recunoscută. Asemenea altora, o ascunse cub covorul greu al furiei.

— Nu sunt un copil, spuse el.

— Bine, zise ea. Atunci, nu veţi face o criză de nervi dacă vă spun că trebuie să ne oprim la un han.

— Ne-am oprit la fiecare blestemat de han în fiecare blestemată de adunătură de colibe care-şi spune sat, zise el. Şi unde am ajuns? La un idiot sau altul al satului care abia leagă două vorbe, care nu ştie diferenţa dintre o fată şi un băiat sau să distingă între un băiat de doisprezece şi unul de zece. I-au spus acelui băiat – şi pun pariu că nu avea opt ani – fată roşcată. Avea părul maroniu, exact culoarea în care vaca de Derbyshire se…

— Aici, spuse ea când el trecu de hanul White Hart.

El înjură, dar, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, nu permise emoţiilor să îi afecteze condusul. Cu tipica şi liniştita lui economie de mişcare, întoarse trăsura la intrarea hanului.

Totuşi, nu putea să îl facă să aştepte în trăsură. Îl lăsară pe Thomas să se ocupe de ea şi intrară împreună. Îl găsiră pe proprietar pe deplin treaz. O diligenţă, „Calul de curse”, plecase cu nici jumătate de oră înainte, după ce

lăsase acolo o familie de cinci membri. Fusese prima lor călătorie cu diligenţă şi nu le plăcuse.

— Le-am spus că n-ar fi diferit cu o altă diligenţă, spuse proprietarul. Dacă nu le place să călătorească cu fiecare neică nimeni care nu s-a mai spălat de când a sărbătorit victoria de la Waterloo, trebuiau să ia o diligenţă sau să închirieze un poştalion. Doriţi o cameră? Dacă da, n-aveţi noroc. Ei cinci mi-au ocupat toate paturile.

— Eu şi fratele meu încercăm să îi găsim pe cei doi veri ai noştri mai tineri, spuse Bathsheba. Ne-au vizitat la Londra. După ce au văzut o trupă de teatru ambulant, li s-a năzărit să li se alăture actorilor. Credem că se îndreaptă spre Bristol.

Îi descrise pe Olivia şi pe Lord Lisle şi sublinie că era posibil ca unul din ei sau ambii să poarte „costum” sau să fie deghizaţi.

— Oh, ei, spuse proprietarul. Spuneau că se duc acasă la mama lor bolnavă. Cel puţin aşa i-a zis cel mic vizitiului. Cel înalt n-a spus prea multe. Părea să nu fie de acord cu ceva.

Rathbourne, care stătea lângă ea, vibrând tăcut de nerăbdare, luă poziţia de drepţi, cu ochii lui întunecaţi acum aprinşi.

— Au vorbit cu vizitiul? întrebă el. Au urcat în diligenţă?

— Ei bine, vizitiul avea loc, răspunse hangiul. Şi ei aveau bani – destui, în orice caz, cât să îi ducă la următoarea oprire, Salt Hill.

*

Salt Hill se afla la mai puţin de cincisprezece kilometri depărtare, şi caii erau odihniţi, Rathbourne hotărând să se oprească la White Hart. O diligenţă putea să parcurgă distanţa în mai puţin de o oră. Rathbourne părea hotărât să mâne la viteza diligenţei, ceea ce pe Bathsheba nu o deranja deloc. Cu cât le lua mai mult să îi găsească pe copii, cu atât mai mult timp avea conştiinţa ei să o

chinuiască. Dacă şi-ar fi folosit cu mai multă înţelepciune fondurile limitate, Olivia ar fi putut să aibă o guvernantă până acum şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Sunteţi foarte tăcută, spuse el după ce călătoriră o vreme în tăcere. Sper că nu vă sperie viteza.

Noile informaţii păreau să îi fi înseninat starea de spirit lui Rathbourne. Bathsheba nu mai simţea că stătea lângă un vulcan pe cale să erupă.

— Mă gândeam la copii, spuse ea. Am greşit cu Olivia. I-am permis prea multă libertate.

— Cele mai multe fete din lumea mea au prea puţină libertate, spuse el. Nu e deloc de mirare că atâtea devin femei cu mintea îngustă. M-aţi întrebat adineauri dacă m-am gândit să-mi găsesc drept soţie o prietenă şi o parteneră. Cum să mă aştept să găsesc printre copilele astea o parteneră adevărată?

— A fost nedrept să vă critic alegerea, spuse ea. Eu nu mi-am ales soţul pe vreun fundament raţional, iar el sigur nu şi-a folosit mintea când m-a ales pe mine.

— Nicio fată din înalta societate n-ar îndrăzni să plece într-o misiune nobilă, deşi vreuna sau două ar putea să viseze la asta, spuse el. Niciuna n-ar avea nici cea mai vagă idee cum să ajungă dintr-un loc într-altul de una singură. Trebuie măcar să admirăm curajul Oliviei. Şi l-a urcat pe Peregrine într-o diligenţă. Fără ea, era puţin probabil să treacă prin experienţa asta vreodată în viaţa lui.

— Într-adevăr, numai gândiţi-vă la ce rata, spuse ea. Acum, o să aibă încântarea să călătorească într-o trăsură primejdios de arhiplină, murdară şi gata, gata să se răstoarne. O să fie înghesuit alături de persoane care au nevoie disperată de o baie, bun-simţ sau ambele. Afară nu e mai bine decât înăuntru. Înăuntru, nu poţi să dormi pentru că eşti zdruncinat şi înghiontit mereu. Afară, nu îndrăzneşti să dormi, pentru că rişti să cazi. Oricine ţi-ar fi tovarăşii de drum, măcar unul dintre ei sigur e bolnav. Până şi afară mirosul e îngrozitor – şi să nu uităm de puricii şi păduchii pe care tovarăşii de drum îi împărtăşesc cu atâta generozitate.

— Peregrine e băiat, spuse Rathbourne. Ei nu-şi fac griji pentru murdărie sau paraziţi, iar mirosul lor e departe de a fi delicat. Nu uitaţi că a împărţit camera cu alţi băieţi. Băieţii sunt creaturi dezgustătoare. E mult mai probabil ca fiica dumneavoastră să se simtă mai incomod decât nepotul meu.

Olivia nu era, în niciun caz, cea mai pretenţioasă fată din lume, se gândi Bathsheba. Şi copiii erau mai în siguranţă în diligenţă decât să meargă pe un drum întunecat. Totuşi, trecea timpul, iar ea şi Rathbourne se îndepărtau din ce în ce mai mult de Londra.

— Eram aşa sigură că îi găsim până acum, spuse ea.

— Şi eu la fel, recunoscu el.

— Ce facem dacă nu sunt în Salt Hill? întrebă ea.

— Nu pot să ajungă departe în primele ore ale dimineţii şi fără bani, răspunse Rathbourne. Fiica dumneavoastră sigur a spus vreunuia dintre hangii o poveste impresionantă şi a obţinut un loc lângă vatră, dacă nu un pat de la unul dintre slujitori. Dacă hangiii sunt neîndurători, îşi va folosi şiretlicurile cu unul dintre rândaşi, şi îi găsim pe fugarii noştri dormind în fân.

După o pauză, el adăugă:

— Când am aflat că sunt în diligenţă şi, deci, relativ în siguranţă, mi-am dat seama că-mi fac griji pentru Peregrine de parcă ar fi un copil mic şi neajutorat. Departe de aşa ceva. E un băiat precoce, iar băieţii sunt extraordinar de rezistenţi. Mi-am amintit că are treisprezece ani, că e inteligent şi curios şi că nu a avut niciodată parte de o aventură cumsecade.

— Dumneavoastră aţi avut? întrebă ea. Când eraţi băiat?

De îndată ce rosti cuvintele, Bathsheba dori să şi le retragă. Îşi *dorea* să nu mai fie băgăcioasă.

Lui îi luă ceva timp să răspundă, iar ea speră că se gândea la un fel politicos prin care să întoarcă discuţia spre un subiect mai puţin personal.

— Am avut multe aventuri măreţe, spuse el. Fugeam de acasă cu fiecare ocazie.

Cuvintele lui o făcură să se întoarcă spre el, şi îi privi lung profilul perfect.

— Glumiţi, zise ea. Cum se poate ca fiul unui conte să reuşească să fugă de acasă? Şi de ce ar face-o?

— Dacă era uşor de făcut, nu mai merita s-o faci, spuse el. Dar era un joc pentru mine să-i păcălesc pe oamenii mari. Fugeam când eram plictisit sau supărat ori… ei bine, când eram plictisit de moarte de atâta bine. Odată am lipsit trei zile.

Bathsheba putea să şi-l imagineze cu uşurinţă pe tânărul Rathbourne. Nu avea nicio problemă în a-şi închipui licărirea băieţească din împieliţatul care se ascundea în el.

Asta o fascina la ochii lui negri?

Inima ei începu să bată cu putere.

— Olivia şi Lord Lisle *nu* vor lipsi trei zile, spuse ea.

— Cu siguranţă, asta ar complica lucrurile, replică el.

— Ar complica? întrebă ea. Ar fi un *dezastru.*

Trei zile să călătorească alături de el… să îi vorbească, să îl descopere mai mult… să stea atât de aproape, să îi simtă căldura şi puterea… să îi asculte vocea adâncă în întuneric… să se uite mâinile lui lungi şi înmănuşate.

— Nu pot să petrec noaptea în compania dumneavoastră, continuă ea cu voce tăioasă. I-am spus doamnei Briggs că mă duc la o rudă bolnavă şi că v-aţi oferit cu amabilitate să mă duceţi acolo. I-am zis că se poate să mă întorc destul de târziu.

— În ritmul ăsta, mă îndoiesc că ne întoarcem înainte de zori, cel mai devreme, spuse el. Avem nevoie de un pretext. Mi-aţi spus acum câteva săptămâni că vă trageţi dintr-o familie cu mincinoşi desăvârşiţi. Trebuie să recunosc că sunteţi pe deplin desăvârşită. Am observat cât de frumos l-aţi minţit pe hangiu la White Hart. Aproape m-aţi făcut să cred că sunteţi sora mea. El se întoarse şi îi întâlni privirea. Aproape.

El schiţă zâmbetul acela al lui care putea să însemne orice: amuzament, bătaie de joc, cinism, condescendenţă. Totuşi, ea auzi un râs în vocea lui. Sunetul era ca o şoaptă

în întuneric, şi simţi cum şoapta îi alunecă pe gât şi de-a lungul şirei spinării.

— Am spus primul lucru care mi-a venit în minte, zise ea.

— Nu mă-ndoiesc că puteţi să vă gândiţi la ceva la fel de simplu şi convingător care să explice o lipsă mai lungă, spuse el. Ah, iată în faţa noastră podul de peste Corn.

Ea îşi întoarse privirea într-acolo. Ochii lui erau mai pătrunzători decât ai ei. Pentru ea, drumul din faţă era învăluit într-un întuneric de nepătruns.

— Există o poveste ciudată despre hanul Ostrich din Combrook, spuse el. O ştiţi?

— E prima dată când aud de locul ăsta, recunoscu ea.

— Oh, e destul de cunoscută, spuse el. Acum câteva secole, hanul se numea Hospice. Negustorii bogaţi care călătoreau între Bath, Reading şi Londra se opreau adesea acolo. Lucrul ciudat este că şaizeci dintre aceştia au intrat şi n-au mai ieşit niciodată. Au dispărut pur şi simplu, împreună cu toate bunurile lor. Te-ai gândi că autorităţile ar începe să aibă bănuieli, dar nu. Apoi, într-o noapte, un negustor bogat, care se numea Thomas Cole, care rămăsese adesea acolo, fără nicio problemă, a dispărut. Totuşi, spre deosebire de ceilalţi, a reapărut. Corpul lui, fiert bine, a fost găsit plutind în râu după câteva zile.

— *Fiert* bine? întrebă ea. Vorbiţi serios?

— Ştiţi că adesea capetele răufăcătorilor erau înfipte în suliţe ca să fie lecţie şi luare-aminte pentru ceilalţi? spuse el. Poate nu ştiţi, dar capetele erau mai întâi fierte ca să ţină mai mult timp.

— E revoltător, spuse ea.

— Încă se face asta în Egipt, zise el. Tatăl meu a primit un craniu într-un coş de la Muhammad Ali, paşa Egiptului, în vară. Aparţinea omului despre care se spunea că-l omorâse pe fratele meu Rupert. După cum s-a dovedit – şi după cum te-ai fi putut aştepta –, Rupert a sfidat legile probabilităţii. A revenit, cât se poate de în viaţă, nu la mult timp după ce am primit capul.

— Ce lucruri ciudate se întâmplă în familia

dumneavoastră, spuse ea. Nu ziceaţi c-aţi încercat să-l scalpaţi pe Rupert? Şi el era un îngeraş blond?

— Doamne, nu, spuse el. De la depărtare, unii nu pot să facă diferenţa între noi. Înainte ca ea să mai pună alte întrebări impertinente, el spuse: Să revenim la Thomas Cole. În cele din urmă, autorităţile au făcut cercetări la hanul Ostrich. S-a aflat că, într-una din camere, patul era ataşat la o trapă care se afla chiar peste o cadă care clocotea. Când deblocai zăvorul de sub trapă, patul se înclina şi ocupantul lui aluneca în cadă.

— Şi-l fierbeau? întreba ea. *De viu?*

— Da, spuse Rathbourne. Cred că hangiul şi nevasta lui se asigurau că oaspetele pleca la culcare tare beat. Aşa nu mai era în stare să încerce să se salveze sau să strige după ajutor.

— E cumplit, spuse ea.

— Oamenii pot face lucruri cumplite, zise el. Le fac din motive absurde sau fără vreun motiv anume. Totuşi, în clipa aia, dreptatea a învins. Hangiul Jarman şi nevasta lui au fost arestaţi şi judecaţi, au fost găsiţi vinovaţi, spânzuraţi, înecaţi şi tăiaţi în bucăţi. După aceea, locul a fost cunoscut ca Thomas Cole în Pârâu.

Între timp, trecură podul şi intrară pe strada îngustă din Combrook. Trecură de hanurile care purtau nume obişnuite şi familiare: White Hart şi George, ambele liniştite acum. Un pic mai departe se afla infamul han Ostrich, cu lumină la ferestre. Gălăgia de râsete bete se unduia în aerul nopţii.

Brişca era la doar câţiva metri de intrare când uşa se deschise şi trei bărbaţi ieşiră poticnindu-se în stradă. Unul ajunse direct în calea cailor şi căzu pe burtă. Rathbourne opri cu uşurinţă cabrioleta, la câţiva metri de omul nemişcat.

— De ce nu te uiţi pe unde mergi? urlă unul dintre bărbaţi când se apropie de prietenul lui. Drăcia dracului! Puteai să-l omori, al naibii de cap pătrat ce eşti.

Al treilea bărbat se poticni înaintea cailor şi prinse căpăstrul calului din dreapta.

— Stai liniştit, spuse el. Ăştia nu pleacă nicăieri.

— Sunt perfect capabil să ţin în frâu doi cai, spuse Rathbourne calm. Aţi face bine să-l luaţi pe prietenul vostru din drum.

Al treilea bărbat îl invită pe Rathbourne să facă ceva imposibil anatomic.

Al doilea bărbat fu de mai mare ajutor. Îşi ridică prietenul semiconştient, îl ajută să se îndepărteze din drum şi îl aşeză pe banca din faţa hanului.

Între timp, uitând de neliniştea animalului, al treilea bărbat continuă să se agaţe de căpăstru, în vreme ce îşi dădu cu părerea despre insuficienţele sexuale ale lui Rathbourne, despre afinitatea lui pentru tineri şi oi, precum şi despre nenumăraţii bărbaţi urâţi şi deformaţi cu care credea că îl făcuse mama lui.

În ciuda provocării, Rathbourne rămase aristocratul calm dintotdeauna.

— Mă întreb, oare există ceva mai respingător decât un om beat la ora unu dimineaţa? o întrebă pe Bathsheba, pe tonul lui plictisit. Sau vreo fiinţă pe pământ mai lipsită de raţiune? Mai tare, adăugă: îmi cer iertare pentru neplăcere, domnule. Oricum, prietenul tău e în siguranţă acum. Sunt sigur că împreună cu celălalt prieten o să vă simţiţi mai bine dacă vă odihniţi pe bancă alături de el. Câtă vreme trageţi un bine-venit pui de somn, noi vă lăsăm liniştiţi şi ne vedem de drum.

Al treilea bărbat se oferi să îşi îndese o parte din corp în gâtul lui Rathbourne.

— Îmi pare rău că trebuie să-mi consum energia amintindu-vă că e o doamnă printre noi, spuse Rathbourne.

— Oh, şi ce doamnă frumoasă, spuse Beţivul Nr. 2, lăsându-şi prietenul pe bancă. Nu ştiu eu ce doamne ies afară la ora asta.

Se îndreptă împleticit spre brişcă, schimonosindu-şi faţa în ceva ce pentru Bathsheba trebuia să fie o încercare de a face cu ochiul.

— De ce nu-l laşi pe scofâlcitul ăsta ca să vii să ne distrăm împreună aşa cum ne place mai mult? Hai coboară

la mine, vrăbiuţa mea frumoasă. Apucă mânerul banchetei ei cu o mână şi cu cealaltă îşi prinse mădularul. Am ceva mai mare şi mai straşnic pe care să te urci.

— Nu în seara asta, spuse Bathsheba. Mă doare capul.

— Ia-ţi mâna de pe trăsură, zise Rathbourne, cu voce scăzută şi dură.

— Da, domnule, Maiestatea Ta, spuse Beţivul Nr. 2. Dădu drumul mânerului şi o prinse pe Bathsheba de încheietură. Oricum îmi place mai mult bucăţica asta.

Înainte ca Bathsheba să reacţioneze, Rathbourne se ridică. Trecu peste ea, lăsând frâiele şi biciul în poala ei, apoi se năpusti peste Beţivul Nr. 2, care se prăbuşi la pământ sub el. Rathbourne se ridică, îl luă pe sus şi îl aruncă spre bancă, trântindu-l şi pe celălalt beţiv, care se chinuia să se pună pe picioare.

Beţivul Nr. 3 dădu drumul calului şi o porni spre el. Rathbourne se întoarse pe călcâie şi veni în faţa trăsurii. Îl apucă pe bărbat de rever şi îl aruncă spre uşa hanului.

Totul se petrecu atât de repede, încât Bathsheba abia mai avu timp să prindă frâiele ca să ţină caii înainte să se întâmple vreo nenorocire. Doi bărbaţi zăceau la pământ lângă bancă. Al treilea se prelingea într-o grămadă inertă în faţa uşii.

Ea se uită la Rathbourne.

El îi întâlni privirea şi ridică din umeri.

Se îndreptă spre brişcă.

Atunci, uşa hanului se deschise şi o mulţime de oameni năvăliră în stradă.

*

Chiar dacă fusese depăşit numeric înainte, atacatorii lui abia puteau să meargă, darămite să lupte. Bathsheba rămăsese pe loc, surprinsă, dar nu îngrijorată.

Dar când alţi şase se năpustiră imediat peste Rathbourne şi îl culcară la pământ, ea apucă biciul şi sări din trăsură. Se aruncă în încăierare, biciuind în stânga şi în dreapta cât putea de bine. Când gestul se dovedi zadarnic

în mulţime, ea începu să lovească, cu mânerul biciului, fiecare cap aflat la îndemână.

— Dă-te de pe el, ticălosule! strigă ea dintr-odată şi lovi zdravăn.

Cineva încercă să îi înhaţe biciul, dar ea îşi înfipse cotul în părţile lui intime, iar el începu să urle.

Poate că era faptul că îi luase prin surprindere sau poate că frenezia ei îi sperie, dar bărbaţii se retraseră atât cât să îi permită lui Rathbourne să se ridice. Totuşi, nici nu se ridică bine în picioare, că unul dintre bărbaţii mai masivi se aruncă spre el. O clipă mai târziu, altul se alătură distracţiei. Dar Bathsheba credea că Rathbourne putea să se descurce cu doi nătărăi şi îşi îndreptă atenţia spre ceilalţi.

În clipa aceea, îşi dădu seama că şi Thomas intrase în încăierare. În vreme ce îl privi dând doi bărbaţi cap în cap, se întrebă ce se întâmpla cu trăsura şi cu caii. Totuşi, fu doar un gând trecător. Tot mai mulţi bărbaţi se apropiau de ei, venind din hanurile pe lângă care trecuseră mai devreme.

Nu avea timp să se gândească dacă veneau să se alăture în încăierare şi de partea cui erau. Cineva încerca să o scoată din toiul luptei. Ea se eliberă, îşi strânse mâna în pumn şi îl înfipse cu putere în nasul omului. El se clătină în spate, apucându-se de nasul însângerat. Apoi, alt tovarăş îi atrase atenţia şi reveni în luptă.

Era conştientă de Rathbourne, care îl lovea pe unul, apoi pe altul, uneori într-o ceaţă de mişcări confuze. Văzu doi sau trei bărbaţi care zburau în ziduri şi ferestre, auzi zgomot de sticlă spartă. Era conştientă de bărbaţii prăbuşiţi pe jos, de alţii care se împiedicau de stâlpii felinarelor. Aruncă o privire spre Thomas, care scotea un bărbat din trăsură.

Observă şi caii care se cabrau, şi oamenii care se îndepărtau din calea lor. Văzu brişca mişcându-se – fără să o mâne cineva dar bărbaţii din hanuri se apropiau la repezeală şi nu putea să îl lase pe Rathbourne să fie copleşit de mulţime.

Nu ştia cât durase toată scena – poate doar câteva minute, chiar dacă i se părea că fusese la război zile întregi.

Apoi vocea unui bărbat se auzi peste vocile celorlalţi şi rosti:

— Vă ordon în numele Maiestăţii Sale să vă împrăştiaţi şi să păstraţi tăcerea câtă vreme fac declaraţia în acest sens.

Vocea repetă ordinul de două ori, apoi se aşternu tăcerea.

Vocea continuă:

— Domnul nostru suveran, regele, vă acuză şi vă porunceşte tuturor să vă împrăştiaşi şi să plecaţi în linişte spre casele voastre sau în treburile voastre, sub oblăduirea legii adoptate în primul an al domniei regelui George I pentru preîntâmpinarea adunărilor zgomotoase şi turbulente. Domnul să-l aibă în pază pe rege.

Bărbaţii începură să se îndepărteze, murmurând între ei. Întârziaţii plecară primii. Apoi cei din grupul de dinainte, care mai erau pe picioare, începură să se retragă, unii şchiopătând.

Ea se uită spre Rathbourne, care rămase singur. Haina îi era ruptă, lavaliera şi pălăria dispăruseră. Părul îi stătea ridicat şi bucle umede i se adunaseră pe frunte. Avea faţa atât de murdară, încât nu putea să-şi dea seama cât de grav rănit era. El îi întâlni privirea, scoase un râset scurt şi gutural, apoi clătină din cap.

Se duse la el. Fu un gest instinctiv. Tot instinctiv îi atinse uşor chipul.

— Eşti rănit? spuse ea.

El scoase un râset scurt, îi prinse mâna şi o atinse uşor de obraz.

— Mă întreabă dacă sunt rănit, comentă el. Fiinţă nebună ce eşti! Ce credeai că faci?

— Nu m-am gândit, răspunse ea. Te-au pus la pământ… Nu era drept. Eram supărată.

Îi eliberă mâna ca să îi dea părul de pe faţă.

Ea nu se gândise înainte şi nu avea să o facă acum. Îşi lăsă capul în jos şi se rezemă de pieptul lui. Şi asta tot

instinctiv.

— M-am temut că te-au rănit, spuse ea încet.

— Dar pentru tine nu te-ai temut, doamnă găgăuţă? întrebă el. Nu te-ai gândit că putea să te rănească?

— Nu m-am gândit, zise ea. Nu mi-a păsat.

Simţi cum mâna lui alunecă şi i se opreşte pe ceafă. Îi simţi pieptul răsuflând sub obrazul ei. Era conştientă că inima ei mai bătea nebuneşte, că şi plămânii se ostoiau din greu, răsuflând iute şi întretăiat.

Apoi îi auzi vocea, foarte scăzută, în păr:

— Cred că se apropie poliţistul, cel care a citit atât de înflăcărat din Legea Răscoalei. Pregăteşte-te să minţi de îngheaţă apele.

Capitolul 9

Cea mai mulţi din mulţime se pierdură în noapte – în orice caz, cei în stare să se mişte. Primii trei beţivani rămaseră mai mult sau mai puţin acolo unde aterizaseră.

Benedict observă că nici Thomas nu se zărea pe nicăieri. Spera că lacheul plecase după trăsura care o luase din loc.

Cum cabrioleta nu era la îndemână, Benedict şi doamna Wingate nu puteau să se piardă în noapte. Nu aveau nicio cale rapidă ca să plece din Combrook şi, spre deosebire de localnici, niciun refugiu prin apropiere.

Bărbatul care citise din Legea Răscoalei se prezentă drept Henry Humber, proprietarul de la hanul Bull şi poliţistul din sat. Era un bărbat masiv de vreo patruzeci de ani, care nu apuca să îşi exercite suficient autoritatea. Felul în care examină atent bărbaţii căzuţi la pământ şi ferestrele sparte, privi ici-colo şi luă notiţe într-un caieţel nu era de bun augur. Benedict era sigur că Humber voia să facă

probleme. Era evident că cei doi bărbaţi care îl însoţeau – ambii masivi şi musculoşi – se aflau acolo ca să descurajeze rezistenţa.

Cu toate acestea, ar fi fost simplu să rezolve problema dacă Benedict ar fi putut să spună adevărul.

Nu trebuia decât să adopte vocea tărăgănată şi atitudinea glacială pe care le folosea ca să îi zdrobească pe impertinenţi şi nebuni şi să spună că avea treburi urgente. Nu trebuia decât să scrie numele şi adresa avocatului lui pe spatele unei cărţi de vizită şi să i-o dea poliţistului. Benedict nu era aşa departe de civilizaţie pentru ca numele lui să nu fie cunoscut. Cei care îi recunoşteau numele ştiau cine era tatăl lui.

Apoi i s-ar fi permis să îşi vadă de drum. Dacă era nevoie, cineva s-ar fi asigurat că avea o trăsură şi cai odihniţi. I s-ar fi oferit băuturi răcoritoare şi, foarte probabil, scuze pentru „neînţelegere”.

Benedict nu putea să spună adevărul. Nu putea să fie cine era sau să se poarte cum o făcea de obicei. Singur, ar fi supravieţuit cu uşurinţă consecinţelor sociale ale unei încăierării cu o mulţime de bădărani la vreo treizeci de kilometri depărtare de Londra. Oamenii ar fi presupus că fusese atacat sau provocat grosolan.

Toată lumea ştia că Lord Rathbourne – spre deosebire de oaia neagră de Rupert, fratele lui – nu obişnuia să se bată şi să se facă de râs.

Totuşi, Benedict nu era singur. Era însoţit de o femeie, o femeie frumoasă, renumită şi mult prea interesantă.

De asemenea, o femeie curajoasă şi, probabil, nebună.

Încă nu îi venea să creadă că sărise din trăsură şi se lansase direct în luptă. Mânuise biciul cu o energie şi o eficacitate remarcabile.

Cu siguranţă, îi uimise pe bărbaţi. Benedict îi auzise pe doi dintre ei urlând ca nişte fetiţe şi văzuse mai mult de unul alergând să se adăpostească spre marginea mulţimii. Ar fi râs dacă nu ar fi fost el însuşi atât de ocupat.

La fel de incredibil, dar mai puţin comic fusese

comportamentul lui.

Se apucase să se bată – într-o încăierare publică – cu nişte ţărani beţi.

Din cauza unei femei.

Crezuse că fusese perfect raţional. Văzuse că bărbaţii erau foarte ameţiţi. Ştia că nu se putea discuta raţional cu beţivii şi nici nu te puteai aştepta să se poarte raţional. Ştia că cel mai înţelept era să scape de ei.

Benedict ignorase ofensele şi obscenităţile pe care i le urlaseră. Îi fusese mai greu să ignore remarcile grosolane adresate doamnei Wingate, dar strânsese din dinţi şi le suportase.

Apoi omul o atinsese pe doamna Wingate.

Şi Benedict trebuise să îl omoare.

Acum, ea era aproape şi îl ţinea de braţ. Lumina din ferestrele hanului şi felinarele bărbaţilor fură de ajuns ca să îi dezvălui indignarea crescândă atunci când Humber mormăi ceva despre străinii care veneau în satele paşnice şi provocau dezordine şi tulburau liniştea.

Ochii ei minunaţi şi albaştri se făcură mari şi aruncară fulgere de mânie, pieptul ei frumos se ridică şi coborî, iar gura ei delicată se întredeschise cu o uluire ultragiată.

Stârnit, cum ar fi fost orice alt bărbat, de imaginea tulburătoare a pasiunii abia reţinute, Benedict întârzie cu o fracţiune de secundă să o avertizeze să îşi păstreze cumpătul.

Când deschise gura ca să facă întocmai, ea izbucni:

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Trei beţivani ne-au atacat în toiul nopţii în vreme ce treceam liniştiţi prin sat. Unul a pus mâinile pe mine. Soţul meu mi-a apărat onoarea. O mulţime de oameni s-au strâns în stradă şi au încercat să-l ucidă. Şi e vina noastră?

Humber spuse că era evident că bărbaţii exageraseră cu băutura ca să se mai ţină pe picioare, darămite să rănească pe cineva, iar oamenii ieşiseră în stradă doar ca să îşi apere prietenii. Arătă spre victime şi spre ferestrele clădirilor din apropiere. Câţiva bărbaţi se prăbuşiseră sau fuseseră izbiţi de ferestre, spărgând geamurile.

Înainte ca doamna Wingate să dea alte dovezi, Thomas apăru de nicăieri, mânând caii. Benedict văzu uşurat că mai erau legaţi la trăsură, care nu părea să fi fost grav afectată.

— Asta-i a voastră, nu? întrebă Humber. Şi ăsta e slujitorul vostru? Ei bine, el trebuie să vină cu mine, şi brişca merge la Bull. Se întoarse spre Benedict. O luaţi înapoi de îndată ce clarificăm problema cu judecătorul, luni.

— Luni?

Benedict şi doamna Wingate întrebară în acelaşi timp.

— Moşierul Pardew nu are şedinţe până atunci, răspunse Humber. Nevastă-sa nu primeşte tâlhari în salonul ei sâmbăta şi în ziua de sabat.

Ca mulţi alţi judecători locali, moşierul ţinea întruniri în salonul lui. Asemenea colegilor lui, avea doar o cunoaştere minimă a legii, iar judecăţile lui se bazau pe ce i se părea de bun-simţ, influenţat de prejudecăţile lui personale şi, foarte probabil, de ale soţiei.

Nu însemna neapărat că era o judecată proastă şi nu îl îngrijora pe Benedict. Ceea ce îl îngrijora era numele, cu care era mult prea familiar, şi posibilitatea ca judecătorul să fi fost deja trezit de cineva care să îi fi povestit despre încăierare. Se putea prea bine ca Pardew să fie în drum spre ei chiar în clipa aceea. Era un mahalagiu şi un bârfitor.

Benedict îşi lăsă capul plecat şi îi murmură doamnei Wingate:

— Nu putem să rămânem aici. Nu pot să risc o întâlnire cu Pardew. Mă ştie. Spuse apoi mai tare: Spre marele meu regret, luni n-o să fie…

— Oooh, zise doamna Wingate.

Îi dădu drumul, făcu o serie de paşi spre Humber şi leşină.

*

Benedict nu bănui nimic la început. Când ea îşi duse mâna la cap şi începu să se legene, i se tăie răsuflarea şi mintea i se opri în loc. Totuşi, încercă să o prindă. Dar ea

căzu peste Humber, care o prinse.

Inima lui Benedict începu să bată din nou, în vreme ce ochii lui mijiţi îi urmăriră legănarea şi zvârcolirea până ce ajunse în faţa hangiului, cu pieptul lipit de al lui.

Humber nu dădu semne că şi-ar dori să o îndepărteze, iar Benedict se gândi iute dacă să îl ucidă.

În momentul acela însă, se ivi o femeie bine făcută, cu un felinar în mână. Purta o pelerină de bărbat peste ce trebuia să fie cămaşa ei de noapte. Îşi mai purta încă scufia, considerând-o aparent suficientă ca să se apere de aerul nopţii. Se îndreptă hotărâtă spre ei, cu o expresie severă.

— Humber, spuse ea. Ce-ţi ia atâta?

Doamna Wingate scoase un geamăt uşor. Humber se grăbi să treacă trupul neputincios şi voluptuos în braţele lui Benedict.

— Bertha, spuse hangiul. Ce vrei de mă cauţi la ora asta? O să-ţi vezi moartea cu ochii.

— Cum să dorm cu toată hărmălaia asta? întrebă Bertha.

Doamna Wingate gemu din nou.

Benedict coborî privirea spre femeia care se lăsase moale în braţele lui. Îşi pierduse boneta, iar părul i se desprinsese. Capul îi era plecat pe spate, lăsând la vedere gâtul alb şi împingând înainte pieptul ferm şi rotund. Buzele ei moi erau întredeschise, ochii închişi…

Ştia că se prefăcea, dar doar cam atât ştia. Creierul lui nu funcţiona nici pe jumătate faţă de cât funcţionau alte părţi inferioare din trupul lui.

Era murdară şi ciufulită de la învălmăşeală, şi asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Îşi dorea să rupă şi ultima haină murdară de pe ea, să o dezbrace şi…

…să o spel*e.*

…Încet…

…din cap până în picioare.

Cu un efort – deloc de neglijat – îşi reveni în fire.

— Draga mea, spuse el apăsat. Vorbeşte cu mine.

Ea flutură din gene şi, încet, încet, începu să îşi revină. Pretinse că îşi revine.

Din moment ce Benedict avea disperată nevoie să îşi adune puterile, căută în jur un loc în care să o aşeze.

Cei doi beţivi stăteau liniştiţi la mică distanţă de banca lângă care se prăbuşiseră, ambii sforăind zgomotos. Benedict îl înghionti pe unul cu piciorul şi o aşeză pe doamna Wingate pe bancă. Înainte să se retragă, ea îl prinse de braţ.

Chiar dacă avea nevoie să pună ceva distanţă între ei, Benedict se aşeză cu mare grijă lângă ea. Amintindu-şi că se presupunea că îi era soţ, o luă pe după umeri şi încercă să nu se gândească la îmbăieri.

— Dragul meu, mă tem că problema mea s-a înrăutăţit, spuse ea. Nu e un semn bun: altă vrajă, atât de repede după ultima.

Suspină uşor.

Ah, murea, asta era.

— Nu, nu, eşti mai bine, spuse Benedict şi o atinse uşor pe mână. Au fost şocul – toţi bărbaţii ăia –, urletele şi violenţa. Te-ai îngrijorat.

Punea pariu că nu fusese nici pe departe atât de îngrijorată ca bărbaţii care nimeriseră sub mânerul biciului. Era făcut din lemn bun şi tare de porumbar.

Ea scutură din cap.

— Nu, mi-e din ce în ce mai rău, spuse ea, cu o bravură minunată şi tristă. Am sperat atât de mult să o văd pe Sarah înainte… înainte de… ei bine, ştii tu.

Benedict nu ştia, dar înţelesese ideea principală şi intră în joc.

— O vei vedea în curând, draga mea, îţi promit.

— Oh, cât mi-aş dori să fie aşa, spuse ea. Era singurul lucru pe care mi-l mai doream. Dar până luni… s-ar putea să fie prea târziu. Nu sunt sigură că sunt suficient de puternică.

Tandreţea scenei atrase atenţia celuilalt cuplu, după cum doamna Wingate îşi şi propusese.

— Doamna e bolnavă? întrebă doamna Humber.

Se uită încruntată la soţul ei.

— Păi, cine să-şi dea seama? spuse el. Am simţit-o… adică, vreau să spun, părea foarte viguroasă. Şi-am auzit că era foarte însufleţită cu biciul în mână, acum puţină vreme.

Benedict o sprijini uşor pe doamna Wingate de peretele hanului, apoi se ridică şi li se alătură celor doi.

— Dacă aţi putea să o vedeţi la lumina zilei, aţi recunoaşte semnele, le spuse el în şoaptă. Nu ştiu de unde a găsit putere ca să-mi sară în ajutor. A fost nechibzuit, deloc înţelept, în starea ei… dar are un e… curaj fantastic.

Îşi pierdu vocea.

— E incredibil de vioaie pentru un om suferind, spuse Humber.

— E hotărâtă să-şi vadă sora, chiar dacă ştie că drumul până acolo poate să fie fatal, continuă Benedict. Îndrăznesc să sper că e condusă de un instinct mai bun. Poate că doctorii se înşală, iar revederea şi schimbarea de aer o vor întrema. Vedeţi dumneavoastră, disperarea ne-a făcut să călătorim atât de târziu. Îi e teamă că nu mai apucă să-şi vadă sora la timp.

Încruntarea doamnei Humber se accentuă.

— Nu era deloc bolnavă adineauri, spuse Humber. N-ai văzut-o atunci, Bertha.

— Am văzut destul, spuse doamna Humber.

— Şi numai uită-te la ce a făcut *el,* spuse domnul Humber, făcând un semn din cap spre vecinii de pe jos. Apoi, mai sunt toate geamurile sparte… Moşierul o să vrea să…

— Da, moşierul sigur, spuse doamna Humber. Îi şi pasă lui de prietenii tăi ghiftuiţi care-şi sparg capetele. Lasă-i pe *ei* să plătească pentru cioburile sparte. Nu-mi spune mie de moşier. Nu m-am născut ieri, da?

— Hai, Bertha, spuse Humber.

— Nu mă lua pe mine cu Bertha, ripostă ea. Se întoarse spre Benedict. Îmi pare rău pentru problemele create, domnule. Dar, dacă eram în locul dumitale, nu călătoream la orele astea târzii cu o doamnă. În primul rând, aerul nopţii nu-i face bine. În al doilea, la ora asta daţi

doar peste nebuni şi dezmăţaţi. Creaturile frumoase ca dumneaei sunt menite să scoată ce e mai rău din oameni. Acum vedeţi-vă de drum – şi, dacă aş fi în locul dumitale, aş înveli-o bine.

După câteva clipe, Benedict, doamna Wingate şi Thomas se urcară teferi în brişcă şi plecară din Combrook.

Niciunul dintre ei nu observă că moşierul Pardew venea călare dinspre drumul principal. El se opri la marginea drumului ca să lase brişca să treacă. Rămase acolo, în întuneric, încruntat, privind trăsura care se îndepărta.

*

— A fost cât pe ce, îi spuse Rathbourne Bathshebei când trecură peste următorul pod. Mă gândeam să îi fac semn lui Thomas, apoi să te iau pe sus şi să alerg într-un suflet spre brişcă. Mă gândeam că, dacă îi luam prin surprindere, golanii lui Humber erau prea lenţi ca să ne oprească, şi puteam să scăpăm în galop.

— Era o idee mai bună decât a mea, spuse ea. Dar am văzut o femeie venind, şi tot ce mi-a venit în minte a fost să mă arunc în braţele lui.

— Ideea ta a fost genială, spuse el. Doamne sfinte, a fost o scenă savuroasă. Mai bună decât orice altă farsă pe scenă. Mută frâiele în mâna cu biciul, iar cu cealaltă o cuprinse de umeri şi o îmbrăţişă.

Ea îi simţi bărbia sprijinită uşor pe capul ei. Ai fost minunată, spuse el, vocea lui adâncă devenind un murmur. Nebună când ai sărit în ajutorul meu… dar şi minunată.

Bathsheba voia să se apropie mai mult de el. Acum, că povestea se terminase, îşi dădu seama că tremura.

— Mi-a fost teamă să nu fii rănit, spuse ea.

O strânse mai tare.

— Chiar ţi-a fost? El îşi drese glasul. Îndrăznesc să spun că nici pe jumătate faţă de cât de frică mi-a fost mie când ai sărit între oamenii ăia, continuă el pe un ton mai relaxat. Ce scenă!

— Am exersat, spuse ea.

Apoi îşi aminti cine şi ce era şi se retrase.

Şi Rathbourne păru a se aduna. Nu încercă să o tragă înapoi, ci luă frâiele în mâna stângă, se îndreptă şi îşi întoarse din nou atenţia spre drum.

— Familia mea a călătorit pe continent în timpul războiului, spuse ea. Tata m-a învăţat să folosesc pistolul şi biciul – în cazul în care ne întâlneam cu vreo trupă de soldaţi rătăcitori, spunea el. După cum s-a dovedit, am avut mai multe probleme cu nenumăratele lui victime decât cu soldaţii care să ne jefuiască.

— Dacă fiica ta e pe jumătate la fel de abilă ca tine, nu am niciun motiv să fiu îngrijorat pentru Peregrine, spuse el. Ştiu că el poate să se apere, la nevoie. Are nişte pumni mai mult decât îndemânatici, după cumnat Diggerby a şi aflat. În orice caz, vor fi destul de în siguranţă în diligenţă.

— Destul de în siguranţă, da, spuse ea. Dar noi rămânem fără timp. Cât de departe e Salt Hill?

— La vreo cinci kilometri, spuse el.

— Mergi mai repede, îi ceru ea.

*

Rathbourne merse mai repede, dar fără rezultat. La hanul Windmill din Salt Hill, doamna Edkins, proprietara, le spuse că doar un călător coborâse din „Calul de curse”. Era o doamnă bătrână, care dormea în clipa aceea într-una din camerele lor. Li se păru inutil să o trezească şi să îi pună întrebări, din moment ce doamna Edkins vorbise cu ea pe îndelete.

Hangiţa le zise Bathshebei şi lui Rathbourne ce aflase de la bătrâna doamnă. În Cranford Bridge, „Calul de curse” luase doi băieţi care plecaseră de la Londra ca să îşi vadă mama, aflată pe moarte.

Bătrânei li se făcuse milă de ei şi le dăduse câţiva bănuţi. Nu foarte mulţi – nu călătorea cu mulţi bani la ea dar suficient cât să le acopere biletul până la Twyford.

Bathsheba se uită la Rathbourne.

— Cât de departe e Twyford? întrebă ea.

— Cam la douăzeci de kilometri, răspunse el. Ce enervant! Speram să fac o baie în curând. Se pare că trebuie să mă mulţumesc cu cişmeaua din curtea hanului.

— Aţi pus la încercare caii şi aţi avut un accident, nu? spuse doamna Edkins, privindu-l din cap până în picioare.

În ciuda feţei lui murdare, a nasturilor lipsă, a lavalierei târâte prin noroi şi a cizmelor zgâriate, în privirea ei se vedea admiraţia.

— Am avut o ceartă cu nişte bădărani beţi în Combrook, mărturisi Bathsheba.

— Trebuia să îi vedeţi pe adversarii noştri după ce soţia mea s-a ocupat de ei, spuse Rathbourne, cu ochii negri strălucitori.

El se întoarse şi o luă prin pasajul îngust care ducea în spatele hanului. Bathsheba îl privi plecând, uimită de capacitatea lui de a părea pur şi simplu atrăgător, în timp ce ea…

Gândul se pierdu în gol câtă vreme privirea ei coborî dinspre umerii laţi spre şoldurile înguste. Mergea ciudat.

Se grăbi să îl prindă din urmă.

— Eşti rănit? întrebă ea.

— Sigur că nu, răspunse el. Continuă să meargă. Vreau doar să mă înviorez cu nişte apă rece.

Părea să îl doară în partea dreaptă.

— Eşti rănit, spuse ea. Trebuie să mă laşi să văd ce e. E posibil să-ţi fi rupt o coastă.

— Nu mi-am rupt nimic, ripostă el. E doar un muşchi care s-a revoltat. Muşchii mei de izbit bădărani în uşi au înţepenit şi s-au moleşit din lipsă de utilizare.

— Doamnă Edkins! strigă ea.

Proprietara traversă grăbită pasajul.

— Soţul meu e rănit, îi spuse Bathsheba. Aş vrea nişte apă caldă.

— Ba nu, nu vrei nicio apă caldă, spuse el. Doamnă Edkins, să nu vă deranjaţi cu apă caldă şi cu nimic altceva. Îi aruncă Bathshebei o privire aprigă. E trecut de ora două dimineaţa. Nu ţii pe nimeni treaz şi nu întorci hanul cu susul

în jos pentru că am eu o întindere de mușchi.

Se întoarse și se crispă de durere când o făcu.

— Nu îi dați atenție, doamnă Edkins, spuse Bathsheba. E bărbat, și știți cum sunt bărbații.

— Chiar că știu, zise proprietara. Nu e niciun deranj. Suntem treji la orice oră aici, cu toate diligențele și trăsurile care vin și pleacă. Vă încălzesc apa în doi timp și trei mișcări. Și poate ceva de mâncare și ceva de băut, ca să-l întărim pe domnul?

— Nu, spuse Rathbourne pe cel mai elegant ton. În niciun ca... ca...

Strâmbă din buze. Scoase un sunet înăbușit. Bathsheba se uită îngrijorată la el.

Apoi se auzi izbucnind dinspre el un mare hohot de râs care zgudui pereții pasajului.

*

De îndată ce începu, fu de parcă se spărsese un stăvilar.

Benedict nu se mai putea opri din râs. Revăzu în minte, din nou și din nou, ultimul episod și se întoarse, iar și iar, la momentul în care Bețivul Nr. 2 își făcuse sugestiile grosolane doamnei Wingate, iar ea îi răspunsese cu vocea ei minunat de realistă: „Nu în seara asta. Mă doare capul”.

Apoi mintea lui Benedict rătăci spre momentul în care ea căzuse în brațele lui Humber – și la expresia de pe chipul doamnei Humber – și la remarca ei scurtă: „Am văzut destul”.

După aceea, continuă să râdă, fără să se poată opri.

Benedict își sprijini ușor brațul de perete și încercă să-și recapete răsuflarea – dar o văzu pe doamna Wingate lovindu-l cu biciul în cap și peste umeri pe unul dintre bărbați, îl văzu pe om ridicând brațele ca să se apere, și gândul îi provocă din nou un râs convulsiv.

Habar nu avea cât continuă așa. Știa doar că, în cele din urmă, se liniști, rămânând cu răsuflarea întretăiată și aiurit. Avu nevoie de ceva efort ca să stea drept și să se

şteargă la ochi, să traverseze legănat pasajul spre curtea din spatele hanului spre cişmea.

Putea să simtă ochii femeilor aţintiţi asupra lui.

Totuşi, nu făcură decât să îl privească. Nu i-o luară pe urme, ca să îl îngrijească, aşa că totul era în regulă. Thomas îl urmă la scurt timp după aceea, dar asta era treaba lui Thomas.

Afară, după ce Benedict înlătură cea mai mare parte din murdărie şi se mai răcori puţin, Thomas îi întinse un prosop şi spuse că era bucuros să vadă că stăpânul lui nu fusese rănit serios.

— Sigur că nu, spuse Benedict. N-am avut nicio problemă cu bădăranii ăia – mai puţin atunci când m-au pus la pământ. Atunci cred că m-aş fi rănit puţin dacă doamna… hmm… draga mea soţie n-ar fi intervenit.

Îşi înăbuşi un chicot.

— Doamna Woodhouse, domnule, spuse Thomas.

Se apropie şi coborî vocea, căci, după cum observase doamna Edkins, locul nu era complet adormit. Curtea interioară, în special, avea tendinţa să fie mai trează decât alte locuri, cu trăsuri care apăreau la anumite intervale de-a lungul nopţii ca să îşi schimbe caii. Salt Hill era alt punct important de oprire.

— Doamna i-a spus proprietarei că sunteţi domnul şi doamna Woodhouse, îi explică Thomas. Dar nu am reţinut dacă v-a botezat John sau George.

— Nu prea contează cum m-a botezat, spuse Benedict. Plecăm numaidecât.

Thomas îşi drese glasul.

Benedict se uită la el. Curtea hanului era suficient de luminată. Totuşi, era greu de citit expresia de pe chipul lacheului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Benedict.

— Doamna Woodhouse a făcut rost de un salon privat, spuse Thomas. Aş fi venit mai devreme, dar a vrut să aprind focul.

— Şi tu ai ascultat-o, spuse Benedict. Chiar dacă ştiai că vreau să plecăm cât mai repede.

— Da, domnule.

— Ţi-e frică de ea, Thomas?

— Am văzut cum a sărit din trăsură când oamenii ăia v-au pus la pământ, spuse Thomas. A fost mai iute ca mine sau decât aş fi fost eu, aşa cum ar fi trebuit. N-am putut să nu îmi spun că se gândeşte la binele dumneavoastră. Şi, adevărul fie spus, domnule, mi-ar plăcea să nu mă regăsesc pe lista ei neagră. Aşa c-am făcut focul, după cum a vrut.

— Înţeleg, zise Benedict.

— A cerut apă caldă, bandaje şi mâncare, continuă cu încăpăţânare lacheul. A spus că trebuie să mâncaţi ceva – după ce se ocupă de rănile dumneavoastră.

— N-am nicio rană, spuse Benedict. Am zis eu că am?

— Domnule, nu vreau să par nerespectuos, dar doamnele vor mereu să ne dea hapuri, să ne bandajeze şi să ne pună cataplasme, spuse Thomas. Nu contează dacă un bărbat are sau nu nevoie. Poate prea bine să trăiască şi cu asta, că doar o face pe doamnă fericită şi scuteşte timpul pierdut pe certuri.

Chiar dacă înţelegea înţelepciunea simplă din vorbele lui Thomas, Benedict înţelese şi prostia suicidală de a o lăsa pe Bathsheba Wingate să pună mâinile pe el, chiar şi doar pentru a-i oferi îngrijiri. Şi aşa autocontrolul lui dădea semne alarmante: încăierarea, îmbrăţişarea din trăsură, criza de râs. Acum era departe de a fi calm şi obosea tot mai mult, lucru care nu avea să îi ajute autocontrolul câtuşi de puţin.

Dacă îl atingea, dacă stătea prea aproape de el prea mult timp, câtă vreme el nu avea nicio altă sarcină importantă, precum mânatul cailor, care să îi ocupe mintea şi să o îndepărteze de la ea, era foarte posibil să facă o greşeală fatală.

Benedict nu ascultă sfatul lui Thomas.

Nu putea să tolereze fricile doamnei Wingate despre răni sau nevoia ei feminină de a oferi îngrijiri.

Hotărât, Benedict îi întinse prosopul slujitorului lui. În loc de pieptene, Benedict îşi trecu mâna prin păr, despre care nu se îndoia că era tot numai bucle ude. Era tentat să

îl întrebe pe Thomas cât de rău îi stătea, dar rezistă tentaţiei.

Nu era corect. El şi Rupert moşteniseră culoarea de păr de la mama lor, dar părul lui Rupert nu se cârlionţa niciodată în bucle ridicole şi nu se ridica la vârfuri în modul acela absurd.

Nu că era invidios pe Rupert, care era mereu prins în vreun bucluc sau altul şi a cărui viaţă era un haos. Benedict nu avea să înţeleagă niciodată cum Daphne, logică şi deşteaptă, îi tolera caracterul imprevizibil, dezorganizarea şi dezordinea.

În orice caz, nu conta cum îi stătea părul acum. Nu se ducea la o reuniune la Almack. Nu era expus ca premiu conjugal. Nu încerca să găsească şi să câştige Soţia Perfectă.

Ba, mai mult, Datoria şi Raţiunea îi interziceau să încerce să se facă atrăgător pentru Bathsheba Wingate.

Şi aşa, sperând că nu semăna foarte mult cu clovnul lui Grimaldi, Benedict îşi croi drum prin han spre salonul privat, hotărât să pună totul, inclusiv pe Bathsheba Wingate, la punct.

Capitolul 10

Bathsheba se curăţase şi ea de cea mai mare parte din murdărie, dar într-un mod mai elegant, folosind vasul şi urciorul date de doamna Edkins.

Proprietara nu îi dăduse vreo oglindă sau ace de păr, iar Bathsheba încerca, fără succes, să îşi aranjeze părul atunci când uşa de la salonul privat se deschise larg.

— Mi-ai corupt lacheul, spuse Rathbourne.

Lavaliera lui umedă fusese înnodată în grabă. Gulerul cămăşii atârna într-o parte. Haina şi vesta erau descheiate.

Buclele negre şi strălucitoare i se încurcau peste frunte. Ici-colo, altele stăteau ridicate ca nişte tirbuşoane.

Spre disperarea ei, el nu se spălase pur şi simplu pe

faţă, ci îşi băgase capul sub cişmea. Era leoarcă.

Bathsheba tânjea să îşi treacă degetele prin grămada de bucle dezordonate. Îşi dorea să îi scoată hainele ude şi să îşi lase mâinile să cutreiere în voie prin locuri în care nu se cuvenea să umble.

Era numai vina afurisitului de scandal din Combrook. Reacţia lui când o atinsese beţivul… felul în care bărbaţii năvăliseră după el şi faptul că îi aruncase încolo şi-ncoace, făcând ca totul să pară uşor… pericolul…

Îi plăcuse la nebunie.

I se păruse excitant.

Reacţie tipică pentru un Delucey.

Împinse un ac în părul ei vâlvoi.

— Sunt o Delucey, spuse ea înverşunată. Îi corupem pe toţi.

— Pe mine n-o să mă corupi, spuse el. Trebuie să încetezi să-l faci pe Thomas să fie la cheremul tău şi să-l determini să răspundă capriciilor tale nebuneşti. Totuşi, eu nu sunt Thomas şi nu sunt obişnuit să mi se ordone. Hai, trebuie să plecăm.

Ea încremeni.

— Nici eu nu sunt obişnuită să mi se ordone, spuse ea. Refuz să mă mişc de aici înainte de a mă asigura că nu ţi-ai rupt vreo coastă.

— Nu mi-am rupt nicio coastă, spuse el.

— N-ai de unde să ştii, ripostă. ea. Mai devreme, pe coridor, ţi-ai dus mâna înspre coaste.

— Încercam să nu râd, spuse el.

— Mergeai ciudat după aceea, continuă ea.

— Eram ameţit de la atâta râs, spuse el.

Ea ameţise de la atâta uitat şi ascultat. Când el răsese, numai se strânsese în piept, căci adusese atât de mult cu un băiat năzdrăvan şi păruse atât de imperfect şi de *uman.*

El era uman, fragil ca oricine altcineva. Aceste izbucniri ar fi putut să îi înrăutăţească rănile.

— Ia doar un moment, spuse ea. Nu poţi să accepţi…

— Nu sunt idiot, doamnă Win… doamnă Woodhouse,

spuse el. Ştiam dacă aveam o coastă ruptă. Vezi tu, din cauza durerii. Faptul că sunt atât de bărbat şi de stoic nu înseamnă că nu simt niciodată durere. Am destulă minte cât să admit când mă doare ceva. Nu mă doare nimic.

— Adesea, există reacţii întârziate, spuse ea. Uneori trec şi ore până ce şocul sau agitaţia dispar, şi durerea…

— Nu sunt nici şocat, nici agitat şi nu stăm aici ore întregi, spuse el. Eu plec, doamnă. Poţi să vii cu mine sau să rămâi, cum vrei.

El se întoarse şi ieşi pe uşă. Se aşteptă ca ea să îl urmeze, ca o oaie. Bathsheba îşi încrucişă braţele la piept şi se uită încruntată la uşă. După o clipă, el reveni în încăpere.

— Eşti încăpăţânată doar de dragul de a fi încăpăţânată, spuse el. Eşti hotărâtă să mă provoci la fiecare pas. Aşa cum ai făcut şi la Londra. Ei bine, nu poate să iasă mereu cum vrei tu.

— Dar la tine da? întrebă ea.

— Refuz să rămân aici şi să mă cert cu tine, replică el. E absurd.

— Nu accept să fiu tratată ca un copil, comentă ea. Nu-ţi permit să foloseşti tonul ăsta cu mine. Nu-ţi permit să râzi de îngrijorarea mea firească. Coastele rupte pot fi fatale.

Expresia lui se îmblânzi deodată.

— Da, bineînţeles că este o îngrijorare firească. N-ar trebui să o ignor.

Ea se relaxă şi îşi dezlipi braţele.

El se îndreptă spre ea, cu o expresie spăsită pe chip.

— Poţi să-mi spui totul despre asta, zise el şi o prinse de mână. În trăsură.

Ea se dădu în spate, dar el se mişcă repede şi o prinse în braţe.

— Oh, nu, ripostă ea. N-ai să foloseşti tacticile astea primitive cu mine. Nu mă las luată pe sus ca un sac de porumb. Pune-mă jos.

Îl lovi în piept.

— Ai grijă la coastele mele rupte, dragostea mea, spuse el cu un râset.

— Nu sunt dragostea ta, fanfaron sarcastic ce eşti, replică ea şi încercă să se elibereze. Nu eşti domnul şi stăpânul meu. N-ai să…

— Faci o scenă, o avertiză el.

— Nici măcar n-am început să fac o scenă, spuse ea când ajunseră la uşă. Mai faci un singur pas, şi eu…

Gura lui se apăsă pe gura ei.

*

Lumea îşi pierdu echilibrul, totul se întunecă.

El trânti uşa şi se sprijini de ea, cu gura apăsată pe a ei.

„Nu! Nu!” răsună o voce în mintea lui Benedict.

Prea târziu.

Gura ei se predă imediat, şi mâinile ei se ridicară şi îl prinseră strâns de umeri.

Ea îi primi sărutul şi îi oferi înapoi mai mult, provocându-l. Aceeaşi provocare care scânteiase în ochii ei albaştri deveni lichid fluid în gura lui.

Se agită în braţele lui până când el îşi slăbi strânsoarea şi o lăsă jos, dar gura ei nu o părăsi nicio clipă pe a lui. El se înfruptă din focul lichid în vreme ce ea alunecă din braţele lui, mângâierea formelor ei delicate pe trupul lui tare făcându-i să vibreze fiecare fibră şi celulă.

Trebuia să îi dea drumul. *Acum.*

Tot ce trebuia să facă era să îşi retragă braţul de pe talia ei. Dar nu o făcu. O strânse aproape de el, în vreme ce sărutul deveni un joc păcătos între ei doi, tachinând, îndrăznind, cerând.

Pasiune.

Pasiunea nu era permisă. Niciodată. Pasiunea era nebunie, haos. Avea o grămadă de reguli împotriva pasiunii.

„Nu. Loveşte-mă! Calcă-mă pe picior! Ştii să lupţi”.

Ea se prinse de el – o mână subţire, care putea la fel de bine să fie o menghină, îl apucă de braţ.

El auzi vocea Raţiunii şi a Datoriei debitându-şi

regulile, dar ea le înăbuşi cu şoapta atingerii degetelor care alunecară peste dosul palmei, pe mâna lui lipită de uşă ca să se sprijine până găsea puterea să se îndepărteze de ea.

Degetele ei se înfăşurară în jurul încheieturii, iar el nu putu să nu îşi întoarcă mâna pentru ca degetele să li se împletească. Intimitatea atingerii îl îndureră, şi durerea îl înfurie. Era făcută pentru el. De ce nu putea să o aibă?

El întrerupse sărutul şi îşi îngropă chipul în gâtul ei. Îi gustă pielea şi se îmbătă cu parfumul ei; totul era aşa cum îşi amintise de nenumărate ori, chiar dacă încercase cu atâta hotărâre să uite.

Apoi nu reuşi să-şi ţină mâinile nemişcate. Le lăsă să alunece pe spatele ei şi urmări linia taliei şi forma şoldurilor. Şi totul era de parcă o provoca, sau poate că şi ea simţea aceeaşi nevoie nebună ca el, căci şi mâinile ei se mişcau şi dezlănţuiau furtuni pe oriunde ajungeau. Alunecară sub haina lui, înăuntrul vestei, şi tachinară peste cămaşa subţire, în vreme ce ea ştia – trebuia să ştie – că el avea nevoie de mâinile ei pe piele.

Pipăi spatele rochiei, dar nu găsi găicile. În schimb, le găsi în faţă, şi îi luă o fracţiune de secundă să desfacă panglicile, să dea la o parte materialul subţire al cămăşuţei, să îşi strecoare mâna pe deasupra corsetului şi să îi prindă sânul, piele pe piele.

Ei i se tăie răsuflarea.

„Spune-mi să mă opresc, nu-mi spune să mă opresc”.

Ea se dădu înapoi şi trase de corset, slăbindu-l, apoi ridică privirea spre el, cu ochi întunecaţi şi provocatori. Îi prinse capul între mâini şi îl trase spre ea, iar el auzi suspinul uşor de plăcere când buzele i se plimbară peste forma netedă a sânului ei.

Acela fu sfârşitul raţiunii.

După aceea nu mai există decât *vreau* şi *trebuie să am, trebuie să am* şi *a mea, a mea, a mea* lipsite de judecată.

Fiara preluase puterea.

Îi ridică fustele, tot mai sus, cu jupoanele strânse şi şoptind pe mâneca lui, până când, în cele din urmă, mâna

lui se strecură pe deasupra ciorapului, apoi urcă, acolo unde era pielea atât de fină, şi tot mai sus, până ce găsi centrul ei cald, mătăsos, lunecos.

Dădu să îşi descheie nasturii de la pantaloni, dar ea ajunse întâi acolo, iar când palma ei îi atinse uşor mădularul care pulsa, fu nevoit să o muşte de umăr ca să nu urle, asemenea unui simplu băiat care îşi afla plăcerea pentru prima dată.

Era nerăbdător, necugetat, dar mâna ei era acolo, şi era mult prea înfricoşător de plăcut ca să o îndepărteze, în ciuda nerăbdării. Simţi un nasture desfăcându-se, apoi un altul. Mădularul lui vibra pe material, spre mâna ei, şi el dădu să o ajute – să se ajute, nu mai putea să aştepte – când ea ţipă, se retrase, apoi înjură, înverşunată şi în şoaptă, în franceză.

*

O împunsătură cumplită de durere: atât îi trebui Bathshebei ca să îşi vină în fire.

Se îndepărtă de el, cu mâna tremurându-i. Şi se întoarse cu faţa înflăcărată.

— Ce-i? întrebă el, cu voce adâncă. Ce-i?

Ea ar fi putut să plângă. Ar fi putut să râdă.

— Mâna mea, spuse ea. Mâna mea, slavă Cerului! Să te ia naiba, Rathbourne! Ştii că nu putem să facem asta.

— Să mă ia naiba? Să mă ia naiba? Apoi, cu voce mai blândă, spuse: Ce nu e în regulă cu mâna ta?

— Cred că a spart nasul cuiva, spuse ea. Şi acum doare ca naiba.

— Lasă-mă să văd.

Ea voia să pună distanţă între ei, câtă vreme îşi aranja hainele, şi îi dădu şi lui timp să facă la fel. Sânii ei ieşeau din corset, o parte din jupă îi rămase prinsă sub talie, iar fustele erau toate în dezordine.

Dar învăţase să nu fie niciodată ruşinată sau sfioasă cu trupul ei şi, în clipa aceea, nu se sinchisea de ce putea să vadă el. Ar fi putut să îl lase să vadă tot ce îşi dorea şi să

primească tot ce voia, şi ar fi făcut-o cu dragă inimă – ba nu, cu nerăbdare.

Pentru că era îndrăgostită şi era complet lipsită de speranţă. Era atât de lipsită de speranţă, o Delucey pursânge, indiferent de ce ar fi făcut.

Îl lăsă să îi ia mâna şi să se uite la ea.

— Degetele îţi sunt umflate, remarcă el. Ziceai c-ai lovit pe cineva în nas?

— Da, spuse ea.

— Din cauza mea.

— Da, în mod cert, din cauza ta. Nu puteam să te las să lupţi singur împotriva lor, Rathbourne. Nu c-ar fi trebuit să te lupţi cu ei, întâi de toate. A fost ridicol să faci asemenea tărăboi pentru un beţivan care m-a prins de picior. Eram perfect în stare să îl lovesc dacă devenea prea enervant. Totuşi, a fost minunat din partea ta. Cavaleresc.

— N-a fost minunat din partea mea, spuse el. A fost ridicol. Dacă nu mă purtam în felul acela imbecil, pe model Rupert, eram plecaţi de mult deja, fără să fie vreunul din noi rănit şi fără să ne imaginăm că celălalt e rănit sau, mai important de-atât, fără a fi cât pe ce să facem un lucru despre care ştim prea bine amândoi că nu trebuie făcut.

— Ei bine, nu l-am făcut, spuse ea.

Nu încercă să pară fericită că nu se întâmplase. Nici măcar nu avea atâta stăpânire de sine încât să nu pară că regreta.

— Nu, n-am făcut. El se uită lung la mâna la ei. Apoi coborî capul şi o duse la buze, atingându-i uşor fiecare deget. Dădu drumul mâinii şi o privi de sus în jos. Scoase un oftat prelung. Eu ţi-am dat jos hainele. Se pare c-aş face bine să le aranjez la loc.

— Pot s-o fac singură, spuse ea.

— Durerea te-a făcut să ţipi când încercai pur şi simplu să desfaci un nasture de la pantaloni, spuse el. Cum îţi închipui c-o să fii în stare să te descurci cu panglicile şi încheietorile de la corset?

Bună întrebare.

După cum bănuise, era o reacţie întârziată la lupta ce

avusese loc. Dar pe ea o durea, nu pe el. Păcat că durerea nu începuse cu câteva minute mai devreme. Atunci n-ar fi fost nevoită să se confrunte cu ideea că era doar o altă femeie uşoară din familia Delucey.

— Îmi închipui că mi-ar lua câteva ore şi o grămadă de blesteme şi ţipete, spuse ea. Poate e mai bine s-o faci tu.

Ea îi privi lung linia claviculei, în vreme ce el îi aranjă iute corsetul la loc, îi netezi cămăşuţa, îi puse sânii unde le era locul şi înnodă panglicile.

După ce îi prinse juponul, ea înghiţi în sec şi spuse:

— Tind să cred că doamnele cuviincioase nu descheie pantalonii gentlemanilor.

— Nu fac asta, spuse el când îi îndreptă rochia, nici pe departe atât de des pe cât ţi-ai dori.

*

Chiar dacă aveau banii care să îi ducă la Twyford, Peregrine şi Olivia nu ajunseră atât de departe.

În Maidenhead, când trăsura se opri ca să schimbe caii, Peregrine se strecură afară din locul în care era îngrămădit între doi călători graşi şi nu prea curaţi. Dormiseră zdravăn, în mare parte pe el. Le inhalase respiraţia urât mirositoare şi fusese asurzit de sforăitul lor zgomotos în ultimii opt kilometri. Nu l-ar fi deranjat atât de tare dacă ar fi avut ceva interesant de făcut sau de privit, dar nu avusese, aşa că era plictisit şi supărat, dar şi obosit şi înfometat.

— Eu mă opresc aici, îi spuse Oliviei. Poţi să rămâi sau să mergi mai departe. Chiar nu-mi pasă.

Coborî, ieşi din curtea hanului, o luă pe stradă şi înghiţi cu noduri aerul rece al nopţii.

Apoi privi în jur. Nu mai fusese niciodată afară atât de târziu în noapte, singur, într-un oraş străin. Cu excepţia agitaţiei din curtea hanului, locul era liniştit. Era foarte târziu, şi toată lumea dormea.

Îşi dorea şi el să fie linişte, ca să se poată gândi. De

fapt, voia să doarmă, ca toţi ceilalţi.

Îşi petrecuse după-amiaza şi noaptea într-o stare de tensiune, nesigur de ce urma să facă Olivia, întrebându-se când avea să-i lovească nenorocirea.

Acum îşi dădea seama că lovise deja. Fuga cu Olivia Wingate, indiferent de cât de demne erau motivele lui, avea să atragă de la sine consecinţe neplăcute.

Dacă Lord Rathbourne i-ar fi prins la timp, aşa cum sperase Peregrine, lucrurile s-ar fi putut rezolva fără prea multă agitaţie. Ar fi trebuit doar să îi explice, iar unchiul ar fi înţeles de ce făcuse ce făcuse.

Unchiul Benedict era un om rezonabil şi raţional.

Dar era deja a doua zi. Era sâmbătă, ziua în care Peregrine trebuia să plece cu Excelenţa Sa în Scoţia. Chiar dacă Peregrine şi-ar fi permis să închirieze un poştalion – ceea ce nu îşi permitea –, se îndoia că putea să revină la Londra atât de repede încât să evite dezastrul. Până în clipa aceea, toţi slujitorii unchiului Benedict ştiau deja că ceva nu era în regulă. De îndată ce slujitorii ştiau, urma să afle toată lumea.

Peregrine ar fi trebuit să-şi dea seama că tot ce avea de-a face cu Olivia Wingate atrăgea de la sine dezastrele. Ar fi trebuit să o lase să plece cu Nat Diggerby.

Dar, în cazul acesta, Peregrine ar fi ratat aventura.

Şi adevărul era că nu se grăbea să plece la Edinburgh, să se plictisească şi să fie exasperat într-o altă şcoală, din care avea să fie dat afară în curând.

Îl îngrijora însă gândul de a-l supăra pe Lord Rathbourne, care putea să decidă că Peregrine era un necaz prea mare, gândul de a-i nelinişti pe mama şi pe tatăl lui, care ar putea să devină suficient de isterici încât să interzică vizitele ulterioare ale Excelenţei Sale. Altfel, pe Peregrine nu l-ar fi deranjat să continue alături de Olivia Misiunea ei nebunească.

Pentru un tânăr care plănuise să călătorească pe Nil, călătoria spre Bristol era o experienţă utilă.

Dar trebuia să se gândească la Lord Rathbourne, şi, cum el nu îi prinsese încă din urmă, Peregrine decise că

trebuia să se oprească şi să aştepte să fie prins.

Între timp, voia mâncare. Şi un pat.

Maidenhead, un oraş comercial măricel, se lăuda cu câteva hanuri. Se întoarse la Bear, cel mai mare şi mai aglomerat. Când se apropie de intrare, o văzu pe Olivia acolo, aşteptând cu mâinile încrucişate la piept.

— Se presupune că erai pajul meu, spuse ea. Pajii sunt neabătuţi şi sinceri. Nu-şi abandonează cavalerii.

— Mi-e foame, răspunse el. Vreau să dorm.

— Nu poţi s-o faci *aici,* spuse ea. E cel mai mare han din Maidenhead. O să coste o groază, şi ştiu că n-o să ne dea din milă cea mare cameră pe care o au. Ea se uită atent în jur. Nu poţi să te aştepţi să fac rost de bani la ora asta din noapte.

— Să faci rost? întrebă el. Vrei să zici *să tragi pe sfoară.*

Ea ridică din umeri.

— Tatăl tău îţi dă bani. Eu trebuie să lucrez pentru a-i mei.

Peregrine nu era sigur că manevrele fine şi minciuna pe faţă se numeau muncă, dar era prea târziu să dezbată pe teme de semantică.

— De fapt şi de drept, tata chiar îmi dă bani, spuse el. Şi chiar am ceva la mine.

Ea miji ochii.

— În primul rând, nu este prea mult, spuse el. În al doilea, n-are rost să te uiţi la mine aşa, pentru că n-am minţit niciodată în privinţa lor.

— Nu mi-ai spus că ai bani, ripostă ea.

— N-ai întrebat, răspunse el. M-ai cerut măcar o dată sfatul, ajutorul sau părerea? Fără să îi aştepte răspunsul, continuă: îţi cumpăr cina şi poate un pat, dacă avem noroc, dacă-mi promiţi că nu mai spui la nimeni despre mama noastră care e pe moarte – sau despre alţi oameni care nu există.

— De ce? întrebă ea.

— Nu e corect.

— Nu e cum?

— Corect, zise el.

— Vrei să spui că *nu se cuvine,* spuse ea zeflemitoare.

Peregrine deschise uşa.

— Vreau să spun că e ca şi cum un băiat mare şi puternic se ia de unul mai mic. Asta vreau să spun.

Îi făcu semn să intre.

— Oh, făcu ea şi intră.

Deveni tăcută după aceea, ceea ce îi convenea de minune lui Peregrine. Voia să mănânce şi să doarmă. Poate, după ce se odihnea puţin, avea să fie gata să vorbească.

Chiar se odihni, deşi hanul era într-adevăr scump şi ajunseră într-o cameră de mărimea unui dulap, cu paturi tari destinate slujitorilor.

Deşi era mai spartan decât orice experimentase înainte, chiar şi la şcoală, Lord Lisle dormea adânc când Lord Rathbourne traversă Maidenhead, la trei şi jumătate dimineaţa.

*

Benedict abia dacă observă oraşul Maidenhead. Dedică primele minute tăcute din călătorie ca să încerce să îşi recapete faimosul sânge rece, să îşi adune rămăşiţele forţei lui morale şi să alunge spiritul străin care îl posedase.

Apoi doamna Wingate vorbi, şi totul se frânse în bucăţi.

— Cred c-ar fi mai bine să ne despărţim la Twyford, spuse ea. O voi duce pe Olivia la Bristol, să încerc să rezolv prostia asta cu comoara o dată pentru totdeauna.

— La Bristol? întrebă el neîncrezător. La Combrook te-ai lovit şi la cap, nu doar la mână?

— Nu putem să ne întoarcem împreună la Londra, spuse ea, şi ştii că trebuie să ne grăbim dacă vrei să nu facem senzaţie. Trebuie să pleci în Scoţia azi, nu?

— Nu e asta ideea, spuse el. Ideea e că nu poţi să te duci singură la Bristol.

— Olivia o să fie cu mine, ripostă ea.

— N-ai niciun ban, spuse el.

— Am ceva, zise ea.

— Trebuie să fie foarte puţin. Când am ajuns acasă la tine, te pregăteai să mergi la un cămătar cu un sac de lucruri.

— Eu şi Olivia am călătorit mereu cu puţini bani, spuse ea. Nu este de parcă aş avea de gând să închiriez un poştalion. Putem să mergem pe jos.

— La *Bristol?* Ai înnebunit? Sunt peste o sută cincizeci de kilometri.

Îşi aminti de reacţia bărbaţilor la vederea şoldurilor ei unduitoare la bariera de la Kensington.

Propunea să-şi unduiască şoldurile pe mai mult de o sută de kilometri, pe un drum de-a lungul căruia aveau să călătorească mai ales bărbaţi.

— Nici nu se pune problema, spuse el. N-am să permit asta.

Ea se întoarse ca să se uite la el. Genunchiul ei îl lovi în coapsă. El îşi încleştă maxilarul.

— De unde Dumnezeu ai căpătat ideea nebună că ai avea vreun cuvânt de spus? întrebă ea. Oh, nu contează. Am uitat. La tine e un lucru firesc să dai ordine oricui. Prea bine, milord. Hai, spune-mi tot ce pot şi ce nu pot să fac. Prefer să-mi petrec următorii kilometri râzând, nu îngrijorându-mă pentru fiica mea exasperantă.

— Spui că e exasperantă, şi totuşi vrei să-i faci pe plac, spuse Benedict. La ce anume te-ai gândit mai exact? La o vizită în mausoleul rudelor tale în toiul nopţii? Şi văd o imagine interesantă în care tu eşti îmbrăcată într-o pelerină cu glugă, Olivia are un felinar şi tu ai o spadă pe umăr.

— Ca multe alte moşii mari, Throgmorton este deschis pentru vizitatori în anumite zile, spuse ea. Am să o duc la mausoleu şi să o las să vadă cât de migălos sunt lucrate pământurile. O să înţeleagă de una singură că, dacă era vreo comoară îngropată acolo, grădinarii şi oamenii care fac tot felul de reparaţii o găseau deja de ani de zile. După aceea, poate o să ne amuzăm căutând peşteri de contrabandişti.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să te întorci la Londra

pentru o vreme.

Ar fi trebuit să fie bucuros. Nu ar fi tentat să i-o ia pe urme când urma să se întoarcă din Scoţia. În timp, blestemata asta de îndrăgostealã urma să treacă.

— Sigur că nu, spuse ea. O să fii în Edinburgh cu nepotul tău. Ce să fac eu – sau oricine altcineva – la Londra când Lord Rathbourne nu e acolo?

El îi aruncă o privire. Ea se întoarse din nou, cu o înfăţişare serioasă, dar nu înainte că el să îi surprindă licărirea de veselie din ochi.

— Mă iei peste picior, spuse el.

— Ba dimpotrivă, domnule. Încerc cu disperare să-mi stăpânesc durerea provocată de plecarea ta iminentă. Zâmbesc bărbăteşte, nu râd. Ei bine, nu te iau prea tare peste picior.

Indiferent de cât era de neliniştit, nu putu să nu zâmbească şi el. Dar oricum era fermecat.

Ea întoarse privirea spre drumul de dinaintea lor şi redeveni serioasă.

— N-o să mai fie de râs dacă nu avem grijă, spuse ea. Ştii că trebuie să ne despărţim cât mai repede de îndată ce recuperăm copiii, şi trebuie să-l duci fără întârziere pe Peregrine în Scoţia. Dacă întârzii doar o zi sau două, părinţii lui o să se agite.

— Ei se agită mereu, spuse el. Părinţii lui sunt cei mai puţin problematici. Dar acum slujitorii mei o să-şi dea seama că ceva nu e în regulă. Cineva o să vorbească şi o să înceapă să se audă tot felul de zvonuri. O să am nevoie de o minciună bună.

— Şi eu o să am nevoie de una, pentru doamna Briggs, spuse ea, ca să-i explic lipsa mea prelungită.

— Scrie-i un bileţel când ajungem la Twyford, spuse Benedict. Este nevoie să-ţi îngrijeşti ruda bolnavă. O să mă asigur că bileţelul o să ajungă repede. Cât despre povestea mea: poate o să spun că lui Peregrine i s-a năzărit să se alăture unei trupe de artişti ambulanţi sau vreunei şatre de ţigani. Sau poate că a fost complet subjugat de farmecele fiicei vreunui negustor şi i-a luat-o pe urme. Asta e genul de

prostie romantică pe care părinţii lui ar accepta-o fără rezerve.

— Nu-l cunosc prea bine pe Lord Lisle, nu? spuse ea. Nici măcar eu, care îl ştiu de doar câteva săptămâni, n-aş crede asta nici măcar o clipă.

— Ce nu pot să cred eu e că părinţii lui au avut vreun rol în conceperea lui, spuse Benedict. Toţi cei din familia Dalmay sunt extravaganţi din punct de vedere emoţional şi tind să-şi aleagă partenerii cu acelaşi temperament.

— El e o anomalie, spuse ea. Se întâmplă tot timpul. Mi-aş dori să se fi întâmplat asta şi în cazul Oliviei.

— Atunci Peregrine ar fi ratat o aventură, spuse Benedict.

„Şi eu la fel”, îşi spuse el în gând. Sfârşitul aventurii se apropia mult prea iute.

— Dacă era numai asta, zise ea. Dar nu e, şi n-am de gând s-o las să scape atât de uşor, spuse ea. După o pauză, adăugă: Rathbourne, ce facem dacă se află că am călătorit împreună?

El nu avea nicio problemă să îşi imagineze acea posibilitate. Ştia că întunericul nu era un scut pe deplin sigur. Îşi dădu seama că cineva putea să îl şi recunoscut la un moment dat pe parcursul ultimilor treizeci de kilometri.

Era conştient de cât de repede putea să călătorească bârfa.

Îşi aminti de oamenii care vorbiseră la club despre Jack Wingate. Putea să audă încă amestecul de dispreţ şi milă din vocile lor. Putea să audă dezgustul din vocea tatălui său când vorbea despre îngrozitorii Delucey.

Benedict văzuse de nenumărate ori ce se întâmpla atunci când vreun suflet amărât devenea subiectul unui scandal: chicotele şi şoaptele din spatele evantaielor, zâmbetele afectate, aluzii nu foarte subtile, caricaturi deloc subtile atârnate prin vitrine, pentru ca toată lumea să le vadă.

Nu era deloc plăcut să se gândească la ideea de a deveni un asemenea subiect. Ideea de a fi motiv de chicotit, şuşotit şi caricaturizat era inadmisibilă.

— Negarea e singurul răspuns raţional, spuse el.

— Chiar crezi că e aşa simplu? întrebă ea. Tot ce trebuie să spunem e „Nu e adevărat”?

— Nu, răspunse el. Pretindem că s-a făcut o gafă. Ridicăm dintr-o sprânceană. Ne permitem un zâmbet uşor şi compătimitor. Dacă oamenii continuă să fie istovitori, adoptăm expresia şi tonul cuiva plictisit de moarte şi, străduindu-ne să fim politicoşi, vom spune: „Într-adevăr” sau „Ce interesant”.

— E foarte bine, spuse ea. Dar o să fie suficient?

— Ar face bine să fie, răspunse el.

În depărtare, el întrezări o luminiţă aproape de marginea drumului.

— Pare să fie Twyford, sublinie el. Am face bine să hotărâm cum procedăm când îi găsim pe copii.

Îşi petrecură ultimele minute stabilind detaliile despărţirii lor.

Fu o experienţă mai melancolică decât s-ar fi aşteptat.

Totuşi, nu avu mult timp pentru melancolie, căci la Twyford aflară că nimeni – bărbat, femeie sau copil – nu coborâse acolo din „Calul de cursă”.

Îşi continuară drumul, spre Reading.

Capitolul 11

Fulgera când Benedict şi doamna Wingate făcuseră turul celor mai probabile hanuri din Reading prin care să fi trecut. Până acum, ea era pe punctul de a se prăbuşi, chiar dacă refuza să o recunoască.

Se aflau la casa de bilete de la hanul Crown, ea se uita la toate trăsurile care veneau şi plecau, în vreme ce se certa cu el despre următoarea lor oprire.

— Devine ridicol, îi spuse el. Am pierdut timp preţios vorbind cu hangii şi slujitori pe jumătate adormiţi. E mai logic să aşteptăm să revină „Calul de curse” în Reading şi

să vorbim direct cu vizitiul.

— Asta o să dureze ore întregi, spuse ea. Până atunci, copiii pot să ajungă la jumătatea drumului spre Bristol.

— Dac-ai gândi un pic logic, ţi-ai da seama de cât este de improbabil, spuse Benedict cât putu de răbdător. Sunt doi copii fără bani. Trebuie să se bazeze pe mintea lor şi pe bunătatea sau naivitatea străinilor. Nici măcar fiica ta, oricât ai crede-o fiica necuratului, nu poate să călătorească foarte rapid dacă nu închiriază o diligenţă. Ca să şi-o permită, trebuie să se apuce de tâlhărie la drumul mare. Apoi ar trebui să găsească, într-un timp scurt, pe un drum mic, o victimă dispusă să-i predea un săculeţ cu bani neobişnuit de greu.

Doamna Wingate se uită la el cu ochii mijiţi.

— Ai idee, Rathbourne, cât devii de detestabil când vorbeşti pe tonul ăsta de superioritate răbdătoare?

— Problema este că eşti obosită, flămândă, neliniştită şi te doare mâna, spuse el. Problema este că ai aşteptat încrezătoare un rezultat îmbucurător doar ca să-ţi vezi speranţele spulberate. Prin urmare, eşti prea descurajată acum ca să-ţi dai seama că sunt perfect şi, deci, nu pot să fiu detestabil.

Se uită la el pentru o clipă, de sus în jos, apoi ridică din nou privirea.

— Soţia ta arunca vreodată cu lucruri în tine? întrebă ea deodată.

— Nu, răspunse el, clipind, nu pentru că întrebarea l-ar fi uimit, ci pentru că încercă să şi-o imagineze pe Ada făcând întocmai şi nu reuşi.

— Şi ea era o anomalie, precum Lord Lisle? vru ea să ştie. Ai spus că toată familia Dalmay este extravagantă din punct de vedere emoţional. Şi totuşi, ea n-a aruncat niciodată cu ceva în tine.

— Niciodată, spuse Benedict. Nu ne-am certat niciodată. Eram străini unul de celălalt, după cum ţi-am mai spus.

— Nu se putea să fie emotivă, după cum spui, zise ea. Poate doar părea aşa, în comparaţie cu tine. O manifestare

uşoară a sentimentelor sau lipsa unei logici perfecte trebuie să pară extreme pentru un bărbat care e aşa hotărât să controleze totul.

— Pe vremuri, mi-am închipuit că-mi controlam viaţa, spuse el. Acum nepotul mi-a dispărut, mă ameninţă un scandal uluitor care planează deasupra mea ca un nor de furtună imens la orizont şi te am şi pe tine.

Iar cruntul adevăr era că se distra de minune.

Cruntul adevăr era că se simţea uşurat că nu găsiseră copiii încă.

Ce simţea era o nebunie. Tot ce conta mai mult pentru Benedict era în pericol. Ştia asta; nu uita niciodată de norul de furtună de la orizont.

Dar trecuse multă vreme de când nu mai fusese atât de aproape de probleme. Uitase cât puteau să fie de incitante.

— Lady Rathbourne trebuie să fi fost o fire foarte stoică, spuse doamna Wingate. Numai aşa putea să suporte şase ani de căsnicie fără să dea cu ceva în tine.

— Un Dalmay este la fel de capabil să fie stoic pe cât sunt eu să cresc varză de Bruxelles, spuse el. Dar, dacă vrei să te certi cu mine despre soţia mea, rudele mele sau orice altceva, se poate s-o facem la micul dejun?

— Nu mi-e foame, spuse ea. Îşi trecu mâna prin părul încurcat. Sunt prea frustrată ca să-mi fie foame.

— Dacă nu ne oprim să mâncăm şi să ne odihnim, Thomas nu poate să se oprească să mănânce şi să se odihnească, spuse Benedict.

Ea îşi îndreptă privirea spre lacheu, care vorbea cu unul dintre rândaşi. Ridică dintr-o sprânceană.

— E treaz de mai bine de douăzeci şi patru de ore, spuse Benedict, apelând nemilos la conştiinţa ei. A mâncat foarte puţin de când am plecat din Londra, acum vreo douăsprezece ore. A călătorit în cea mai puţin comodă parte a cabrioletei. S-a bătut cu nişte golani beţivi. A…

— Da, da, ţi-ai demonstrat teoria, spuse ea. O oră atunci.

— Două, insistă el.

Ea închise ochii.

— Poate trei ore ar fi mai bine, spuse el. Ţi-e rău?

— Nu mi-e rău, răspunse ea. Deschise ochii. Număram până la douăzeci.

*

Bathsheba nu se certă cu el despre soţia lui sau altceva la micul dejun. Făcu tot posibilul să nu adoarmă peste ouăle, şunca, pâinea, cartofii şi untul pe care el le aranjase grămadă în farfuria ei.

El avea o grămadă şi mai mare, pe care o dădu iute gata.

După micul dejun, se duse ţintă în camera pe care el o închiriase pentru ea şi se repezi direct spre pat, a cărui ultimă saltea îi ajungea la nivelul umerilor. Ea urcă treptele şi se afundă într-o saltea moale ca un nor.

Următorul lucru de care fu conştientă era că o slujnică îi vorbea şi că soarele se strecura pe fereastră. Unghiul luminii îi spunea că era dimineaţă.

— Aţi cerut o baie, doamnă, îi spuse slujnica. Să o pregătim?

Bathsheba se ridică şi se uită în jur. Văzuse nenumărate hanuri, dar niciodată o încăpere atât de luxoasă precum aceea. Un lavoar, o masă de toaletă şi o serie de rafturi aliniate pe perete. O oglindă stătea pe pervazul lat şi o alta înaltă în imediata apropiere. În celălalt capăt al patului, mai multe scaune înconjurau o măsuţă. Draperii albe şi strălucitoare acopereau fereastra şi patul. Aşternuturile erau curate şi uscate. Focul ardea în vatră, ascunzând toate urmele celui de dinainte, umezeala şi frigul dimineţii.

Acum urma să facă baie. Cu apă caldă şi săpun bun. În cadă într-o cameră mare, însorită şi călduroasă. Nemaiauzit de luxos.

Dar nu pentru Rathbourne.

— Ce dor îmi e să fac o baie, spusese ea – sau, mai curând, mormăise – la un moment dat în timpul micului

dejun.

Iar el îi spusese lui Thomas, Thomas zisese cuiva şi nimeni nu păruse deranjat.

Acum se uita cum doi slujitori aduceau cada în cameră. În spatele lor, se desfăşura o mică pleiadă de alţi slujitori, care cărau urcioare şi găleţi.

De îndată ce ieşiră cu toţii din nou, ea încuie uşa şi se dezbrăcă.

După micul dejun, Benedict şi Thomas se retraseră în camera îngustă a servitorilor, alăturată camerei de oaspeţi pe care Benedict o închiriase pentru „domnul şi doamna Bennett”. Lăsând-o pe doamna Wingate să doarmă pe măreţia solitară a celor trei saltele suprapuse, Benedict trase un pui de somn pe patul îngust, iar Thomas dormi pe podea.

Mai târziu, suficient de înviorat, Benedict se ridică şi se spălă, folosind lavoarul mare pe care Thomas îl împrumută din camera alăturată.

Acum, după ce aranjase cât putu de bine hainele stăpânului lui, lacheul se ocupa de trăsură. Din moment ce avea să îi ia ceva timp, iar nota de plată trebuia să fie achitată şi slujitorii răsplătiţi, Benedict decise că nu era nevoie să o trezească pe doamna Wingate pentru încă vreun sfert de oră sau cam aşa.

Era pe cale să se aşeze ca să îşi tragă cizmele, când auzi şuşoteli gălăgioase pe coridor.

— Nu se poate să fie Lord Rathbourne, spuse o voce.

— Stăpâna zice că el e, spuse o alta. L-a văzut la casa de bilete.

— Trebuie să fi visat.

— Cum ar putea dacă nu doarme niciodată? A spus că el e, în persoană, cu un slujitor.

— Poate c-a plecat.

— Zice că nu. Zice c-a venit aici. Şi acuşa eu trebuie să aflu de ce n-a rămas la Bear, ca de obicei, şi nici nu s-a oprit să ia micul dejun. Şi vrea să ştie ce s-a întâmplat de s-a oprit la Crown, când, în toţi anii ăştia, el, Excelenţa Sa, taică-su, şi toată familia, de fiecare dată când veneau la

Reading, se opreau la Bear.

Benedict înjură în şoaptă.

Proprietăreasa de la Bear din Reading trebuia să fie numită Argus, căci sigur avea mai mulţi ochi decât în mod normal.

Nu trebuia să se apropie la mai mult de doi kilometri de Reading. Era prea cunoscut, nu doar la Bear.

— Nu poate să se aştepte să-l întrebi tu direct, spuse prima voce.

— Păi, n-o fac nici dacă-mi cere. Ţi se pare că sunt tâmpit? Îl întreb pe slujitorul lui care e treaba.

— Dacă e slujitorul lui, spuse prima voce. Dacă nu cumva şi-a închipuit doar.

Fără să aştepte ca omul să bată la uşă sau să tragă cu urechea, Benedict încuie fără zgomot uşa care dădea spre coridor, traversă mica încăpere, deschise uşa spre dormitorul de oaspeţi şi intră.

Închise cu mare grijă uşa în urma lui.

Auzi pe cineva trăgând adânc aer în piept.

Se întoarse… şi încremeni pe loc.

Şi doamna Wingate încremeni, pe cale să se ridice din cadă şi să se întindă spre prosopul de pe scaun.

Îi reveni glasul.

— Îmi cer…

— Ohhh…

Ea alunecă şi începu să se răstoarne.

El traversă iute încăperea, o scoase din cadă şi o prinse în braţe, în vreme ce cada se zgudui, împroşcând cu apă în stânga şi în dreapta.

Era udă şi alunecoasă asemenea unui ţipar şi se străduia să se ţină de el sau să se îndepărteze, Benedict nu era sigur. Încercând să nu o scape, se lovi de scaun. Piciorul îi alunecă pe podeaua umedă şi căzu, aterizând pe spate, cu ea peste el. Scaunul alunecă pe podea.

Încercă să ajungă la prosop, dar scaunul se afla la mai mult de jumătate de metru depărtare. Între timp, ea îl încălecă, iar sânii ei, sânii ei goi, îl picurară pe faţă când ea dădu să se ridice. Mâinile lui alunecară pe fundul ei umed.

Fundul ei umed, complet dezgolit.

Era cu totul udă şi goală, fiecare formă splendidă strălucind în soarele dimineţii.

Ea rămase complet nemişcată, cu ochii albaştri aţintiţi spre el, cu mâinile pe podea, lângă braţele lui, prinzându-l în capcană.

Apa se prelinse de pe bărbia ei pe a lui.

Ea coborî capul.

Linse picătura de apă de pe bărbia lui.

El rămase complet nemişcat. „E un test pentru tăria ta de caracter”, îşi spuse în gând. „Pot şi voi – trebuie – rezista”.

Ea ridică din nou capul şi îl privi, cu ochii albaştri mari şi întunecaţi.

Privirea lui alunecă mai jos. Spre locul în care pielea ei era moale, albă şi… roz.

Roz, culoarea pe care o găseai la o femeie în cele mai păcătoase locuri.

O picătură mică de apă licărea ademenitor pe un sfârc tare şi trandafiriu.

Nu putea să îşi mai amintească de ce trebuia să reziste.

Îşi înălţă capul şi linse picătura.

Ea tresări, şi altă picătură alunecă pe gâtul lui. Ea se aplecă şi îşi apăsă buzele acolo. Picătura era rece, iar el simţi pielea udă. Dar gura ei era caldă, iar căldura îl cuprinse dinspre locul în care ea îl atingea. Se răspândi iute spre pântecul lui şi îl cutremură, apoi cutremurarea îi vibră în vintre. Se întări chiar înainte ca buzele să li se întâlnească, tremurând de dorinţă. Şi sărutul le era tremurător, asemenea primului pas şovăitor într-un loc interzis.

Interzis, da, pe deplin.

De asemenea, inevitabil.

Gustul şi senzaţia gurii ei – reamintite, reamintite la nesfârşit, imposibil de uitat – anulară orice urmă de şovăială. Se grăbi să îi cuprindă gura, ca orice om nebun.

Îi prinse capul ca să o ţină pe loc pentru a se putea

înfrupta adânc şi prelung. Ea se lăsă peste el, şi trupul ei care îşi desenă amprenta umedă pe hainele lui nu îl răcori în niciun fel, ci îl înflăcără.

O lăsă să îi rupă hainele, fără să îi pese de nasturii care începură să zboare şi de materialul sfâşiat. Într-o clipă de intensă nerăbdare, fu la fel de dezbrăcat ca ea. Apoi, îi strivi trupul de al lui, încălzind-o cu căldura sa, câtă vreme gustă din voluptatea, moliciunea şi catifelarea ei, câtă vreme mâinile lui cutreierară înfometate peste corpul ei: peste linia graţioasă a umerilor, forma perfectă a sânilor şi sfârcurile rozalii, muguri tari în palmele lui.

Şi ea hoinări pe trupul lui, cu acelaşi nesaţ, iar el se înfrână, chiar dacă atingerea acelor mâini subţiri distruse ultimele rămăşiţe ale stăpânirii de sine, şi nu se mai gândi la altceva – dacă nevoia sălbatică putea să se numească gând – decât la a fi înăuntrul ei.

Totuşi, undeva în mintea lui ştia că era ceva ce se întâmpla o dată în viaţă şi trebuia să reziste cât mai mult timp posibil. Nu urma să o mai aibă niciodată, aşa că trebuia să ia acum tot ce era posibil şi să ofere tot ce avea de oferit. Astfel, puse stăpânire cu mâinile şi gura pe abdomenul ei, pe unduirea şoldurilor, coborând spre conturul coapselor. Era mult prea aproape de locul în care îşi dorea să fie, dar nu avea voinţa de-a se retrage.

Mâna alunecă între picioarele ei şi o ţinu aşa, posesiv, o ţinu acolo unde era ea caldă, umedă şi pe deplin feminină şi roz, unde se ascundea un mugur încântător şi trandafiriu printre buclele umede. O mângâie acolo, ei i se tăie răsuflarea şi respiră cu un geamăt uşor, apoi se mişcă pe mâna lui.

Benedict trebuia să o aibă aici, dar trebuia să o aibă complet şi absolut. Predare necondiţionată.

Mângâie pliurile delicate şi înăuntrul lor, unde degetele lui simţiră apăsarea caldă a cărnii. Se stăpâni şi îi oferi plăcere până când tot trupul ei începu să vibreze şi o auzi capitulând cu un strigăt delicat.

Apoi, în cele din urmă, îi ridică picioarele şi o penetră. Ea îşi înfăşură strâns picioarele pe şoldurile lui şi se împinse

înapoi. Când el îi răspunse asemenea, îşi lăsă capul pe spate şi îşi arcui trupul. Era neînfricată şi lipsită de inhibiţii, bucurându-se cu o pasiune animalică de el, iar el nu se mai sătura de ea. Putea doar să i se ofere.

Era pierdut şi nu voia să fie găsit. Lumea era o casă de nebuni, şi el nu îşi dorea sănătate mintală.

O dorea doar pe ea. Îi permise pasiunii să îi poarte unde voia, aruncându-se nesăbuit în braţele ultimului extaz zguduitor. O strânse în braţe şi o ţinu pur şi simplu, într-o clipă de dulce uitare, şi continuă să o ţină, în timp ce lumea reveni încet, încet la locul ei.

*

Bathsheba rămase în braţele lui mai mult decât ar fi trebuit. Trebuia doar să respire ca să simtă mirosul pielii lui, care o făcea să se simtă de parcă băuse un pahar de şampanie în plus.

Rămase la adăpost în braţele lui, cu capul odihnindu-se pe pieptul lui, o mână prinsă de umărul lui, un picior între ale lui. Voia să rămână acolo unde era, unde îşi dorise să fie, se părea, din prima clipă în care îl văzuse. Voia să creadă că acolo îi era locul de drept.

Dar era prea conştientă de soarele dimineţii şi de zgomotele de afară ale unui oraş aglomerat, trezit pe deplin.

Vru să se retragă. Sau măcar încercă să o facă. El o strânse mai tare în braţe. Îl împinse. Braţele puternice erau de nemişcat.

— Trebuie să-mi dai drumul, spuse ea.

— Devii emotivă, spuse el. Ştiam că o să se întâmple.

— Nu sunt emotivă, minţi ea. Pe măsură ce moleşeala iubirii se risipi, se apropie cu paşi repezi de o stare de panică. Era distrusă cu totul. Distrusese totul. Viitorul Oliviei era…

— Nu gândeşti raţional, îi spuse el. Simt asta. Eşti agitată, când ar trebui să fii calmă şi mulţumită. La urma urmei, am făcut ce ne doream amândoi să facem…

— Vorbeşte pentru tine, spuse ea.

— Dacă atingerea mea te dezgustă, ai un fel ciudat de a o arăta, comentă el.

— N-am vrut să-ţi rănesc sentimentele, spuse ea.

El râse uşor; pieptul lui se ridică şi coborî.

— Da, sigur, eşti fericit, spuse ea întristată. Ai primit ce ţi-ai dorit.

— Tu n-ai primit ce-ţi doreai? întrebă el. Îşi trase capul înapoi ca să o privească. Dacă aşa stau lucrurile, aş fi fericit să îndrept orice omisiune.

— Nu asta am vrut să spun, zise ea. Am vrut să spun că eşti bărbat, şi a face dragoste nu înseamnă nimic pentru tine. Nu e la fel şi pentru mine. Nu pot pur şi simplu să mă întorc pe o parte şi să adorm, mai ales acum că lumea mea atent aranjată se face bucăţele – şi ştiu că singura vinovată sunt eu.

Urmă un moment scurt de tăcere, apoi:

— N-ar trebui să-ţi reamintesc că pentru asta este nevoie de doi, spuse el. N-am făcut niciun efort să mă eliberez din mrejele tale blestemate.

Ea îşi aminti ce făcuse: nevoia irezistibilă de a linge picătura de apă de pe bărbia lui – nevoie în faţa căreia capitulase. Ce invitaţie mai necuviincioasă putea să lanseze?

Ar trebui să se ascundă undeva de ruşine, dar nu îi stătea în fire să se ruşineze.

— Nu, n-ai încercat, spuse ea. N-ai opus rezistenţă.

— Din păcate, se pare că sunt lipsit de forţă morală, replică el.

— E adevărat, spuse ea. Îşi lăsă mâna să rătăcească pe pieptul lui. Fireşte, eu prefer asta. Totuşi, lumea bună o să fie dezamăgită de tine. Ştii ce o să spună, nu? continuă ea nemiloasă. Dacă nu înfrunta faptele, cu voce tare, îşi permitea să spere. La mai mult. Că totul să fie bine… când ştia că nu putea decât să fie rău. O să spună că un bărbat cu un caracter aşa puternic precum al tău ar fi trebuit să fie în stare să reziste târfelor de rând ca mine.

— Nu eşti o târfă de rând, spuse el încordat.

— Prea bine. O târfă neobişnuită.

— Bathsheba, zise el.

Prenumele ei, rostit cu vocea aceea baritonală, o surprinse şi o mişcă, dar nu la fel de mult precum mânia care străluci în ochii lui întunecaţi.

— N-am să permit nimănui să spună aşa ceva despre tine. Nici măcar ţie. Îi luă mâna, o duse la buze şi îi sărută fiecare deget. Nu mai vorbi prostii, spuse el.

Îi întoarse mâna pe pieptul lui şi o aşeză acolo.

Mâna lui era caldă şi mare, iar simplitatea gestului o linişti. Abia atunci îşi dădu seama că nu o mai durea mâna.

— Mâna mi-e mai bine, spuse ea.

— Pentru că te simţi mai bine acum, zise el. Benedict întoarse capul spre pat. Ce comod pare. Se încruntă. Ce tare e podeaua.

— Patul tău n-a fost comod? întrebă ea. Unde ai dormit?

El îşi slăbi strânsoarea, şi ea se ridică. Se ridică şi el, iar ea îl cercetă din priviri: un bărbat bine făcut, dezgolit şi musculos. Pentru o clipă, fusese al ei. Trebuia să fie mulţumită, dar se simţi din nou cuprinsă de dorinţă, la fel ca o fată care se îndrăgostea pentru prima dată.

Oh, avea să plătească scump pentru asta.

— Am dormit, spuse el. M-am spălat. Se strâmbă. Măcar n-am venit la tine cu toată mizeria – nu c-am venit cu gând să te seduc – hmm, adică, să fiu sedus.

Privirea lui întunecată zăbovi pe trupul ei, pe sâni, şi o dâră înflăcărată se desenă spre adâncitura dintre coapsele ei.

Ea se ridică în grabă.

El se întoarse şi se întinse după cămaşă.

— Credeam că dormi, spuse el. Voiam să mă ascund sub pat. Dar te-am găsit aici, ca o Venus ridicându-se din valuri – şi pot să spună ca Venus a lui Boticelli nu-ţi ajunge nici la degetul mic.

Îşi puse cămaşa şi se ridică.

Ai fi zis că Bathsheba nu mai auzise vreodată un compliment. Nu avea rost să îşi amintească faptul că avea

treizeci şi doi de ani şi un copil, căci se înroşi, la fel ca o fecioară neprihănită – ceea ce nu era –, şi ceva ce semăna cu plăcerea dansă în inima ei.

Dansul se încheie brusc atunci când el îi spuse ce şopteau slujitorii pe coridor.

— Te rog să nu te îngrijorezi, zise el. Hangiţa nu te-a văzut.

Chipul lui abia dacă trăda ceva. Al ei, îşi dădu seama Bathsheba, era ca o carte deschisă.

Îngrijorarea ei se accentuă.

— Te-a văzut pe *tine,* spuse ea. Nu trebuie să plecăm împreună de aici. Se îndreptă spre scaunul pe care se aflau hainele ei. Îşi luă cămăşuţa şi lenjeria din vârful grămezii şi se uită la el nefericită. Îmi doresc să-mi fi luat măcar lenjerie curată, zise ea.

El se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Cămaşa îl acoperea prea bine, lăsând la vedere doar partea inferioară a picioarelor lui lungi şi puternice. Totuşi, în razele soarelui, materialul fin era semitransparent. Bathsheba se simţea teribil de nefericită studiind conturul trupului lui înalt şi zvelt… zvelt înguste şi posteriorul tare…

Înghiţi cu un geamăt.

— Curtea hanului e aglomerată, spuse el. Sâmbăta e zi de târg în Reading. Sunt convins că se poate da curs dorinţei tale.

— Eşti nebun? întrebă ea. Nu poţi să ieşi în public ca să-mi cumperi lenjerie.

— Mă pot gândi la puţine activităţi care să-mi placă mai mult, spuse el, şi se întoarse spre ea, cu o expresie serioasă şi ochi negri scăpărători. Totuşi, în situaţia asta, trebuie să însărcinez pe altcineva. O să-l las pe Thomas…

— Nu pe lacheul tău!

— O să-l las pe Thomas să aleagă o slujitoare ca să se ocupe de asta.

— Dacă e vorba aşa, pot să mă ocup singură de propria mea lenjerie, spuse ea. Măcar nu mă cunoaşte nimeni în Reading. Dar nu e nevoie.

Ar fi putut la fel de bine să îi vorbească scaunului. El

găsise deja clopoţelul. Sună.

— Nu poţi să ieşi aşa, spuse el. Şi nu vrei să pui lenjeria pe care o purtai.

— Nu contează ce-mi doresc, zise ea. Sunt perfect în stare să mă descurc.

— De ce Dumnezeu ai vrea să faci asta?

Ea se înfurie.

— Exact asta obişnuia să spună şi Jack…

— Ah, Thomas, spuse Rathbourne şi întredeschise uşor uşa. Restul se desfăşură în şoaptă – un murmur adânc din partea lui Rathbourne –, apoi uşa fu închisă la loc.

Bathsheba ieşi din spatele draperiilor care acopereau patul.

— O să ia ceva, spuse el.

— Ai înnebunit! strigă ea. Am fost deja mult prea neglijenţi. Am pierdut timp preţios.

— Cred că e momentul să recunoaştem c-am pierdut urma copiilor, spuse el. Pot să fie în urma noastră, în faţa noastră, lângă noi sau chiar sub nasul nostru, dar nu i-am găsit, şi e puţin probabil s-o facem în viitorul apropiat. Cu cât trece mai mult timp, cu atât ne putem rătăci mai tare. De exemplu, pista noastră de acum nu ne ajută dincolo de Chippenham. Putem să mai întrebăm pe drumul spre Bath – dar de la Chippenham e un drum mai scurt şi mai direct spre Bristol. Nu putem să punem întrebări pe două drumuri în acelaşi timp.

Inima ei bătea mult prea tare. Chiar dacă nu ar fi ştiut de al doilea drum din Chippenham, ajunsese la aceeaşi concluzie. Ţinuse gândul – şi disperarea care îl însoţea – la distanţă.

Nu era de mirare că se lăsase atât de uşor pradă dorinţei. În adâncul inimii ei ştiuse că era o cauză pierdută. Scandalul era inevitabil.

— Nu e nevoie să pari aşa nefericită, spuse el. Nu e totul pierdut. Trebuie pur şi simplu să privim problema dintr-un unghi nou.

Bathsheba nu voia să se uite la problemă. Voia să cadă în genunchi şi să urle ca un copil. Nu mai voia să fie

om mare. Nu mai voia să fie mamă. Nu mai voia să se ocupe de diverse, să cureţe după alţii şi să ia lucrurile aşa cum sunt.

— Opreşte-te, spuse el, citind totul pe chipul ei.

Şi totuşi vorbi cu blândeţe şi o luă în braţe. În clipa aceea, ea izbucni în plâns.

Doar o mică furtună, care trecu repede, dar el o ţinu în braţe. Când ea se linişti, Benedict spuse:

— Eşti obosită.

— Nu sunt obosită, spuse ea. Am dormit ore bune.

El scoase un oftat.

— Te porţi ca un copil care are nevoie de un pui de somn.

— Ce ştii tu despre copiii care au nevoie de un pui de somn? întrebă ea.

El mormăi ceva, apoi o luă pe sus şi o aruncă în pat. Ea se legănă între perne.

— Nu sunt un copil şi n-am nevoie de-un pui de somn, spuse ea.

— Ei bine, eu am, zise el şi se ridică pe saltea lângă ea.

— Atunci dormi, spuse ea.

Se zbătu să coboare, dar un braţ lung o prinse de talie şi o trase înapoi.

— Nu putem să dormim împreună în acelaşi pat, spuse ea. Asta înseamnă să căutăm necazuri.

— Ştiu, admise el.

O trase deasupra lui.

*

Bathsheba încercase să gândească, să fie responsabilă.

Dar el nu trebuia decât să o revendice, în felul lui poruncitor şi posesiv, iar apărarea ei – ce mai rămăsese din ea – se sfărâma.

— Nu este corect, spuse ea, şi îşi coborî capul la un centimetru de gura lui.

— Nu, nu e.

Buzele li se întâlniră şi rămaseră împreunate, iar ea se simţi din nou tânără, cu sângele învolburându-i-se în vene. Se sărutară, adânc şi înflăcărat, iar ea plonjă în plăcerea pură şi sălbatică a momentului: gustul, senzaţia, parfumul acestui mascul masiv şi chipeş.

Mâinile lui lungi şi mari se mişcară pe trupul ei, iar ea se mişcă neputincioasă sub el. Mâinile lui... atingerea lui... crezu că avea să moară când o atinse, apoi nu îşi mai dori decât să moară de pe urma atingerii şi de bucuria care o învălui, de iureşul furnicăturilor care îi făceau pielea să se înfioare.

Îndrăgostită. Subjugată.

Nu îi păsa.

În clipa aceea, era al ei. Întrerupse sărutul şi se ridică, trăgându-i mâinile dinspre pântec spre sâni. Ea le ţintui acolo şi se arcui înapoi, într-o plăcere pur animalică.

— Doamne, mormăi el. Doamne. Mă omori, Bathsheba.

O trase spre el şi o sărută. Îi răvăşi gura, apoi întrerupse sărutul ca să îi ia cu asalt gâtul. Era deja nerăbdătoare să îl simtă înăuntru, dar, înainte să ajungă la el, el o răsturnă şi o încălecă. Îi apucă mâinile şi le ţintui de pat, de o parte şi de alta a capului. Se uită la ea, cu ochi negri şi adânci şi urma unui zâmbet pe buze.

— Trebuie să mă laşi să te omor şi eu puţin, spuse el.

Apoi se aplecă şi desenă o linie de săruturi pe umărul şi pe braţul ei până la mâna pe care o ţinea ţintuită. Îi linse încheietura; senzaţia vibră înăuntrul ei şi se învolbură în adâncitura dintre coapse, făcând-o să simtă o dorinţă îndurerată. Se zvârcoli neputincioasă, înnebunită de plăcere.

Era tortură, o tortură delicioasă.

El tortură şi cealaltă parte, apoi coborî uşor, şi Bathsheba nu putea descrie în cuvinte ce îi făcea el cu buzele şi limba. Tot ce simţea era un asalt de senzaţii, fior după fior, ciudat şi minunat. Fiecare mângâiere a gurii, a mâinilor lui trimitea mesaje senzuale în centrul feminităţii

ei, iar ea tremură când gura lui ajunse acolo.

Îi eliberase mâinile, aşa că ea apucă perna şi încercă să îşi înăbuşe strigătele.

Apoi, în cele din urmă, când ea ajunse la capătul cumpătării, când crezu că trebuia să strige sau să se sfărâme în bucăţele, el se ridică din nou. Apucă una din mâinile care strângeau perna şi o coborî spre mădularul lui. Avea o netezime catifelată, era fierbinte şi imens, şi se cutremură la atingerea ei. Îl prinse în mână, îi zâmbi, îl trase înăuntrul ei şi aproape urlă când atinse culmile plăcerii.

În sfârşit, în sfârşit, în sfârşit.

— Da, spuse ea când el o penetră, da şi da din nou, căci pentru asta fusese făcută, pentru asta se născuse: ca să îl posede, ca să fie posedată de el. Fără ce ar trebui şi ce nu ar trebui. Fără stăpânire de sine şi raţiune. Doar asta: să fie împreunaţi, să fie unul, să se uite complet în pasiune.

Da, da, da, te vreau, te vreau, te vreau…

Şi, în cele din urmă, simţi ultima izbucnire sălbatică, un extaz scăpărător şi un „Da, da, da… Te iubesc”.

Capitolul 12

Când Benedict se trezi, fu învăluit de parfumul ei. Stătea lipită de el, în braţele lui, cu posteriorul apăsat pe vintrea lui.

Mădularul lui îşi dăduse seama dinainte ca Benedict să se trezească, căci era tare de nerăbdare. Îi cuprinse în mână sânul perfect rotund. Îşi îngropă faţa în gâtul ei.

Era rău şi egoist.

Norul de furtună atârna deasupra lor.

Stătea să fie înghiţit de scandalul deceniului.

Nu îi păsa.

Era inevitabil. Aveau să plătească scump pentru acest păcat.

Puteau la fel de bine să păcătuiască în voie.

Atunci ea se agită şi se trezi.

— Rathbourne? spuse ea cu voce somnoroasă.

— Da, eu sunt, te ţin de sân. Te rog să nu te zbaţi. Mă simt foarte comod.

— Trebuie să fie trecut de amiază, spuse ea.

— Chiar?

— Cât timp vrei să te prefaci că nu e nimic în neregulă şi că nu suntem la un pas de un dezastru? întrebă ea.

— Totul e în neregulă, spuse el. Dezastrul se apropie. Motiv în plus ca să ne bucurăm de ultimele momente. „Mereu în spatele meu aud /Cum se apropie carul înaripat al timpului”. Să luăm aminte de la poetul Marvell şi să ne bucurăm la maximum de timpul rămas.

— Cred c-am făcut asta, Rathbourne, spuse ea. Nu cred că există mai „la maximum” de făcut.

— Pentru un artist, ai o imaginaţie şocant de limitată, spuse el.

— Sunt şi mamă, spuse ea. Nici nu eram trează de-a binelea şi am şi început să-mi fac griji pentru Olivia şi Lord Lisle.

Ah, ei bine, venise timpul să se trezească la realitate.

El nu se împotrivi când ea alunecă din braţele lui şi se ridică. Era mai logic să se bucure de trupul ei gol atât cât mai putea. Cu siguranţă, era mai primitoare aşa. După ce făcuseră dragoste prima dată, ea nu încercase să se acopere, ci se mişcase prin cameră fără să îi pese în vreun fel – până când Thomas venise la uşă. Benedict zâmbi.

— Crezi că sunt o femeie proastă, spuse ea.

— Mă gândeam la cum stăteai în spatele draperiilor de la pat când Thomas a venit, spuse el.

Ea oftă.

— Uneori mi-aş dori să fiu un bărbat din nobilime, spuse ea. Mi-aş dori să las pe altcineva să-şi facă griji.

Se ridică şi el. Aranjă pernele şi se aşeză pe ele, cu braţele încrucişate sub cap.

— Nu erai aşa neliniştită înainte, spuse el. Am fost impresionat de detaşarea ta filosofică cu privire la dispariţia fiicei tale.

— Asta a fost înainte. Când credeam că îi găsim la câţiva kilometri de Londra. Chiar credeam că îi prindem înainte să li se întâmple ceva sau să ajungă în ghearele vreunui om lipsit de scrupule. Atunci credeam că omul cel mai lipsit de scrupule era Olivia.

— Chiar e atât de rea pe cât spui? întrebă el.

— A petrecut prea mult timp cu oameni care nu ştiu ce e un principiu moral, spuse ea. Asemenea oameni sunt o companie mai plăcută decât o mamă care îţi face mereu morală şi te ceartă. Măcar Jack a avut o oarecare influenţă asupra ei. Râse uşor. Ştiu că e greu să-ţi închipui un Jack Wingate slab învăţând un copil bunele maniere şi principiile morale. Dar era un gentleman, trăia după codul gentlemanilor şi ştia să certe într-un fel care… care… îşi apăsă pumnul pe piept. Olivia punea la inimă ce-i spunea. Dar au trecut mai bine de trei ani, şi ea îşi aminteşte doar lucrurile interesante pe care i le spunea tatăl ei, exact ca povestea comorii. Şi eu nu ştiu să-i vorbesc aşa cum făcea el.

„Eu ştiu”, se gândi Benedict, iar numai se strânse în piept, de parcă ea ar fi ţinut-o în pumnul ei.

— Atunci ai un motiv în minus să te îngrijorezi, spuse el. Indiferent de cum ar fi, Olivia nu pare să fie un copil naiv. Oamenilor lipsiţi de scrupule nu le va fi uşor să o înşele. Cât despre Peregrine, amândoi ştim că nu ia nimic de bun. Asta nu înseamnă că nu riscă nimic. Dar sorţii sunt în favoarea lor.

Urmă un moment de tăcere. Apoi ea scoase un sunet nerăbdător şi spuse:

— Rathbourne, e îngrozitor să zici ceva înţelept şi liniştitor când mă pregăteam să-ţi spun că eşti obtuz şi să mă iau la ceartă cu tine.

— Asta *fac* eu, spuse el. O fac de când mă ştiu. Îmi petrec jumătate din zile rânduind probleme, calmând oamenii şi făcându-i să gândească raţional. Aşa am fost crescut. Aşa rezolvă tatăl meu lucrurile. Aşa rezolv eu lucrurile. Făcu o pauză. Nu c-aş refuza o ceartă cu tine. Mi se pare teribil de înviorătoare. Mai că-mi pare rău că nu m-

am dovedit suficient de obtuz. Dar trebuie să te aştepţi la asemenea dezamăgiri când ai de-a face cu un bărbat perfect.

— Poate ar trebui să arunc cu ceva în tine din când în când, doar din principiu. Nu neapărat pentru ceva ce-ai fi făcut sau ai spus, ci pentru că ai nevoie de asta.

El râse şi o prinse în braţe, iar ea îl sărută, înflăcărat, dar se eliberă de îndată şi se ridică din pat.

Benedict îşi înghiţi frustrarea, după cum îl învăţase viaţa să facă, şi îşi întoarse mintea spre problema în privinţa căreia nu putea să fie nici înţelept, nici liniştitor.

*

Din fericire pentru ea, şi Rathbourne se ridică din pat. Pentru Bathsheba, el era mult prea ademenitor, culcat acolo, cu braţele sub cap, în lumina palidă care poleia liniile sculpturale ale pieptului lui şi strălucea în părul lui ciufulit. Nu conta că era acoperit decent de la talie în jos. Aşternuturile mototolite îl făceau să arate indecent… şi mult prea ademenitor fiindcă era pe jumătate ciufulit.

Dacă nu s-ar fi ridicat din pat, Bathsheba ar fi fost prinsă la strâmtoare, căci se îndoia că avea principiile morale sau voinţa ca să reziste în faţa tentaţiei de a se întoarce lângă el… deasupra lui…

Se sili să întoarcă privirea, în vreme ce se spălă… din nou.

Apoi se întoarse spre hainele murdare… din nou.

— Nu, nu, îi spuse el, când ea dădu să ridice cămăşuţa murdară.

Ea îl privi.

El îşi îmbrăcase cămaşa şi pantalonii. Pentru un aristocrat, se descurca de minune când era vorba să se aranjeze singur.

Se îndreptă spre clopoţel şi sună.

— Slujitorii vor fi găsit deja ceva cu care să te îmbraci. Thomas e foarte conştiincios. Ieri, cum eram gata să plec, am presupus fără probleme că nu voi avea nevoie de haine

de schimb. Mi-a aruncat o privire indulgentă – de parcă te-ai uita la un copil, căci să ştii că pentru slujitori noi suntem ca nişte copii. Apoi a împachetat haine curate şi nu mai ştiu ce.

— Îmi doresc să fi împachetat şi pentru mine, spuse ea.

— Se va ocupa să ai tot ce-ţi trebuie.

La câteva minute după aceea, ea descoperi că Thomas se ocupase deja.

Trecu prin uşa întredeschisă o grămadă de haine. Ar fi trimis şi o slujnică prin spaţiul îngust, dar Rathbourne îi spuse că era perfect capabil să o îmbrace pe „doamna Bennett”.

Lacheul şi persoana pe care o alesese el cumpăraseră pentru Bathsheba o serie întreagă de haine de schimb, inclusiv o rochie. Şi o bonetă.

— Nu se putea să le găsească la piaţă, spuse Bathsheba când Rathbourne ridică două rochii din care să aleagă. L-ai trimis la o croitoreasă… şi mi-e frică să mă gândesc cât trebuie să fi costat, pentru că trebuie să fi vândut ceva promis altui client, la care a mai făcut şi modificări.

— Croitoresele au mereu haine în plus în prăvăliile lor, spuse el. Clientele ei sunt femei, şi femeile sunt renumite pentru că se răzgândesc. A fost bucuroasă să facă nişte modificări rapide şi să fie plătită, în sfârşit. Dar nu asta contează. Îţi plac?

Era o rochie albă, simplă, din muselină, dar partea de jos era frumos tivită cu volane. Ba, mai mult, Thomas sau vreo slujnică trimisă cumpărase şi o jachetă, de un albastru viu, făcută din mătase şi satin. Boneta se asorta.

Bathsheba nu mai purtase ceva atât de frumos de foarte mult timp, de pe vremea când tatăl ei avusese ultima oară bani.

Dar nu putea să accepte un asemenea cadou. Să o facă însemna să anunţe că era târfa lui Rathbourne.

— E minunată, spuse ea.

El zâmbi, iar zâmbetul lui era atât de sincer, că îi

frânse o parte din inimă şi lăsă în urmă o durere, suficient de aprigă încât să i se taie răsuflarea.

Dar fu doar un sentiment de moment.

Nu era deloc îndrăgostită.

Era un capriciu nebunesc de calibrul unei pasiuni, dar doar atât: un capriciu, un gând nebunesc.

Era îndrăgostită, da, amorezată, da, şi probabil fusese aşa din prima clipă în care îl văzuse în Salonul Egiptean.

Nu era iubire.

— Singura întrebare care mai rămâne e dacă se potriveşte sau nu.

O privi cu ochii lui negri, calzi şi păcătoşi, precum îi erau şi mâinile.

Acum era momentul să spună: „Mulţumesc, dar nu, nu pot să accept. Mulţumesc, dar trebuie să mă descurc cu propriile mele haine… cele pe care mi le-am desfăcut în bucăţi, le-am întors pe dos şi cusut la loc… cele pe care le-am cârpit şi tot cârpit până ce nu a mai rămas mai nimic din hainele originale… cele pe care le-am tot spălat până când nu a mai rămas nimic din culoarea de la început”.

Pe cine încerca să păcălească?

Se culcase cu un bărbat cu care nu era măritată. Era o târfă.

Putea prea bine să fie o târfă fericită.

— Le fac eu să se potrivească.

Luă hainele de la el şi aranjă lenjeria de corp. Ar fi refuzat ajutorul lui, dar Thomas îi adusese genul de haine pe care le purtau femeile din clasele de mijloc şi superioare, genul de haine cu care nu te descurcai de una singură. Rochiile şi corsetele ei obişnuite se încheiau în faţă. Noul corset şi rochia se încheiau la spate.

— Am nevoie de ajutorul tău cu corsetul, spuse ea, după ce îşi puse pantalonaşii şi cămăşuţa.

— Atunci aş face bine să mă gândesc la lucruri mai cuminţi, zise Rathbourne.

Lăsă deoparte vesta pe care dădea să o îmbrace şi veni spre ea.

— Un scandal e bine? spuse ea. Sau doi copii

dispăruţi? Sau ambele?

El se opri în spatele ei şi se apucă de lucru.

— Admirabil chiar. Hai să examinăm sistematic eventualele acţiuni în privinţa puştilor.

Să gândească sistematic era peste putinţa ei în clipa aceea. Era mult prea conştientă de mâinile lui pe spatele ei, de intimitatea momentului, de familiaritatea lui ciudată.

Din fericire, Rathbourne nu avea mai multă nevoie de ajutor ca să gândească sistematic decât avea ca să se descurce cu complicaţiile hainelor de femeie.

— Uite la ce mă gândesc, spuse el. În primul rând, continuăm să facem ce am făcut până acum. În al doilea rând, ne întoarcem la ultimul loc în care am auzit de ei. În al treilea rând, anunţăm autorităţile şi ne apucăm să îi căutăm oficial.

— Doamne sfinte!

— Am strâns prea tare de panglici?

— Nu, doar că... Ea oftă. Nu contează. E stupid să ne facem griji pentru dimensiunea scandalului.

— Nu e deloc stupid, spuse el. Sunt grade şi grade de scandal. O căutare oficială ne asigură cel mai înalt grad posibil. Va fi o ştire – ştire publicată, fără doar şi poate –, nu simplă bârfă. Negarea ar ieşi cu totul din ecuaţie. Câtă vreme vorbi, îi prinse jupa. Mai e o posibilitate, continuă el. Îi trase rochia peste cap. Am putea să ne continuăm drumul spre Bristol – adică, până la capătul traseului – şi să îi aşteptăm la intrarea în Throgmorton Park.

Însemna să alegi răul cel mai mic dintre cele patru.

Blocată, ea îşi aranjă rochia.

— Se potriveşte de minune ţinând cont că n-am făcut nicio probă, spuse ea.

— L-am sfătuit pe Thomas să aleagă o slujitoare cu dimensiuni asemănătoare, spuse Rathbourne.

— Nu sunt sigură că sunt complet împăcată cu ideea că Thomas mi-a observat atât de atent silueta, spuse ea.

— Nu fi absurdă, zise el. E adevărat că Thomas e un slujitor. Dar e bărbat. Singurii bărbaţi care nu-ţi observă atent silueta sunt morţi sau orbi. Atâta vreme cât îşi ţin

mâinile la distanţă, nimeni nu trebuie să-i omoare şi nu ai de ce să te simţi stânjenită.

Surprinsă, ea începu să se întoarcă spre el ca să îi citească expresia de pe chip.

El trase uşor de rochie.

— Stai nemişcată, spuse el. N-am terminat.

Ah, ei bine, avea la fel de multe şanse să citească în sanscrită pe cât avea să îi citească gândurile pe chip.

Rămase nemişcată.

El legă ultimele panglici şi făcu un pas înapoi. Se uită la ea de sus în jos, apoi se încruntă.

Stingherită, ea se duse spre masa de toaletă şi îşi privi reflexia.

— Nu se potriveşte perfect, spuse ea, netezindu-şi fusta. Totuşi, chiar se potriveşte, având în vedere situaţia.

— Ah, da, situaţia, spuse el. Blestemata de situaţie. Am ignorat-o destulă vreme. Îşi puse vesta şi încheie nasturii. Ce preferi, doamnă, în privinţa acţiunilor noastre viitoare?

*

Lord Rathbourne nu era singurul care analiza faptele şi decidea să facă tot ce se putea în timpul rămas la dispoziţie.

La ora zece dimineaţa, Peregrine ştiu că nu avea să ajungă niciodată la Edinburgh la timp ca să preîntâmpine catastrofa. Nu putea decât să presupună că unchiul lui se rătăcise cumva.

Deşi ideea ca Lord Rathbourne să facă o greşeală era aproape de neconceput, Peregrine se văzu nevoit să accepte asta. Dacă Excelenţa Sa s-ar fi oprit în Maidenhead să întrebe pe la hanuri – lucru logic de făcut –, i-ar fi găsit până acum.

Din moment ce catastrofa era inevitabilă, Peregrine analiză situaţia câtă vreme îşi aşteptă micul dejun în sala de mese a hanului.

Nu voia să se ducă la Edinburgh.

Ura şcoala şi profesorii.

Cum părinţii lui aveau să-i interzică unchiului Benedict vizite ulterioare, viaţa lui Peregrine în următorii câţiva ani urma să fie extrem de neplăcută.

De aceea, trebuia să profite la maximum de prezent.

Micul dejun apăru chiar când ajunse la această concluzie.

Cu mintea destinsă, îşi atacă mâncarea cu entuziasm. Încăperea şi mesele făcuseră găuri enorme în fondurile lui limitate, dar nu voia să îşi facă griji pentru asta. Un explorator trebuia să fie inventiv.

Se putea să îi fi luat mai mult să ajungă la un echilibru mintal dacă Olivia nu ar fi rămas tăcută.

Peregrine era prea ocupat să gândească, apoi să mănânce, ca să observe tăcerea ei. Doar după ce îşi curăţă farfuria îi atrase atenţia.

— Abia dacă ai spus un cuvânt de aseară, spuse el. Nu ţi-e bine?

— Mă gândeam, spuse ea.

Ar fi preferat ca Olivia să nu gândească, dar habar nu avea cum să o oprească.

El încuviinţă din cap şi încercă să nu îşi ţină răsuflarea.

— Cum ajungem la Bristol dacă oamenilor nu li se face milă de noi? întrebă ea, coborând vocea. Dacă nu e corect să avem o mamă pe moarte, ce le spunem? Nu putem să le spunem adevărul. Ştii că ne-ar duce direct înapoi la Londra.

Peregrine se gândi la spusele ei. Cu o noapte în urmă, scopul lui fusese Londra, nu Bristol.

În dimineaţa asta, scopul lui se schimbase. Dar ea nu avea de unde să ştie.

— N-ar fi nedrept să spunem ceva *aproape* de adevăr, zise el. Putem să spunem că mergem la Bristol ca să ne căutăm norocul.

— Asta nu e nedrept?

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Păi, sigur e adevărat în cazul tău, spuse el. Şi n-o

să-i facă pe oameni să plângă – cum a făcut bătrâna care ne-a dat bani ca să ajungem la Twyford. A fost ruşinos. Din câte se părea, ea avea mai multă nevoie de bani decât noi. De unde ştii că nu era săracă şi că trăia din banii de văduvă? Poate că n-o să mănânce nici măcar o bucăţică de carne săptămâna asta, din cauza noastră.

Olivia se uită lung la el pentru o vreme. Apoi se uită la masă. După aceea la oamenii din sala de mese aglomerată.

— Oh, prea bine, spuse ea, şi ridică din umeri. Ne căutăm averea. Dar mai bine mă laşi pe mine să vorbesc, boierule. Accentul te dă de gol.

Nu putea să renunţe la accentul tipic clasei lui. Spre deosebire de ea, nu putea să îşi schimbe discursul după bunul-plac, imitând stilul celui cu care vorbea.

— Atunci mai bine vii cu mine ca să rezolvi cu hangiul, spuse el.

Hangiul, care îi studie mai atent decât i-ar fi plăcut lui Peregrine, îi întrebă dacă voiau un cal.

Olivia se uită la Peregrine. El scutură din cap.

Când plecară din han, el spuse:

— Mi-au mai rămas trei şilingi. Mi-ar plăcea să îi pun deoparte pentru urgenţe.

Ea rămase pe pavaj şi privi în sus pe strada principală.

— Oamenii spun că e târg în Reading, zise ea. Poate avem ceva noroc acolo. Dar e la vreo douăzeci de kilometri depărtare. Ai mers vreodată douăzeci de kilometri pe jos, milord?

— Nu-mi spune aşa, zise el şi se uită în jur. Dar nu era nimeni prin preajmă. Pot să merg douăzeci de kilometri. Cu uşurinţă.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar mai bine murea decât să recunoască faţă de ea.

În orice caz, nu trebui să îşi demonstreze îndrăzneala în acea zi. După vreo şase kilometri, un cuplu de tineri într-un docar se oferi să îi ia cu ei.

Asemenea hangiului, doamna părea foarte curioasă să le afle povestea. Se tot întorcea să se uite la Peregrine. Deşi stătea cu spatele la ea pe măsură ce continuară

drumul şi încercă să vorbească cât mai puţin posibil, deveni tot mai stingherit. Când ajunseră în Reading, abia aştepta să scape de ei.

Din fericire, Olivia observase sau mirosise ceva necazuri, iar când cuplul îi invită la un ceai şi biscuiţi, ea îşi aminti deodată că avea treburi pe care nu mai putea să le amâne.

Era după-amiază, şi în Reading era agitaţie mare. Era destul de uşor să li se piardă urma în mulţime.

Olivia îl conduse pe Peregrine spre un grup mare de oameni, adunaţi în faţa unei tejghele pe care un negustor cărunt vindea panglici, nasturi şi alte asemenea articole indispensabile pentru femei.

— Trebuie să facem ceva cu tine, îi spuse Olivia lui Peregrine cu voce scăzută. Arăţi prea aristocratic. Se uită la el critic. Faţa e de vină. Trebuie să-ţi găsim o şapcă mare – sau poate ar fi mai bine o eşarfă. O înfăşurăm în jurul feţei şi spunem că te doare un dinte.

Fără să dea impresia că se împingea înainte, reuşi cumva să îşi croiască drum în faţă, trăgându-l pe Peregrine după ea.

O femeie masivă se tocmea cu negustorul pentru o bucată de dantelă.

— Oh, Doamne, spuse Olivia, nu-mi vine să cred. E cumva dantelă de *Santiamondo* – care se face doar într-un sătuc din Spania –, şi modelul a fost transmis doar într-o familie? Dar de unde o aveţi? îl întrebă pe negustor. Ştiţi, în Londra nu poţi să găseşti dantela asta pentru nimic în lume, pentru că doamnele sunt înnebunite după ea. Ducesa de Trenton a purtat-o la un bal la Carlton House. Am citit despre asta în ziar. A purtat dantelă de Santiamondo şi faimoasele ei diamante.

Femeia înşfăcă dantela, aruncă modele în mâna negustorului şi se grăbi să plece.

Negustorul se uită la Olivia. Ea îi întoarse privirea.

Alt client întrebă de o panglică. Olivia debită o prostie şi despre panglică. Fiecare nasture şi fleac avea o poveste. Până la sfârşitul după-amiezii, mai rămăseseră puţine de

vânzare.

Când negustorul îşi demontă tejgheaua şi împachetă tot în căruţă, Peregrine şi Olivia îl ajutară. El îi invită să ia cina împreună. Mâncară într-un han pe care îl frecventau alţi negustori şi călători. Locul era întunecat şi plin de fum, mâncarea simplă şi prea făcută, dar Peregrine era prea fascinat de oamenii dinăuntru ca să mai observe.

Nu se mai găsise niciodată printre asemenea oameni. Abia dacă putea să îi înţeleagă pe unii dintre ei. Era de parcă vizita o ţară străină.

Negustorul se numea Gaffy Tipton.

— Hai, ştiu că nu eşti băiat, spuse el, şi îşi îndreptă pipa spre Olivia. Ce nu ştiu e de ce m-ai ajutat.

Ea îşi încrucişă braţele pe masă, se aplecă înainte şi spuse cu voce scăzută:

— Eu şi fratele meu mergem la Bristol să ne căutăm norocul. Totuşi, e drum lung de aici, şi mai avem doar trei şilingi. Nu ne pricepem la comerţ, doar că îl mai ajutam pe un cămătar din când în când şi ştiu multe despre panglici de rochii şi alte alea. Ştiu numele tuturor nobililor şi citesc despre petrecerile şi spectacolele de operă şi de teatru la care se duc. Te-am ajutat azi ca să-ţi arăt ce pot să fac. Cineva zicea că vii mereu aici sâmbăta de la Bristol. Dacă ne laşi să ne întoarcem cu dumneata, ne facem utili.

Gaffy se uită la Peregrine.

— El e foarte timid, spuse ea.

— Serios? replică el sceptic.

— Eu sunt o bună mincinoasă, dar niciunul din noi nu fură, spuse ea. Dacă ne laşi să venim cu dumneata, pot să mă fac iar fată. Dacă venim cu dumneata, oamenii n-o să ne deranjeze.

Peregrine clipi. Nu se gândise nici măcar o secundă că ea ar putea fi îngrijorată pentru siguranţa lor. Nici nu se gândise că putea să fie atât de eficientă chiar şi atunci când spunea aproape tot adevărul.

După ce se uită la Peregrine un răstimp lung, negustorul spune:

— Bine, atunci. Vă iau.

*

Benedict se urcă în trăsură alături de Bathsheba.

— Bristol, deci? întrebă el.

— După cum ai spus mai înainte, n-avem de unde să ştim dacă sunt în faţa noastră, în spate, în paralel cu noi sau chiar sub nasul nostru, spuse el. Nici măcar nu putem să fim siguri că o luăm pe acelaşi drum. Singurul lucru pe care-l ştim e că se îndreaptă spre Throgmorton.

— E un joc de noroc, spuse el.

— Ştiu, admise ea. Dar tot ce facem e un joc de noroc, şi ei sunt în pericol indiferent de ce-am face.

— Atunci, Bristol, spuse el, şi îndemnă caii la drum.

*

În acel moment, Rupert Carsington se afla în holul din reşedinţa de oraş a fratelui lui Benedict.

— Nu e acasă? îl întrebă pe Marrows, majordomul. A plecat deja la Edinburgh?

— Nu, domnule, răspunse Marrows în felul absolut neutru pe care majordomii şi-l perfecţionau mai bine decât orice altceva.

— Sigur au apărut ceva afaceri urgente la guvern, spuse Rupert. Ei bine, nu contează. Pot să mă văd cu el oricând. Voiam să-mi iau rămas-bun de la băiat.

— Nici Lord Lisle nu e acasă, domnule, spuse Marrows.

— Ei, nu-mi spune, comentă Rupert.

— Da, domnule.

— Unde sunt?

— Nu pot să spun, domnule.

— Ba da, poţi, Marrows. Nu mă-ndoiesc că ai putea să spui o mulţime de lucruri. Dar îmi pare că ai prefera să scormonesc eu după indicii prin casă.

— Domnule, nu *ştiu* unde sunt, preciză Marrows.

— Chiar aşa? Interesant. Porni spre biroul lui Benedict.

Poate Gregson reuşeşte să elucideze misterul.

Oamenii care deveneau secretarii celor cu rang erau adesea domni din familii bune, dar cu mijloace restrânse. Spre deosebire de majordom, Gregson se putea considera drept unul dintre confidenţii Excelenţei Sale. De asemenea, spre deosebire de majordom, Gregson nu considera că era necesar să afişeze o imagine impasibilă şi o hotărâre încăpăţânată de a nu oferi nici unui vizitator, nici măcar familiei, vreo informaţie legată de orice chestiune.

Gregson stătea la biroul Excelenţei Sale, care nu era la fel de ordonat ca de obicei. În clipa aceea semăna mai mult cu biroul lui Rupert.

Scrisori, cărţi de vizită şi invitaţii erau întinse neglijent peste tot. Un teanc de hârtii, aparent neatinse, stăteau la cotul secretarului.

— Mă-ntreb ce l-o fi apucat pe Perfecţiunea Sa? spuse Rupert când intră.

— Domnule.

Gregson se ridică.

— Ia loc.

Rupert făcu semn spre scaun. Bărbatul rămase în picioare. Rupert ridică din umeri şi traversă încăperea ca să se uite afară pe fereastră.

— Ce naiba e acolo? întrebă el. Fratele meu are în sfârşit de gând să distrugă grădina şi să aducă un joc de popice, aşa cum i-am recomandat?

— Au fost unele stricăciuni lângă poarta din spate, spuse Gregson.

— Oaspeţi nepoftiţi?

— Lord Rathbourne.

— Fratele meu a făcut asta?

— Aşa spun slujitorii. N-am fost martor la… hmm…

— Demolare?

— Mulţumesc, domnule. N-am fost martor la demolare.

— Fratele meu a distrus grădina, spuse Rupert căzut pe gânduri. Povestea devine din ce în ce mai interesantă. Ai idee ce i s-a întâmplat?

— Nu sunt deloc sigur, domnule, spuse Gregson. Excelenţa Sa s-a purtat cam ciudat în ultima perioadă. După cum ştiţi, mă ţine conştiincios la curent cu întâlnirile lui. Dar ieri după-amiază târziu a plecat fără să spună nimic nimănui. Se pare că l-a luat pe lacheul Thomas cu el. E uimitor. Sunt sigur că Thomas plecase cu Lord Lisle cu câteva ore înainte… la o lecţie de desen, cred. Dar nimeni nu l-a mai văzut pe Lord Lisle de atunci.

— Deci Rathbourne i-a găsit lui Lisle un profesor de desen, până la urmă, spuse Rupert.

— Oh, da, domnule. Lord Lisle a luat lecţii de la… Gregson trase spre el un registru mare şi întoarse pagina. Aici e. Profesorul e un anume B. Wingate, din partea Popham Print Sellers. Indică o adresă într-un dintre cartierele cele mai jalnice ale Holbornului.

— B. Wingate, spuse Rupert, atent să îşi păstreze înfăţişarea inexpresivă.

Îşi amintea perfect după-amiaza în care Peregrine rostise faimosul nume la Hargate House.

Benedict se credea cel mai cumpănit om între oameni, dar atât Rupert, cât mama lor simţiseră ceva în aer.

Gregson, sărmanul, habar nu avea cine era B. Wingate, altfel şi-ar fi protejat cu loialitate stăpânul.

Nevrând să îl mâhnească, Rupert îşi întoarse privirea spre priveliştea de afară şi îşi înăbuşi un chicot de râs.

Lord Perfecţiune răspunsese chemărilor sirenei.

„Aşteaptă numai să-i zic lui Alistair”, îşi spuse în gând. „Aşteaptă numai…”

Atunci îşi dădu seama că era mai bine să nu spună nimănui.

Lord Hargate avea urechi peste tot şi povestea nu avea să i se pară amuzantă.

Cu o expresie serioasă pe chip, Rupert se întoarse dinspre fereastră.

— Gregson, mulţumesc că mi-ai fost aşa de ajutor, spuse el. Totuşi, trebuie să-ţi cer, în numele fratelui meu, să fii cât se poate de nefolositor pentru oricine altcineva.

Secretarul păru alarmat.

— Domnule, sunt sigur că n-am vrut să…

— Rathbourne a fost foarte stresat în ultimul timp, spuse Rupert. Aşa se explică de ce a uitat să te pună la curent. Wingate ăsta e legat de o chestiune la guvern. Foarte secretă. E tot ce ştiu. Dar, dacă întreabă altcineva, te rog să nu spui nimic despre B. Wingate sau că fratele meu s-a purtat ciudat. Sunt multe lucruri în joc. Guverne ar putea să cadă. Nu spune nimic. Mai bine să joci cartea siguranţei şi să nu ştii nimic.

— Dar, domnule, dacă Lord Hargate întreabă de Lord Rathbourne…

— În cazul ăsta, Gregson, spuse Rupert, m-aş pricopsi cu o boală gravă şi extrem de contagioasă, dacă aş fi în locul tău.

Capitolul 13

— Nu mi-am dat seama că e aşa departe, spuse Bathsheba când trecură de bariera de la Walcot.

Chiar dacă ştia că Rathbourne mânase caii cât de iute cu putinţă, noaptea se lăsase de multă vreme. În faţa lor se desfăşura oraşul Bath, renumit pentru apele lui vindecătoare. Bristol se afla la încă vreo zece kilometri sau mai bine spre nord, iar Throgmorton „pe undeva pe acolo”, după spusele paznicului de la barieră. Când era grăbit, nu putea să zică dacă era la opt sau şaisprezece kilometri distanţă.

— Oricum ar fi, ar putea să mai adauge vreo două ore călătoriei noastre, în funcţie de starea drumurilor de ţară, spuse Rathbourne. Mai bine ne oprim în Bath. Am putea să ne odihnim şi să plecăm odihniţi de dimineaţă.

— Şi, când ajungem la Throgmorton, ce facem?

— Întreabă-mă mâine, răspunse el.

— Nu pot să aştept până mâine, spuse ea. Avem nevoie de un plan de acţiune. Nu putem pur şi simplă să

ridicăm o tabără la porţi şi aşteptăm ca Olivia şi Lord Lisle să apară. Care sunt şansele ca ei să intre normal acolo?

— Avem destul timp să discutăm ce se poate şi ce nu se poate face, spuse el.

— M-am tot gândit la asta, zise ea. Pe ultimii kilometri, am revăzut detaliile importante şi am încercat să ordonez tot ce s-a întâmplat, aşa cum faci tu.

— Aşa ţi-ai ocupat mintea? Ce mod plictisitor de a-ţi petrece o călătorie. Şi ce pierdere groaznică de timp. De ce nu m-ai pus pe mine să le ordonez?

Pentru că nu se putea obişnui să îl lase pe el să rezolve problemele în locul ei, se gândi Bathsheba.

— Păreai cufundat în gânduri, spuse ea. N-am vrut să te deranjez din meditaţii.

El îi aruncă o privire surprinsă.

— Am zis că nu ai chef de discuţii, spuse ea. Iar eu n-am nevoie să vorbesc neîntrerupt. Mă bucur să am un moment de linişte, ca să mă gândesc. Momentele astea nu apar des. Şi am vrut să rezolv eu singură totul.

— Eşti prea înţelegătoare, spuse el. Eu sunt obişnuit să călătoresc singur. Nu te ignoram. E imposibil să fii ignorată. Dar m-am lăsat purtat de gânduri. Îmi doresc să-mi fi amintit să mai spun ceva din când în când.

— Nu sunt plictisită, spuse ea. Am avut o mulţime de lucruri la care să mă gândesc.

Urmă o scurtă clipă de tăcere, apoi:

— Nu sunt cel mai atent dintre oameni, spuse el.

— Ai o mulţime de lucruri pe cap. Mai ales acum.

— Nu sunt atent, repetă el nerăbdător. Am recunoscut asta, în cele din urmă… deşi mi-a luat multă vreme. O perspectivă preţioasă – şi ce fac cu ea? Am petrecut tot timpul ăsta cu tine – cred, mai mult timp decât am petrecut vreodată în compania unei femei. Totuşi, acum, când ultimul lucru pe care mi-l doresc e să pierd timpul ce ne-a rămas de petrecut împreună, revin la vechile obiceiuri.

— Nu ţine de datoria ta să mă amuzi pe mine, spuse ea. Trebuie să fii atent la drum şi…

— Te întrebai cum de soţia mea putea să fie o străină,

o întrerupse el, cu vocea încordată. Uite aşa. Lipsă de comunicare. Lipsă de... Doamne, abia dacă ştiu. Am tratat-o ca pe o piesă frumoasă de mobilier... pe ea, o Dalmay. Avea nevoie să înoate într-un ocean de sentimente. Avea nevoie de atenţie. Nu-i deloc de mirare că s-a dus în altă parte.

Bathsheba fu prea surprinsă de izbucnirea lui. Nu putu decât să se uite lung la el. Chipul lui frumos era desenat în linii aspre.

— Nu era un bărbat, spuse el. În orice caz, nu aşa cum te-ai putea gândi. A căzut în mrejele unui preot evanghelic. A convins-o – alături de multe alte fiinţe induse în eroare – să îi salveze pe sărmani. O făceau oferind Biblia în stânga şi în dreapta şi ţinând predici unor oameni care îi vedeau ca pe o glumă sau o insultă. Am avut de-a face cu sărmanii, Bathsheba. Au nevoie de multe, dar nu cred că au nevoie de femei din aristocraţie, îmbrăcate după ultima modă, care să le spună că sunt mândri, vanitoşi şi imorali.

Tânjea să îl atingă, să îşi aşeze mâna pe braţul lui. Nu putea. Era noapte, dar nu traversau o întindere pustie. Traversau un drum principal, prin cea mai renumită zonă cu izvoare din Anglia.

— M-am înşelat, spuse ea. Poate că, până la urmă, m-am lăsat cuprinsă de emoţii.

— Îmi *doresc* ca ea să fi aruncat cu ceva în mine, spuse el. Dar n-am avut nicio idee despre ce şi cum era ea – *pasiunea* ei pentru cauza aia. Abia dacă ştiam ce făcea. Nu întrebam. Am privit misiunea ei ca pe un capriciu tipic feminin. Trebuia să fi pus punct. În schimb, câteodată mă apucam să fac remarci sarcastice exagerate. Apoi continuam să vorbesc despre treburile mele mult mai importante, şi am uitat de misiunea ei.

— N-ai iubit-o, spuse ea.

— Nu e o scuză, răspunse el furios. M-am însurat cu ea. Am fost responsabil pentru ea. Era sora mai mare a prietenului meu, să mă ia naiba – şi am ignorat-o. Mulţumită neglijenţei mele, s-a dus în cartierele mărginaşe prin care profeţea despre focurile şi chinurile iadului şi s-a

întors cu friguri care au ucis-o în trei zile.

— Jack călărea un cal despre care fusese avertizat că era nărăvaş, spuse ea. Animalul l-a aruncat din şa. I-a luat trei luni să moară.

— Nu-i acelaşi lucru, spuse el.

— Pentru că el era bărbat şi ea femeie? întrebă ea.

— Căsătoria ta a fost o reuşită, chiar dacă toată lumea a condamnat-o, spuse el. A mea a fost un eşec, chiar dacă toată lumea a aplaudat-o.

— E nevoie de doi, spuse ea, reamintindu-i ce zisese după ce făcuseră dragoste pentru prima dată. În orice caz, unele căsătorii nechibzuite se termină cu bine pentru cei implicaţi. Şi anumite căsătorii aranjate se termină cu bine. De ce să nu fie la fel şi cu o căsătorie bazată pe datorie? O căsătorie de convenienţă? O căsătorie politică? Nu eşti de neatins, Rathbourne.

— Nu pentru tine, mormăi el. Dar tu eşti diferită.

— Diferenţa e că eu am învăţat să mă descurc, spuse ea. Tu şi Lady Rathbourne n-aţi făcut asta. Nu spun că nu porţi vreo responsabilitate. Trebuia să depui mai multe eforturi. Dar la fel trebuia să facă şi ea. Bărbaţii sunt creaturi dificile, totuşi mare parte dintre femei – chiar şi cele mai prostănace şi mai slabe de înger – reuşesc să-i instruiască în cele din urmă.

Urmă o tăcere scurtă, şocantă.

Apoi el râse, iar ea îşi simţi furia înăbuşită şi întristarea spulberată.

— Eşti o femeie rea, spuse el. Îmi deschid inima în faţa ta. Îţi dezvălui secretul meu ruşinos… şi tu faci o glumă pe seama lui.

— Ai nevoie de o glumă, spuse ea. Îţi înfăţişezi căsnicia în culori mult prea întunecate. Multe femei ar fi încântate să aibă soţi care să le ignore. E de preferat decât să fii umilită, părăsită sau bătută. N-ai fost soţul perfect, dar cred c-ai fost departe de a fi cel mai rău.

— Doar mediocru, spuse el. Asta e o mare consolare.

— Asta e problema când crezi că eşti centrul universului, replică ea.

— Eu nu…

— Eşti ca un rege în ţărişoara ta, spuse ea. Pentru că-ţi foloseşti puterea ca să faci bine, eşti împovărat de griji. E greu să fii model de perfecţiune. Şi, pentru că eşti perfect, greşelile tale îţi provoacă mai multă durere decât în cazul oamenilor de rând supuşi greşelii. Ai nevoie de o glumă. Ai nevoie de o piatră de hotar.

— O piatră de hotar?

— Din *Cum vă place,* spuse ea. Bufonul.

El îi aruncă o privire.

— Înţeleg. Şi ţi-ai asumat rolul ăsta.

„Asta şi altele”, îşi spuse ea în gând. „Parteneră, iubită şi nebun. Oh, mai presus de toate, nebun”.

— Da, domnule, spuse ea. Şi trebuie să-mi permiţi să vorbesc liber. Asta e privilegiul special al nebunului de la curte, Maiestate.

— De parcă aş putea să te opresc din a spune ce pofteşti sau din a face ce vrei, spuse el. Totuşi, îţi *cer* să nu mi te adresezi cu „Maiestate”, nici cu „milord”. Măcar o dată în viaţa mea, nu trebuie să fiu „milord”. O dată în viaţă n-am nevoie să fiu nimeni în mod special. Trebuie să-mi iau un nume nou pentru partea asta de drum. Să fiu… El se gândi. Domnul Dashwood.

— Eu o să fiu doamna Dashwood, spuse ea. Sora ta.

— Nu, n-o să fii sora mea, zise el. Nu vrei cameră separată la han.

— Nu ştii ce vreau, replică ea.

— Ba da, ştiu. Şi o să ştie şi ceilalţi. Nimeni n-o să creadă că suntem sora şi frate.

— Au crezut-o înainte, spuse ea.

El intră în curtea unui han urât.

— Asta era *înainte,* spuse el. Acum e imposibil să-ţi ascunzi dorinţa pentru mine.

Habar nu avea el câte ascundea ea. Dorinţa era doar o fărâmă din întreg.

Ea ridică bărbia.

— Asta era *înainte,* spuse ea. Am simţit o emoţie trecătoare şi aberantă…

— Mai vedem noi, ripostă el.

„Nu, nu mai vedem”, răspunse ea în gând. În doar două zile, îşi permisese să se ataşeze prea mult. El putea să devină cu uşurinţă un obicei. Dacă voia să scape, trebuia să înceapă de acum. Da, avea să fie nefericită, dar fusese nebună când îşi închipuise că ea şi Olivia puteau să fie vreodată fericite în Anglia.

Unde putea să se ducă pentru a nu mai fi bântuită de fantomele trecutului?

El opri trăsura, şi doi rândaşi îşi făcură apariţia în curtea bine luminată.

— Hanul Lebăda e departe de-a fi la modă, spuse Rathbourne cu voce scăzută când o ajută să coboare. O să fim singurii clienţi care nu sunt negustori. O situaţie ideală pentru noi. Unele dintre rudele mele bătrâne locuiesc în Bath şi multe altele vizitează locul din când în când. Din nefericire, niciuna nu e destul de ramolită ca să nu mă recunoască.

Rude peste tot, se gândi ea. Aliaţi şi duşmani politici peste tot.

Fiecare clipă pe care o petrecea alături de ea îl punea în pericol.

O conduse înăuntru.

Chiar dacă nu era la fel de elegant ca hanul din Reading, Lebăda nu era un han ponosit sau înghesuit. O slujnică îngrijită făcu o scurtă reverenţă înainte să se ducă să îl cheme pe hangiu.

— S-ar putea să fie mai curat, mai uscat şi mai bine întreţinut decât hanurile la modă, spuse Rathbourne. Cu toate astea, nimeni cu pretenţii n-ar visa să vină aici. N-ar vrea să rişte să se lovească de negustori, asta dacă ştiu că ei există. Dar suntem departe de drumul principal din Bristol, la marginea oraşului. Mi-am învăţat lecţia în Reading.

Bathsheba învăţase foarte multe de atunci.

Nu ştiuse exact ce să facă până când el nu îi destăinuise povestea soţiei lui.

Lord Perfecţiune nu era fără de greş. Când se

căsătorise, făcuse o greşeală de judecată care ar fi putut să îi distrugă pentru totdeauna şansele de a-şi găsi fericirea adevărată.

Ea nu avea să fie altă greşeală de judecată, mult mai gravă.

Desigur, el nu avea să vadă chestiunea aşa. Rathbourne era obişnuit să decidă, să poruncească şi să îşi asume responsabilitatea. Era galant, dar şi poruncitor.

Nu o va lăsa niciodată să acţioneze de parcă ştia ce trebuia să facă.

Hangiul se apropie şi, după cum spusese Rathbourne, se dovedi a fi o gazdă binevoitoare.

Da, avea o cameră potrivită pentru domnul şi doamna Dashwood. Urma să ceară să se facă focul ca să îndepărteze umezeala.

Poate doamna şi domnul voiau să se retragă într-o sală de mese ca să se învioreze între timp?

În clipa aceea, Bathsheba întrezări soluţia pentru încurcătura ei.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea. Ridică privirea spre Rathbourne. Mor de foame… şi de sete.

*

Benedict nu avusese de gând ca masa să dureze la infinit. Avusese de gând să o dezbrace cât mai repede.

Totuşi, ea îi distrase atenţia cu poveşti din viaţa petrecută alături de părinţii ei hoinari. La început, se simţi interesat, căci povestea numeroasele lor ghinioane sub formă de snoave.

Dar, pe măsură ce trecea de la o anecdotă la alta, vinul curgea şi el. Şi, cum vinul îi dezlega limba, imaginea pe care o picta despre copilăria ei devenea din ce în ce mai întunecată şi deloc amuzantă. Se surprinse în repetate rânduri încleştându-şi pumnii. În repetate rânduri, fu nevoit să îi descleşteze.

— E uimitor că ai primit orice fel de educaţie, spuse el al un moment dat. Nu pare să fi rămas vreodată într-un loc

prea mult sau să fi avut suficientă linişte şi pace pentru lectură şi lecţii.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să îşi păstreze vocea calmă şi fermă. Părinţii ei erau demni de dispreţ. Copilăria ei era o *ruşine.* Ar fi putut la fel de bine să trăiască într-o casă de copii la câtă îngrijire primise.

— Mi-am dat seama devreme că nu trebuia să mă bazez pe părinţii mei pentru educaţia mea, şcolară sau morală, spuse ea cu un râset. Găseam mereu un colţişor liniştit în care să mă aşez cu o carte în mână. Am învăţat să mă fac invizibilă. Ei uitau de mine şi mă lăsau în pace... dacă nu cumva aveau nevoie să impresioneze mintea sau inima cuiva. Atunci mă scoteau la vedere, cu ochii mei albaştri inocenţi, şi se apucau să joace o farsă emoţionantă. Mă credeau foarte utilă când venea vorba despre proprietari furioşi. Uram asta, dar am învăţat să nu stric momentul. Altfel, trebuia să îndur lacrimile exagerate ale mamei şi de la tata tot discursul regelui Lear despre copiii nerecunoscători.

Îşi apăsă un pumn pe frunte şi se apucă să recite:

— O, nerecunoştinţa, chip de piatră / Cioplită după chipul lui Satan, / Eşti mai dezgustătoare-ntr-un copil/ Ca monstrul mărilor”[1].

Ridică paharul şi sorbi.

Metoda nu era diferită de cea folosită de părinţii lui Peregrine.

Cu toate astea, oricât era de greşit, măcar ei se gândeau la binele fiului lor. Benedict se îndoia de faptul că părinţii ei ar fi luat în seamă altceva decât binele lor.

Îi umplu din nou paharul.

— Deci atunci ai învăţat Shakespeare, spuse el.

— L-am studiat pe bard pentru autoapărare, zise ea. Alegeau doar pasajele care le conveneau. Eu le alegeam pe cele care îmi conveneau. Ei jucau mereu un rol. Nimic nu era vreodată autentic. Când o făceau pe părinţii iubitori, era o punere în scenă. Zâmbi paharului pe care îl ţinea în

1 Shakespeare, *Regele Lear,* traducere de Mihnea Gheorghiu (n.red.)

mână. Totuşi, guvernanta mea era reală. Unicul meu model de comportament adecvat. Oh, şi Jack era real. Persoană autentică.

Benedict spera că Jack Wingate o apreciase pe cât merita. Dacă nu putea să îi aducă bogăţii, bărbatul ar fi trebuit măcar să îi arate dragoste, devotament, bunătate, recunoştinţă. Era atât de uşor să îi oferi acele lucruri.

Adică, uşor pentru toţi, mai puţin pentru fiul cel mare al contelui Hargate, căruia nu i se permitea decât să se culce cu ea – şi doar dacă pleca imediat după aceea şi o uita.

Ea lăsă capul într-o parte de parcă se gândea.

— Poate că nu i-aş fi apreciat pe guvernanta mea şi pe Jack nici pe jumătate dacă viaţa mea de dinainte ar fi fost... mai puţin imperfectă.

Ridică din umeri, apoi înălţă paharul şi bău.

Şi Benedict bău şi comandă mai mult.

Dacă era mai puţin imperfect, nu mai comanda atât de mult vin. Chiar dacă nu era un cumpătat, rareori bea exagerat de mult.

Şi nu era atât de lipsit de defecte pe cât trebuia să fie.

Cu cât ea îi povestea mai multe, cu atât voia să ştie mai multe despre ea. Putea să fie ultima lui şansă.

Nu că iluminarea intelectuală ar fi fost singurul lui scop.

La urma urmei, era bărbat, iar motivele îi erau la fel de josnice ca ale oricărui alt bărbat.

Dacă ameţeala băuturii putea să îi liniştească remuşcările pentru episodul lor de dragoste şi îi permitea să o dezbrace mai repede şi mai uşor, atunci nu era atât de perfect ca să nu mai comande încă o sticlă. Şi încă una.

Şi poveştile continuară. Dar când ea imită furia şi groaza părinţilor ei la aflarea veştii că Jack fusese dezmoştenit, Benedict deveni conştient că îşi dorea cu disperare să arunce cu ceva în perete.

De fapt, în cineva. În tatăl ei, dar şi în tatăl lui Wingate.

Îşi spuse că băuseră suficient şi că era târziu. Voia să

o destindă, îşi aminti în gând. Nu şi-o dorea inconştientă.

— Gata, *doamnă Dashwood*, spuse el, şi îi luă paharul din mână. Îi bău conţinutul şi se ridică. Camera se învârti uşor. E timpul să mergem la culcare. Avem o zi importantă mâine. Decizii.

Aşeză paharul cu zgomot.

Ea zâmbi la fel cum Calipso îi zâmbi lui Odiseu ca să îl ţină pe erou captiv atâta vreme.

— Asta-mi place la tine, domnule Dashwood, spuse ea. Eşti atât de categoric. Mă scuteşti de oboseala de a mai gândi.

— Asta-mi place la tine, doamnă Dashwood, zise el. Eşti atât de sarcastică. Mă scuteşti de oboseala de a încerca să fiu delicat şi fermecător.

Ea se ridică. Şi se clătină.

— Te-ai îmbătat, spuse el. Ştiam că trebuia să mă opresc la sticla anterioară.

— Sunt o Delucey, zise ea. Ţin la băutură.

— E discutabil, spuse el. Dar pot să te ţin eu, în orice caz.

Ocoli masa şi o luă în braţe. Ea îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îşi odihni capul pe umărul lui.

De parcă locul ei de drept era acolo.

— Foarte bine, dar doar pentru o clipă, până îmi revin, spuse ea. Nu uita că apartamentul nostru e la etajul unu. Dacă mă duci pe scări, te-ai putea răni.

— Pot să te duc pe o mulţime de scări, ripostă el, şi să-mi rămână destulă putere pentru alte mici sarcini de care ai avea nevoie.

— Hmm, spuse ea. Lasă-mă să mă gândesc la nişte sarcini.

El o purtă afară din încăpere – şi aproape se lovi de Thomas, care se plimba pe coridor.

— Oh, aici erai, spuse Benedict. Doamna Dashwood e puţin cherchelită, şi îmi făceam griji că ar putea să cadă sau să se lovească de cineva.

Amintindu-şi cât de graţios se aruncase în braţele uimite, dar deloc nedoritoare ale poliţistului Humber,

Benedict chicoti.

Ea îşi frecă nasul de gâtul lui.

— Camera, spuse ea pe un ton subtil. Mi-ai promis că mă duci la culcare.

Ah, da. La culcare. Dezbrăcată.

— Camera, spuse Benedict. Unde Dumnezeu este camera asta blestemată?

*

Nu era atât de mare ca la hanul din Reading, iar patul avea doar două saltele, nu trei, dar înăuntru era cald, uscat şi intim. Era tot ce conta pentru Benedict.

O lăsă pe Bathsheba jos, se uită în jur şi văzu că totul era în ordine – cu excepţia tendinţei pe care podeaua o avea de a se mişca sub picioarele lui –, aşa că îi spuse lui Thomas să plece la culcare. Ea închise uşa în urma lacheului şi o încuie.

Înaintă spre Benedict.

— Te vreau, spuse ea.

— Ţi-am zis eu. Dar trebuie să trăncăneşti în continuare despre o nebunie temporară şi…

— Nu mai vorbi, îi ceru ea. Îl prinse de reverul hainei. Am să-ţi dau sarcini de făcut.

Mâna ei alunecă spre partea din faţă a pantalonilor lui. Mădularul, deja alert, se trezi deodată.

Ea schiţă zâmbetul sirenei spre el.

El o apucă de talie, o ridică şi îi aduse gura păcătoasă la acelaşi nivel cu gura lui. O sărută, nu delicat sau seducător, ci înflăcărat.

Bathsheba îl apucă de umeri, şi limbile li se întâlniră, iar gustul ei năvăli înăuntrul lui, mai puternic decât oricare alt narcotic.

Ea se mişcă spre el, sânii ei se frecară de pieptul lui şi îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui. El se retrase până ce se lovi de ceva tare; se sprijini acolo, în vreme ce mâinile lui se războiră cu starturile rochiei şi cu fustele ca să îi cuprindă fundul, acoperit în mătasea fină a lenjeriei de

corp.

Continuară să se sărute, adânc, sărutări provocatoare care îl făcură să îi fie cald, apoi rece, apoi din nou cald. Nicio poţiune magică nu ar fi putut fi atât de puternică pe cât era pasiunea ei.

Îl înnebunea şi îl făcea să fie nechibzuit, şi era bucuros pentru asta.

Ea îi dezlegă lavaliera de la gât, îi desfăcu nasturii cămăşii şi mâna îi alunecă dedesubt, pe pielea lui, apoi se opri în dreptul inimii lui, care bătea cu disperare.

Mâna ei alunecă mai jos, peste pântec, spre brâul pantalonilor, şi el se simţi neputincios, ţinând-o în braţe, în vreme ce ea desfăcea nasturii din butoniere şi se îndreptă peste indispensabili, spre mădularul lui întărit şi nerăbdător.

— Acum, spuse ea. Nu mai pot să aştept. Acum. Lasă-mă jos.

Şi el voia acum, aşa că o lăsă jos, o lăsă să îl tortureze încet cu o lunecare peste masculinitatea lui.

Ea îl trase înapoi, spre pat, iar el o urmă, râzând, înfierbântat şi zăpăcit, şi se prăbuşi pe saltea. Ea îşi ridică fustele, îşi scoase lenjeria şi o lăsă să cadă pe podea. Făcu un pas şi se urcă pe el.

Îi trase pantalonii şi indispensabilii până la genunchi.

El înălţă capul şi se privi. Era teribil de nedemn.

Mădularul lui viril se ridică mândru, fără să îi pese de vreo demnitate.

— Cizmele mele, spuse el râzând. Pot măcar să nu…

— Nu te mişca, îi ceru ea şi îl încălecă. Lasă-mă pe mine.

El nu lăsa nimic pe seama femeilor – nici măcar asta –, dar ea era diferită, şi el nu putea să gândească şi nici nu voia să gândească.

Apoi mâna ei delicată se strânse în jurul mădularului, alunecă în sus şi în jos, iar el se gândi că urma să moară şi ştiu că nu avea să poată rezista.

— Ai să mă omori, Bathsheba, spuse el.

— Tu mă omori pe mine, ripostă ea.

Se împinse în mădularului lui şi îl înconjură cu carnea ei fierbinte şi umedă... şi muşchi, muşchi păcătoşi, se apăsară pe el.

El urlă ceva, nu cuvinte, ci un sunet nebunesc şi animalic. O ridică, apoi o trase înapoi. La început, ea se mişcă încet, trimiţând valuri de plăcere senzuală înăuntrul lui. Încetul cu încetul, ritmul deveni mai rapid, mai feroce.

Îi privi chipul frumos, în vreme ce ea îi poseda trupul. Văzu foamea ei, oglindire a foamei lui, iar bucuria ei, diferită de tot ce cunoscuse Benedict până atunci. Îl călări mai tare şi mai repede, iar bucuria vibra în venele lui şi îi învolbura bătăile inimii. Îl călări, acum sălbatic, şi el deveni un fugar, alergând alături de ea, fără să ştie unde şi fără să îi pese unde. Alergară spre culmile lumii şi dincolo de ele şi plutiră pentru o vreme, liberi şi plini de fericire, apoi reveniră pe pământ şi adormiră.

Când el se trezi dimineaţa, ea dispăruse.

Descoperi că la fel se întâmplase şi cu geanta şi hainele lui.

Capitolul 14

Throgmorton, sâmbătă, 7 octombrie

Bathsheba putea să îşi imagineze la ce se gândea majordomul.

Numele Wingate nu îi era necunoscut.

Bătrânul conte de Mandeville, stăpânul acelor domenii şi capul familiei Delucey, păstra relaţia – chiar dacă foarte puţin – cu contele de Fosbury, tatăl lui Jack.

O persoană rezonabilă putea cu greu să îi considere responsabili pe Delucey cei buni pentru ce făcea ramura îngrozitoare a familiei. Cu toate astea, Lord Fosbury nu fusese niciodată rezonabil când era vorba despre fiul lui preferat – pe care îl păsuise teribil de mult şi care, drept recompensă, îi frânsese inima. În opinia lui, Lord Mandeville

trebuia să fi împiedicat căsătoria şi să fi aranjat ca Bathsheba să fie dusă undeva departe, ca să îi fie imposibil să mai ajungă la Jack. În opinia lui Lord Mandeville, Lord Fosbury era incapabil să îşi controleze fiul.

Prin urmare, legătura dintre cele două familii era rece.

Totuşi, îşi vorbeau, ceea ce însemna că majordomul nu îndrăzni să îi închidă uşa în nas unei doamne pe nume Wingate... chiar dacă ajunsese acolo călare pe un cal, fără slujnică sau rândaş.

Bathsheba putea să fi inventat o minciună despre vreun accident sau ceva de genul, dar era conştientă că membrii clasei superioare nu se explicau în faţa nimănui, cu atât mai puţin în faţa slujitorilor.

Se uită pur şi simplu la majordom cu aceeaşi expresie teribil de plictisită pe care o văzuse pe chipul lui Rathbourne uneori. Învăţase de la guvernanta ei cum să îi iasă acea expresie. Totuşi, Rathbourne o ridicase la rang de artă.

Gândul la el îi provocă o durere ascuţită, pe care o înăbuşi fără urmă de milă.

— Lord Mandeville nu e acasă, spuse majordomul.

— Atunci Lord Northwick, zise ea.

Lord Northwick era fiul mai mare al contelui.

— Lord Northwick nu e acasă, spuse majordomul.

— Înţeleg. Trebuie să numesc fiecare membru al familiei în parte şi doreşti să mă ţii la intrare pe toată durata exerciţiului?

Cuvintele ei îl făcură să clipească uimit. Îi ceru iertare. O conduse înăuntru.

— Problema mea e urgentă, spuse ea tăios. Toată familia e la biserică sau mai e acasă vreun adult responsabil, cu care să pot vorbi?

— Voi verifica dacă e cineva acasă, doamnă, spuse el.

O conduse într-o anticameră şi plecă.

Se plimbase deja prin încăpere mai multe minute, când auzi zgomot de paşi. Se opri şi reveni la expresia lui Rathbourne.

Un tânăr intră grăbit în cameră. Era cu doar câţiva

centimetri mai înalt ca ea şi mult mai tânăr – pe la douăzeci de ani, bănui ea. Arăta bine şi era frumos îmbrăcat, deşi era evident că îşi pusese hainele în mare grabă. Trebuia să se fi trezit de curând. El – sau slujitorul lui – uitase să îi aranjeze părul castaniu şi des. Ochii lui erau de acelaşi albastru intens că ai Oliviei.

— Doamnă Wingate? spuse el. Sunt Peter Delucey. V-am văzut venind călare pe drum. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Probleme urgente, mi-a zis Keble. Sper… Se opri, şi privirea lui se îndreptă dinspre ea spre ceva aflat în spatele umărului ei drept.

Privi şi ea în aceeaşi direcţie. Apoi se întoarse mai mult şi îl studie: un portret în mărime naturală al unui ofiţer naval cu o perucă, pictat în stilul începutului de secol trecut. Ar fi putut să fie tatăl ei. Cu o perucă neagră, ar fi putut să fie…

Ea.

— Nu se poate să fie străbunicul Edmund, zise ea. Mi s-a spus că i s-au ars toate portretele.

Când îşi întoarse privirea, tânărul îşi trecea mâna prin păr.

— Ei, nu-mi mai spuneţi, bâigui el.

— Eu sunt Bathsheba Wingate, spuse ea.

Niciunul dintre strămoşii ei nu căzu din ramele sale, tavanul nu se prăbuşi, iar podeaua nu se deschise ca să îi facă loc lui Belzebut, care nu încercă să îl tragă pe domnul Delucey înapoi în iad cu el.

Dar Peter Delucey *arăta* de parcă toate acelea se întâmplaseră.

Apoi, reuşi să scoată iar un „Nu-mi mai spuneţi”.

Îl reduse la tăcere cu un gest din mână.

— Din păcate, nu avem timp de amintiri de familie, spuse ea. Obraznica mea de fată a fugit cu moştenitorul şi singurul fiu al lui Lord Atherton. L-a atras într-un plan zăpăcit ca să descopere comoara lui Edmund Delucey, pe care o crede îngropată la fundaţia mausoleului din Throgmorton.

— C… comoara, spuse el. Mauso…

— Umblu după ea de vineri după-amiază, zise ea nerăbdătoare, dar neastâmpăraţii s-au ferit de mine. Throgmorton e o proprietate mare. Nu putem să ştim cum şi pe unde o să intre. Odată intraţi, vor avea nenumărate locuri în care să se ascundă.

— Ei, nu, spuse el. Abia dacă-mi vine să cred. Fata ta a fugit cu fiul lui Atherton?

— El are treisprezece ani, spuse ea cu nerăbdare. Olivia are doisprezece. Nu au fugit ca atare. Sunt *copii.* Am un plan ca să-i prind, dar am nevoie de ajutorul vostru.

În clipa aceea, auzi de afară tropot de copite şi zgomot de roţi.

I se tăie răsuflarea. Nu putea să fie Rathbourne. Nu putea să o găsească în câteva ore bune, dacă o căuta. Se asigurase de asta – şi că avea să o urască dacă şi când urma să o găsească.

Peter Delucey se grăbi spre uşă şi ascultă.

— Oh, acum am dat de bucluc, spuse el. Familia s-a întors de la biserică.

O oră mai târziu

Când avea să pună mâna pe ea, urma să o strângă de gât, îşi propuse Benedict.

Efectele de după desfrâul din noaptea trecută nu îi ajutară starea de spirit. Capul lui era o nicovală, iar Hefaistos, plăsmuitorul fulgerului lui Zeus, bătea în el cu ciocanul lui uriaş. Furios, se îndreptă spre intrarea servitorilor.

Nu putea să se ducă la uşa din faţă şi să anunţe cine era… dacă voia să nu fie dat afară din Throgmorton şi să audă o mulţime de oameni râzând când el avea să aterizeze în fund în faţa porţii de la intrare.

Fusese nevoit să împrumute atât bani, cât şi haine de la Thomas. Hainele nu se potriveau. Thomas era mai scund decât el şi mai lat. Ba, mai mult, din cauza fondurilor limitate, Benedict făcuse o călătorie lungă şi grea pe un cal

rău, lucru care nu îi alină în niciun fel durerea de cap.

Colac peste pupăză, trebuise să îl lase pe Thomas la han drept garanţie pentru factura pe care păcătoasa femeie ar fi putut măcar să o plătească.

Din capul locului, un noroc chior îl ajută pe Benedict să treacă de poarta de la intrare. Neştiind ce poveste le debitase sau cine le spusese că era, el se purtase ca un ţăran prostănac şi întrebase dacă amanta lui o luase pe acolo. Din fericire pentru el, nicio altă femeie nu mai ajunsese acolo azi, căci nimeni nu îl întrebase cine era amanta lui.

Benedict avea să o ucidă.

Dar mai întâi trebuia să dea de ea.

O făcu pe zevzecul şi la intrarea servitorilor şi nu avu probleme să ajungă acolo. Găsi locul plini de oameni.

— Înţeleg c-ai venit după doamna Wingate, spuse menajera. Ziceau că era agitată tare când a ajuns aici. Cred că nu te aşteaptă. Nu l-ar aştepta nici pe domnul Keble, asta e sigur. Zicea că ar fi trecut direct prin el dacă domnul Keble ar fi încercat să o oprească. Şi domnul Peter nu putea să se uite la altceva decât la faţa şi la silueta ei, nu?

— Ambele neobişnuit de frumoase, spuse un lacheu care intră cu o tavă de sandvişuri neatinse. De aia nu putea să-şi ia ochii de la ea, şi stă acolo ca un peşte care tot deschide şi închide gura, de parcă n-a mai văzut niciodată aşa ceva. Ceea ce mă aştept să nu fi văzut, cum toată viaţa a fost ţinut în puf şi a fost trimis la şcoală cu o grămadă de băieţi cu coşuri, la fel de înfierbântaţi ca el.

Rathbourne se uită la el împietrit. Asemenea discuţie nu ar fi fost niciodată tolerată la vreun slujitor al unui membru din familia Carsington.

— Ai mai auzit ceva, Joseph? întrebară toţi la unison.

— Oh, le spunea o poveste în genul Banbury, ca toate femeile, despre copii furaţi, comori de piraţi şi toată lumea în primejdie, zise Joseph. Cât despre toţi ceilalţi, cine ştie ce-or spune, când femeile încep să cloncăne şi să cârâie ca nişte găini de fiecare dată când *ea* se opreşte? Dar Lord Mandeville doar ce a venit şi are o faţă de criminal, adăugă

el cu o voioşie răutăcioasă. Pun pariu pe şase penny cu James că bătrânul o aruncă pe târfă fix în târtiţa ei frumoasă.

Benedict se ridică de pe scaun şi se repezi spre Joseph.

*

— Afară! urlă Lord Mandeville. Niciun cuvânt plus. Cum îndrăzneşti să-mi murdăreşti casa…

— Mandeville, n-ai fost azi la predică? întrebă soţia lui. Am fost sfătuiţi să arătăm răbdare şi iertare, din câte îmi amintesc…

— Iartă pe oricare din şleahta ei, şi o să umble cu înşelătorii până ne iau ultimul sfanţ. După ce murim, o să ne fure hainele de înmormântare, spuse bătrânul. E o scamatorie, şi sunteţi o grămadă se imbecili încrezători dacă o credeţi. Fiul lui Atherton, pe naiba!

— Sunt de acord că povestea pare dubioasă, tată, spuse Lord Northwick cu voce plictisită. Era un bărbat elegant la vreo patruzeci de ani, ai cărui ochi scrutători, de un albastru aprins, contraziceau înfăţişarea lin istovită. Totuşi, suntem obligaţi să o ascultăm pe doamnă.

— *Doamnă?* vorbi zeflemitor tatăl. Joacă un rol, aşa cum fac toţi. Sunteţi nişte nebuni creduli, cu toţii. Le aruncă o privire încruntată soţiei, nurorii şi nepotului. Toată lumea ştie că familia Atherton e în Scoţia.

Bathsheba se păstră cu firea.

— Lord şi Lady Atherton sunt în Scoţia, spuse ea. Fiul lor a rămas la Londra cu unchiul lui, Lord Rathbourne. După cum v-am explicat…

— Oh, nu mă-ndoiesc c-ai *explicat* frumos, spuse Mandeville. Şi e o încurcătură de minciuni nenorocite. Nu că vreunul dintre ăştia ar avea destulă minte ca să-şi dea seama. Femeile din casa mea îşi lasă inimile sensibile să le conducă minţile – aşa cum sunt ele –, iar fiul meu şi nepotul meu, nişte proşti, nu observă decât farmecele tale…

— Serios, tată…

— Dar pe mine nu mă duci de nas, Jezebel, continuă Mandeville, ignorându-l pe sofisticatul Northwick de parcă era un copilaş. Am mai avut de-a face cu oameni ca tine şi mi-am învăţat lecţia, îţi cunosc trucurile şi tertipurile. Mai bine ard în flăcările iadului decât să…

Un trosnet venit de pe coridor îi făcu pe toţi să tresară.

— Ce dracu' e zgomotul ăsta? întrebă Mandeville. Keble!

Keble intră grăbit, cu faţa roşie.

— Îmi cer iertare, Excelenţă, pentru deranj. Totul e sub control.

Alt trosnet, de data asta zgomot de vase sparte.

Mandeville o porni spre uşă chiar în clipa în care un lacheu în uniformă zbură peste prag şi ateriză la picioarele contelui.

Bathsheba închise ochii. Nu, nu era posibil.

Deschise ochii.

O siluetă înaltă şi întunecată apăru în uşă.

Era evident că hainele pe care le purta aparţineau altcuiva. Haina era prea scurtă, pantalonii prea largi.

— Cine naiba e ăsta? urlă Mandeville.

Rathbourne se ridică.

— Sunt…

— Fratele meu, spuse Bathsheba. Fratele meu nebun, Derek.

El se uită urât la ea.

— Nu sunt…

— Băiat obraznic ce eşti, spuse ea. De ce nu m-ai aşteptat la han, aşa cum ţi-am zis? Nu ţi-am promis că mă întorc cât pot de repede?

— Nu, nu ai promis, spuse Rathbourne. Ochii lui negri scânteiară. Mi-ai luat hainele. Mi-ai luat banii. Ai plecat fără să-mi spui un cuvânt.

— Eşti confuz, spuse ea. Se uită la doamne şi îşi duse arătătorul la tâmplă. Se întoarse spre Rathbourne şi continuă răbdătoare: Ţi-am explicat de mai multe ori de ce nu puteai să vii cu mine.

Lacheul care zăcea pe podea scoase un geamăt uşor.

Bathsheba îi aruncă lui Rathbourne o privire plină de reproş.

— Ăsta e unul dintre motive, spuse ea.

— Ţi-a spus târfă, zise Rathbourne, ursuz ca un copil.

— Ţi-ai pierdut cumpătul. Ce ţi-am spus despre pierderea cumpătului?

Urmă o pauză încordată. Licărirea din ochii lui era diabolică.

— Că trebuie să număr până la douăzeci, spuse el.

— Vedeţi, zise ea încet spre ceilalţi. E ca un copil.

— E un copil al naibii de mare, sublinie Lord Northwick.

— Locul lui e la un azil de nebuni! urlă Lord Mandeville, roşu de furie. Afară! Afară din casa mea, amândoi, sau vă iau pe sus şi vă închid. Dacă mai puneţi piciorul pe moşia mea, asmut câinii pe voi.

Rathbourne se uită la el.

Mandeville făcu un pas înapoi şi păli.

— Derek, spuse Bathsheba.

Rathbourne se uită la ea. Ea se duse spre el, cu bărbia sus, spatele drept.

— Lord Mandeville e supărat, îi spuse ea. Ar fi mai bine să plecăm înainte să i se facă rău.

Trecu pe lângă el în drum spre uşă şi o luă pe coridor. După o clipă, auzi paşi furioşi în urma ei.

*

Bathsheba şi Benedict merseră într-o tăcere furioasă până ce ajunseră la porţile de la intrare.

— Ai stricat totul! izbucni ea.

— Totul era stricat cu mult înainte să ajung eu, spuse Benedict şi strânse din dinţi din cauza durerii de cap, care nu se ameliorase cu ultimele evenimente. Nu pot să cred c-ai plecat la Throgmorton – de una singură – aşteptându-te la altceva decât la insulte şi dat afară din casă de la rudele tale.

— Mă descurcam destul de bine până să ajungă acasă contele supărăcios, spuse ea. Doamnele erau prea curioase în legătură cu mine ca să fie nepoliticoase, iar domnii...

— Nu puteau să se uite la sânii tăi şi să mai şi gândească, spuse el.

— Puteam să-i conving pe toţi, inclusiv pe bătrânul nenorocit, dacă nu te luai tu la bătaie cu lacheul acela. Dacă trebuia neapărat să te baţi, nu puteai să păstrezi toată treaba jos?

— El a fugit de mine, laşul, spuse Benedict. Nu-mi stătea mintea la iertare. Vezi tu, m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, ca să aflu că cineva îmi furase banii şi hainele.

Trase adânc şi ferm aer în piept.

— E clar ce s-a întâmplat. Să mă îmbeţi şi să mă seduci făcea parte din planul tău viclean. Credeai că o să fiu prea slăbit după excesele de aseară ca să te urmăresc. Credeai că n-am să ghicesc încotro ai plecat. În mod evident, mă crezi idiot.

— Doar partea cu îmbătatul a fost intenţionată, spuse ea. Problema e că am băut mult mai mult decât aveam de gând, pentru că eşti al naibii de rezistent. Te-am sedus pentru că eram beată criţă. Dar da, cred că te porţi ca un idiot. Ai permis ca plăcerea să-ţi întunece mintea. Mai aveai puţin şi le spuneai celor din Delucey cine eşti, nu? Dacă nu te întrerupeam, le aruncai una dintre privirile tale de „nu-sunteţi-decât-nişte-insecte-nesemnificative” şi le spuneai „sunt Rathbourne”.

Îl imită atât de bine, că îi fu al naibii de greu să îşi păstreze încruntarea pe chip.

— Tu le-ai zis cine eşti, spuse el. Te-ai pus în pericol. Dacă se află că nu sunt fratele tău nebun, vei fi compromisă.

El aproape se sufocase încercând să nu moară de râs când se trezise că devenise fratele ei nebun.

— Sunt deja compromisă, spuse ea. Sunt compromisă din ziua în care m-am născut.

— Şi cum rămâne cu Olivia? întrebă el. Cu viitorul ei?

— Nu pot să-i fac un viitor aici, spuse ea. M-am înşelat când am crezut asta. Dacă vreau să aibă şanse la o viaţă adevărată, trebuie să o duc în străinătate, unde numele Bathsheba Wingate nu înseamnă nimic pentru nimeni.

— Nu-mi vine să cred că te gândeşti serios să o întorci la existenţa dezordonată de care te-ai tot plâns! urlă el.

Şi se strâmbă, căci urletul se răsfrânse cu durere în capul lui.

— Asta e pentru că eu înfrunt lucrurile şi tu nu, spuse ea. Pretinzi că asta e viaţa ta. Dar sunt doar câteva zile altfel pentru tine. Poate e o schimbare amuzantă. Doar că tot ce-ai făcut a fost să fugi, pentru o vreme, aşa cum obişnuiai să faci cândva. Problema e că nu mai eşti un băieţel şi, spre deosebire de trecut, poţi să ai de înfruntat consecinţe grave când te întorci. Şi trebuie să te întorci, Rathbourne. Eu pot să bat Anglia în lung şi-n lat. Tu nu.

— Nu vei face asta, spuse el. N-am să permit aşa ceva.

— Mi-aş dori să nu uiţi că nu mai suntem în Evul Mediu şi că eu nu sunt vasala ta.

— N-am să te las nici să fii martira mea, ripostă el.

— N-am fost…

— Dacă eram fiul mai tânăr, trebuia să mă fac avocat, spuse el. Într-adevăr, am participat la numeroase anchete penale. Am învăţat cum să pun lucrurile cap la cap. Motivul tău e evident, fata mea. Nu sunt sigur dacă este rezultatul unui instinct matern greşit sau urmare a înclinaţiei familiei Delucey către dramă. Indiferent de cauză, n-am nevoie de protecţia sau de sacrificiul tău. Ideea în sine e absurdă. Sunt bărbat, şi nu unul tânăr, lipsit de experienţă. Am treizeci şi şapte de ani. Prefer să fiu spânzurat decât să mă ascund sub fustele tale. Îi aruncă o privire. Ce ar trebui să fac sub fustele tale e cu totul altceva, şi despre asta aş discuta cu bucurie oricând.

— Ce Dumnezeu e cu tine? ţipă ea. Ce faci dacă se află?

— Ce-au făcut strămoşii mei la Hastings şi Agincourt, spuse el. Ce a făcut fratele meu Alistair la Waterloo. Dacă

alţi membrii din familia mea au putut să înfrunte moartea fără să clipească, eu pot cu siguranţă să înfrunt ridicolul şi dezaprobarea.

— Nu vreau să faci asta, încăpăţânatule!

— Ştiu, draga mea, spuse el. Mi-am dat seama de asta când am descoperit că ai plecat cu hainele şi cu banii mei. Am fost foarte mişcat de demonstraţia de afecţiune. Dar acum trebuie să-mi dai totul înapoi.

*

Doamnele ieşiră din salonul de zi al reşedinţei Throgmorton, urmate imediat de fiul şi de nepotul lui Lord Mandeville. Astfel, contelui îi rămăsese să se înfurie doar pe servitori, care dădură repede bir cu fugiţii. Apoi, avu mână liberă să fiarbă în singurătate.

În vreme ce doamnele căutară un refugiu în seră, Lord Northwick şi Peter Delucey priviră dezastrul din coridor.

Două scaune fuseseră răsturnate. Pe podea, era împrăştiat bucăţele un dragon enorm din porţelan chinezesc pe care Lord Northwick îl urâse dintotdeauna şi pe care două slujnice speriate se repeziseră să îl strângă.

Joseph, susţinut de James şi de Keble, şchiopătă spre uşa care ducea spre zona slujitorilor.

Lord Northwick îşi conduse fiul undeva unde să nu îi audă nimeni.

— Trebuie să ne ducem după ei, spuse el. După doamnă şi… fratele ei.

Peter se uită lung la el.

— Acum, spuse tatăl lui. Nu avem nicio clipă de pierdut.

— Dar bunicul a zis… Dar tu… tu n-ai crezut-o. Mi-am dat seama. Aveai privirea aia…

— M-am răzgândit, spuse Lord Northwick. Gata cu tremuratul şi ascultă-mă.

*

— Doamnă Wingate! Staţi, doamnă Wingate!

Benedict şi Bathsheba se uitară în spatele lor.

Un călăreţ singuratic venea în galop spre ei. Pe măsură ce se apropia, Bathsheba spuse:

— E fiul lui Lord Northwick, Peter Delucey. Ce-o mai fi acum?

Se opriră şi îl aşteptară.

— Un mesaj, spuse el fără suflare. De la tata. Scuze. N-a putut să vină chiar el. Urgenţe de serviciu. Dar vă roagă să vă întâlniţi cu el mâine-dimineaţă la hanul King’s Arms. Vă arăt eu unde e şi mă asigur că vă veţi simţi confortabil. Tata spune... Tânărul se uită nesigur de la Bathsheba la Benedict. Tatăl spune că vă crede şi că trebuie să vă oferim toată susţinerea.

*

Toată susţinerea includea rânduirea camerelor la han şi a unei mese de prânz, care nu doar că îl ajută teribil pe Benedict să îşi revină după beţia din noaptea precedentă, dar îi şi schimbă părerea despre familia Delucey.

Totuşi, la început se gândi că ajutorul venit de la Delucey era o scuză pentru răgazul de a-i face ochi dulci Bathshebei, căci tânărul nu putea să îşi ia ochii de la ea. Nu fu nevoie să fie întrebat de două ori dacă voia să li se alăture la masă.

Delucey nu se grăbi să plece nici după masă. Benedict decise să facă o aluzie.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, zise el. Slujitorul nostru şi trăsura au rămas la un han în Bath, şi sunt obligat să mă întorc acolo ca să îi recuperez. Şi hangiul trebuie plătit. Vezi, sora mea a plecat valvârtej şi, în neliniştea şi agitaţia ei, mi-a încurcat geanta cu a ei.

— Oh, pot eu să merg la han şi să fac asta pentru voi, spuse Delucey.

— Sigur că nu, interveni Bathsheba. N-am cere niciodată aşa ceva.

— Mi-aţi face o favoare, spuse tânărul. Altfel, nu mai

am ce să fac toată ziua decât să mor de plictiseală. Duminicile la Throgmorton pot fi criminale. Bunicul urăşte să meargă la biserică, dar crede că e de datoria lui să fie un model. Eu mi-aş dori să stea acasă şi să le lase pe doamne să impună modelul. După predică e mereu în cea mai proastă dispoziţie. Apoi, cineva se asigură de fiecare dată că îl opreşte după slujbă cu plângeri, cereri sau ceva de genul, şi ajunge târziu acasă. Între timp, ţine post înainte de slujbe, chiar dacă medicul i-a zis de nenumărate ori că nu e bine la vârsta lui. Deci, fireşte, când se întoarce acasă, e înfometat ca un lup, ceea ce nu îmbunătăţeşte nimănui starea de spirit. Se înroşi. Cred că nu v-ar fi întâmpinat prea bine oricum, dar, fiind duminică, poate că a fost mai rău decât se putea.

„Bine spus”, se gândi Benedict. Tânărul inventase o scuză pentru bunicul lui fără să îl dispreţuiască şi dând dovadă de un anumit grad de compasiune.

Bunica din partea tatălui lui Benedict avea o limbă tare ascuţită şi niciun pic de răbdare. În locul lui Lord Mandeville, ea poate ar fi dat dovadă de mai multă stăpânire de sine, dar nu ar fi fost mai blândă.

„Bătrânilor le trebuie îngăduite capriciile”.

Benedict îşi reamintise regula cu puţin timp în urmă. De aceea nu îl aruncase pe Lord Mandeville pe cea mai apropiată fereastră.

— E temperamentul Delucey, spuse Bathsheba. Aparent, trăsătura asta de familie se regăseşte în toate ramurile ei. Sunt destul de obişnuită cu ea.

— Şi tu o ai, spuse Benedict.

— Şi totuşi, nu eu l-am aruncat pe lacheu prin uşa de la salon, comentă ea.

— E un om rău, zise Benedict. Nu-mi cer iertare pentru asta.

— Probabil asta l-a întors pe tata în favoarea voastră, spuse Delucey. Îl doreşte pe Joseph dat afară de ani de zile, dar bunicul… Se întrerupse, şi ochii lui albaştri se făcură mari. Domnule, nu eşti chiar într-o doagă, la urma urmei.

El se întoarse uluit spre Bathsheba.

— Mă gândeam că poate familia ta va ierta nebunia mai uşor decât mânia, spuse ea.

— Uneori sora mea mă înnebuneşte, recunoscu Benedict. Altfel, sunt un om perfect raţional. Fiind raţional, nu văd niciun motiv să te duci până la Bath ca să linişteşti un hangiu furios, în vreme ce îl calmezi pe slujitorul meu loial. După aceea, o să faci aceeaşi călătorie obositoare înapoi, în timpul căreia te-ai simţi singur, căci lui Thomas nici prin gând nu i-ar trece să discute cu tine. Totuşi, dacă nu te grăbeşti să revii la Throgmorton, poţi să mă însoţeşti.

— Atunci, se pare că nu e nevoie de mine, spuse Bathsheba.

Benedict clipi. Se aşteptase ca ea să insiste să îi însoţească. Se pregătise pentru bătălia inevitabilă.

Dar nu arătă niciunul dintre semnele obişnuite din înverşunarea de a face exact ceea ce el nu voia ca ea să facă. Faţa îi era palidă şi trasă. Trebuia să o fi ajuns din urmă cele întâmplate, se gândi el. Nu doar că nu se odihnise suficient, dar fusese nevoită să suporte atacurile furioase ale lui Mandeville, dublate de răceala şi neîncrederea celorlalte rude.

Rezistase bine, se gândi Benedict. Ţinuse capul sus. Nu permisese nimănui să o tulbure. Se purtase cu demnitate, o doamnă în adevăratul sens al cuvântului.

— Eu şi domnul Delucey ne descurcăm fără tine, spuse Benedict. Cât suntem plecaţi, dragă soră, sper să te odihneşti cât poţi de mult. Următoarele zile se anunţă provocatoare.

*

Cum Peter Delucey obţinuse camere separate pentru presupuşii fraţi, aceea fu ultima dată când Bathsheba îl văzu pe Benedict până a doua zi dimineaţă, când se întâlni cu el la micul dejun, într-un salon privat de mese de la parterul hanului.

El se ridică atunci când ea intră în încăpere, iar expresia lui se înmuie.

— Arăţi mult mai bine ca ieri, spuse el. Mi-a fost teamă că te-ai îmbolnăvit, după toată deznădejdea, nobilul sacrificiu de sine şi toate cele.

— Eşti cel mai nerecunoscător om, spuse ea. Încercam să te salvez de tine.

El râse şi se apropie de ea.

— A fost drăguţ din partea ta.

O cuprinse în braţe, dar nu o trase prea aproape. Doar coborî privirea spre ea şi zâmbi uşor.

— Nu sunt drăguţă, spuse ea.

O sărută pe frunte.

— Ba eşti. Eşti şi rea. O combinaţie înnebunitoare.

Sunetul de paşi de afară îl făcu să se retragă. Cineva ciocăni la uşă.

— Da, da, intră, spuse Rathbourne.

Thomas intră.

— Lord Northwick e aici, domnule.

— Da, desigur. Îl aşteptam. Nu-l face să aştepte, Thomas. Ştii că nu se cuvine.

— Nu voiam să întrerup ceva, mormăi Thomas când ieşi din nou.

— Şi Thomas crede că sunt un nerecunoscător, spuse Rathbourne.

— Am retras tot ce-am spus despre el vineri seară, zise Bathsheba. Thomas e un model de perfecţiune. Şi un sfânt.

— Chiar este, sărmanul. M-a aşteptat toată ziua de ieri, îmbrăcat în lenjerie. Apropo, asta a fost vina ta, dar eu… Ah, Lord Northwick. Bună dimineaţa, domnule.

Vizitatorul rămase în uşă pentru o clipă. Apoi îşi scoase pălăria, lăsând la vedere părul aproape la fel de negru ca al ei, dar presărat cu argintiu pe la temple. Era aranjat impecabil şi îmbrăcat cu cele mai desăvârşite haine.

Intră şi închise uşa în urma lui.

— Bună dimineaţa, Lord Rathbourne, spuse el. Poate aţi fi bun, domnule, să-mi spuneţi ce anume, mai exact, este toată şarada asta?

Capitolul 15

Temperamentul, descoperise Bathsheba, nu ţinea exclusiv de partea ei de familie. Acum era conştientă că îngrozitorii Delucey nu erau singurii care ştiau să îşi facă o intrare dramatică.

Fusese prea agitată cu o zi în urmă, prea conştientă că nu era bine-venită şi mult prea preocupată să se întărească în faţa durerii şi a frustrării ca să îşi studieze atent publicul. În orice caz, Mandeville, care intrase valvârtej în încăpere ca într-o invazie a vizigoţilor, îi captase toată atenţia.

Totuşi, fusese conştientă de Northwick. Chiar dacă vorbise foarte puţin şi păruse foarte plictisit, se simţise pusă sub o examinare neobişnuit de pătrunzătoare.

Fără îndoială, o făcuse să se simtă mult mai stingherită decât evident ostilul lui tată.

În mod clar, Northwick nu se lăsa păcălit cu una, cu două.

Ea se lăsă în cel mai apropiat scaun, cu inima bătându-i cu putere. Ştiuse că Rathbourne avea să fie descoperit mai devreme sau mai târziu. Dar a şti nu era acelaşi lucru cu a vedea şi a auzi că se întâmpla.

El nu păru deloc tulburat.

— Ah, deci nu v-aţi lăsat prins în povestea „fratelui nebun Derek”, spuse el.

— Ştiu că Bathsheba Wingate nu are fraţi, zise Lord Northwick. Ştiu că Lord Rathbourne are mai mulţi. Unul se numeşte Rupert. L-am cunoscut pe Rupert Carsington în urmă cu câţiva ani, când el şi unul dintre verii mei au avut o dispută cu nişte bărbaţi la o partidă de lupte. Domnul Carsington l-a aruncat pe unul dintre atacatori într-un jgheab. Am recunoscut stilul de luptă – şi puternica asemănare fizică. Acum, poate aţi fi atât de bun încât să-mi explicaţi ce se întâmplă, domnule.

— În afară de faptul că nu sunt Derek, imbecilul

lunatic, totul e aşa cum prea bine a explicat ieri doamna Wingate, spuse Rathbourne. Îi căutăm pe nepotul meu şi pe fiica ei. Dar vă rog să luaţi loc. Bănuiesc că n-aveţi nimic împotrivă să luaţi micul dejun cu verişoara dumneavoastră, nu?

Urmă o tăcere scurtă şi tumultuoasă.

Un fel de test sau un fel de provocare.

Era ceva ce făceau bărbaţii, iar limbajul tăcerii era ceva ce Bathsheba nu înţelegea pe deplin.

Apoi, Lord Northwick spuse:

— N-am nicio obiecţie, domnule, atâta vreme cât se înţelege că am încredere în *verişoara* mea în măsura în care aş putea să arunc una dintre pietrele de la Stonehenge.

Chipul lui Rathbourne împietri.

Limbajul bărbaţilor sau nu, era timpul să intervină:

— E foarte corect, spuse Bathsheba. Lord Northwick nu e obligat să mă placă sau să aibă încredere în mine. Principala grijă este să găsim copiii.

— De aceea sunt aici, spuse Lord Northwick. Am venit pentru că doamna Wingate a zis că fiul lui Atherton lipseşte. Ştiam că fiul cel mare al lui Lord Hargate se însurase cu una dintre surorile lui Atherton. Când aţi apărut, domnule, am presupus că sunteţi fiul cel mare. Astfel, povestea nepotului dispărut părea adevărată. Totuşi, au rămas câteva întrebări. M-am întrebat de ce nu aţi spus cine sunteţi. M-am întrebat de ce eraţi îmbrăcat aşa ciudat. M-am întrebat de ce un asemenea comportament. Nimic din toate astea nu se potrivea cu nimic din ce am mai auzit sau citit vreodată despre Lord Rathbourne.

Rathbourne nu spuse nimic, ci îl privi pur şi simplu împietrit. Nu avea să se explice, nici măcar în faţa unui bărbat de acelaşi rang. Lord Northwick ridică din umeri.

— În orice caz, principala mea grijă a fost şi rămâne băiatul lui Atherton. Nu sunt deloc surprins de faptul că a fost indus în eroare de tânăra în cauză. Dragii mei verişori au indus în eroare, la un moment dat sau altul, nenumăraţi oameni.

„Inclusiv pe tine”, putea la fel de bine să adauge Lord Northwick, căci i se citea foarte clar în privire.

Expresia de pe chipul lui Rathbourne deveni plictisită.

— Cred că problemele care contează sunt încotro se îndreaptă nepotul meu şi cum să facem ca să îl prindem cât mai repede. Domnul Delucey mi-a dat de înţeles că vreţi să ne ajutaţi în privinţa asta. Sau am înţeles greşit?

Privirea lui Lord Northwick se mută dinspre Bathsheba spre Rathbourne. Maxilarul îi era încordat când spuse:

— Cred că-mi cunosc datoria, domnule. Fireşte că vă voi oferi ajutorul.

Londra

Bătrâna contesă de Hargate se duse la culcare foarte târziu şi se trezi foarte devreme. Aşa, spuneau nepoţii ei, reuşea să ştie totul despre toată lumea înainte de oricine altcineva. Volumul corespondenţei ei îl depăşea cu mult pe al regelui George al IV-lea, pe al premierului şi pe al cabinetului lui. Îşi petrecu bună parte din zi în pat, citind şi răspunzând la scrisori. Îi rămase totuşi mult timp ca să stea la o bârfă cu prietenele ei (cunoscute de nepoţii ei ca Harpiile), jucând whist şi terorizându-şi familia.

La începutul după-amiezii de luni, epuizase porţia de teroare din programul ei şi îşi chemă fiul cel mare.

Lord Hargate o găsi în budoarul ei, întronată printre nenumărate grămezi de perne şi îmbrăcată, ca de obicei, în stilul măreţ, faimos în tinereţea ei, care implica îndeajuns de multă mătase, satin şi dantelă încât să împodobeşti catedrala St. Paul, înăuntru şi în afară, de două ori.

O salută, o sărută şi o întrebă de sănătate când ea îi flutură o scrisoare în faţă şi spuse:

— Lasă prostiile astea! Ce naiba pui la cale, Hargate? Mi se spune că nepotul meu a fugit cu o uşuratică brunetă. S-a bătut şi s-a dat în spectacol pe drumul spre Bath.

— Informatorul tău se înşală, spuse Lord Hargate. Rupert e în siguranţă cu soţia lui la Londra. Se pregătesc să

se întoarcă în Egipt, draga mea. Ştii la fel de bine ca mine că Rupert n-ar fugi decât cu Daphne. Este complet…

— Nu *el,* îi spuse mama lui. Cum poţi să fii aşa îngust la minte, Ned? De ce să mă deranjez să te chem doar ca să te anunţ că Rupert a făcut ceva ridicol? Ar fi mai probabil să te chem dacă, printr-un ciudat accident, ar face ceva raţional. Din câte ştiu, a făcut aşa ceva o singură dată în viaţă, când s-a însurat cu roşcata aia deşteaptă şi cu avere bună. Cum minunea a avut loc doar acum câteva luni, nu mă mai aştept la alta în viaţa asta.

— Atunci, fără îndoială, informatorul tău mi-a confundat unul dintre copii cu unul dintre verişorii noştri, spuse Lord Hargate. Geoffrey şi-a dus familia la Sussex ca să-şi viziteze rudele. Alistair e în Derbyshire, aşteaptă să se nască nepotul meu. Darius s-a dus să-l susţină pe durata întregului proces. Niciunul dintre ei nu se poate să fi trecut pe drumul spre Bath în ultimele zile.

— Ai lăsat un fiu deoparte, spuse ea.

— Nu se poate să te referi la Benedict, zise Lord Hargate.

Ea îi înmânã scrisoarea.

*

Bathsheba se uită de jur-împrejur, cu inima grea.

Throgmorton era imens. Grădini extinse, formale şi informale, înconjurau reşedinţa principală. Ele duceau spre un parc foarte mare, apoi spre hectare de plantaţii şi terenuri agricole. De îndată ce copiii intrau – şi avea să fie doar un joc de copii pentru Olivia –, puteau să treacă zile întregi, poate săptămâni, fără ca ei să fie observaţi.

Parcul era bogat împădurit. Temple, foişoare, ruine, grote şi alte ascunzişuri împodobeau peisajul. O cabană rustică, folosită vara pentru picnicuri, se ascundea într-un umbrar de pini. O casă de pescuit se afla pe marginea lacului. Peluzele extinse fuseseră concepute ca să distreze nu numai familia, ci şi mari grupuri de oaspeţi. Chiar dacă Lord Mandeville şi familia petreceau puţin timp în Londra,

nu erau în niciun caz nesociabili.

În plus, casa era deschisă pentru vizitatori în zilele de marţi şi joi. Era prea uşor să intri şi era prea uşor să umbli în voie pe acolo.

Mausoleul nu făcea parte din turul obişnuit şi era vizibil numai din anumite părţi ale moşiei. Deşi era înălţat pe culme în partea sud-vestică a parcului, copacii din jur îl ascundeau de privirile oamenilor de rând care vizitau casa şi grădinile ce se întindeau spre partea estică a proprietăţii.

Acum Bathsheba se afla la mică distanţă, pe altă culme, puţin mai înaltă, cu Rathbourne şi Lord Northwick. Erau în faţa Noii Loje, o structură străveche, spusese Northwick, ce data din vremurile elizabetane.

Thomas era la mausoleu şi studia terenul. Era uşor să îl vezi acum. Aşa cum promisese Northwick, acela era cel mai bun punct pentru observarea locului de odihnă al strămoşilor lui. De aici aveai o vedere bună asupra locului, un templu roman împodobit cu turnuri şi sculpturi elaborate. Un şir scurt de trepte late conducea la un portic susţinut de coloane corintice. O alee largă ducea până la poalele culmii, apoi se despărţea în cărări mai înguste. Una dintre acestea ducea la Noua Lojă, o încercuia şi cobora culmea prin altă parte. Alta urmărea conturul bazei dealului. De acolo, altele duceau spre coaste împădurite şi ajungeau jos până la cărarea care încercuia lacul.

— Mausoleul este relativ nou, le spunea Lord Northwick. Construcţia lui a început la câţiva ani după ce Edmund Delucey şi-a schimbat ocupaţia. Bunicul meu – fratele lui, William – rămânea deseori aici ca să stea cu ochii pe zidari, zicea el.

— Îmi dau seama c-ar fi un loc minunat pentru o întâlnire secretă, spuse Rathbourne. Bunicul dumneavoastră s-a întâlnit pe aici cu vreo iubită sau cu fratele rătăcitor?

Northwick ridică din sprâncene.

— Rathbourne e un fel de detectiv, spuse Bathsheba. E expert în minţile criminale.

— Nu-l tachina pe Lord Northwick, spuse Rathbourne.

Ştii prea bine că nu mă refeream la comportamentul criminal.

— Se pare că mi-ai citit prea bine gândurile, spuse ea.

— Pentru că nu e deloc greu.

Ea se întoarse, cu faţa înflăcărată.

— Observ pur şi simplu amplasarea, continuă vocea adâncă a lui Rathbourne în spatele ei. Nu se vede dinspre reşedinţa principală şi dinspre dependinţe. M-am gândit că William era fiul cel mare. Şi eu sunt fiul cel mare şi am fost instruit încă din copilărie să-mi apăr fraţii mai mici. Poate e asemenea instinctului matern al doamnei Wingate, care nu are întotdeauna legătură cu logica. Am presupus doar că William a acţionat mânat de vreun sentiment asemănător, de afecţiune fraternă sau datorie.

— Am auzit că sunteţi extraordinar de inteligent, spuse Northwick. Presupuneţi corect. Bunica mea a crezut dintotdeauna că William se întâlnea aici cu Edmund. Spunea că se întâlneau ca să îi împrumute lui Edmund sume mari de bani, pe care acesta nu le-a mai dat niciodată înapoi.

— Asta pare mult mai probabil decât că Edmund ascundea bani la Throgmorton, aşa cum îi place familiei mele să-şi închipuie, spuse Bathsheba.

— Aproape că e păcat să-i oprim pe ştrengari, zise Rathbourne gânditor. Mi-ar plăcea foarte mult să văd cum s-ar apuca ei să sape pe aici. Sigur ar fi un exerciţiu bun pentru Peregrine.

Îi spusese deja lui Northwick de ambiţiile egiptene ale lui Peregrine.

— Trebuie să mărturisesc că şi eu sunt curios, zise Northwick. Dacă tata n-ar face apoplexie, chiar i-aş trece cu vederea. Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu cu ce intenţionează să sape. Dar atunci ar trebui să avem oameni care să îi supravegheze şi să se asigure că nu-şi dărâmă vreun turn în cap sau nu se răstoarnă pe scări. Ieri am observat nişte pietre care se surpă şi de care trebuie să ne ocupăm. Nu e singura problemă la Throgmorton.

— Sunt mereu probleme, spuse Rathbourne. Oricât ar

fi de sârguincios administratorul, e obligat să amâne treaba aici pentru că e de lucru în altă parte. Numărul muncitorilor nu e nelimitat. Trebuie să te adaptezi la vreme. Doar aşa se poate face.

— Văd că aveţi ceva experienţă cu administrarea unei moşii, remarcă Lord Northwick.

Rathbourne schiţă un zâmbet.

— Nu mi se permite să fiu leneş. Tatăl meu m-a învăţat de la o vârstă fragedă chestiunile ce ţin de agricultură.

— Atunci, îmi înţelegeţi îngrijorarea, spuse Lord Northwick. Accidente se vor întâmpla, indiferent de cât de precauţi suntem. Problema e că tinerii nu sunt foarte precauţi. Ziua, când rămân pe cărări, ar trebui să fie destul de în siguranţă. Dar îi văd pe cei doi furişându-se noaptea, un gând care-mi îngheaţă sângele în vene.

— Nu v-aţi furişat niciodată noaptea când eraţi mai tânăr, Lord Northwick? întrebă Rathbourne.

Bathsheba întoarse privirea spre el. Nu zâmbea, dar auzi amuzamentul în vocea lui.

— Ba da, şi de aceea sunt aşa neliniştit, spuse Northwick. Le-am spus paznicilor să ţină câinii legaţi. I-am avertizat pe toţi să fie atenţi. Totuşi, dacă unul se trezeşte brusc noaptea, e foarte uşor să acţioneze mai întâi şi apoi să gândească.

Avertizările făceau parte din „treburile de serviciu” care îl împiedicaseră să îi întâlnească pe Bathsheba şi pe Rathbourne până azi. Lord Northwick începuse să îşi alerteze imediat personalul, poliţiştii locali şi aproape pe oricine din împrejurimi. Trimisese mesaje chiar şi paznicilor de la barierele din jurul oraşului Bristol.

— Aţi luat toate măsurile de precauţie posibile, spuse Rathbourne. Deja răsuflu mai uşurat.

— Deşi sper că Lord Lisle are mai multă minte şi nu o să încerce să intre noaptea pe moşie, am să pun pe cineva să vegheze mausoleul după lăsarea întunericului, spuse Northwick. Aşa aţi putea să vă odihniţi. Până atunci veţi găsi acolo totul pregătit. El făcu un semn din cap spre

cabană. Un slujitor vă aduce cina. Lacheul vă este de ajuns sau trebuie să mai trimit pe cineva din personalul meu să-l ajute?

— Sigur nu trebuie să ne trimiteţi cina, spuse Rathbourne. Putem să luăm masa la King’s Arms când ne întoarcem.

— Dar nu vă întoarceţi la han, spuse Northwick. Am pregătit Noua Lojă pentru voi. E absurd să pierdeţi vremea încolo şi-ncoace. Vă asigur că o să vă simţi mai comod aici. Eu şi soţia mea am stat de nenumărate ori aici când ni s-a părut că în casă eram prea îngrădiţi.

Throgmorton House avea o sută cincizeci de camere.

Fără îndoială, ceea ce căuta Lord Northwick era un refugiu.

Era de înţeles. Până şi membrii familiilor foarte apropiate puteau să se calce pe nervi.

Surprinzător era unde alesese să rămână cu doamna lui.

Bathsheba îşi dădu seama că Lord Northwick era o fire romantică. Şi soţia lui făcea parte din poveste.

Îşi iubea soţia, şi acela era cuibuşorul lor de nebunii.

Şi totuşi, îi permitea verişoarei dispreţuite să o contamineze cu prezenţa ei.

Nu avea timp să îşi pună întrebări acum.

Peter Delucey îşi făcu apariţia, îndreptându-se spre ei în galop.

— Vin! strigă el. I-am văzut de dimineaţă. La bariera Walcot.

*

Primii stropi de ploaie începură să cadă atunci când Peter Delucey îi asigură că fusese informat că Olivia şi Peregrine erau teferi. Călătoreau cu un negustor, unul pe care îl cunoştea paznicul de la barieră. Numele negustorului era Gaffy Tipton.

— S-a dus vestea, spuse Peter. Cu puţin noroc, unul dintre oamenii noştri o să-i găsească pe Tipton şi pe micii

hoinari până la căderea nopţii.

La scurtă vreme după primirea veştilor promiţătoare, Lord Northwick şi fiul lui plecară.

Cerul se întunecă din ce în ce mai tare şi ploaia se înteţi. Fără să îi ia în seamă protestele, Benedict îşi puse haina peste umerii Bathshebei.

În curând, ploua cu găleata, aşa că intrară în cabană. Înăuntru sau afară, nu puteau să vadă nimic. Mausoleul dispăruse în spatele unei perdele cenuşii de ploaie.

— S-a terminat şi cu vegheatul, spuse Benedict şi se îndepărtă de la fereastră. Mă-ntreb unde s-a dus Thomas.

— La adăpost de ploaie, sper, spuse Bathsheba.

— Sigur a simţit schimbarea de vreme şi a acţionat în consecinţă, spuse Benedict. Din câte îmi amintesc, e om de la ţară.

Ea îşi scoase haina udă şi o luă tremuratul.

— Fac focul, spuse el. Să sperăm că hornul nu scoate fum.

Hornul, asemenea restului vechii clădiri, părea să fie bine întreţinut, spre uşurarea lui Benedict. Nu îşi mai amintea când făcuse ultima dată un foc, aşa că avea nevoie de cât mai multe condiţii în favoarea lui.

Ea rămase la fereastră.

O cutie de iască se afla pe poliţa de piatră. El deschise cutia şi o privi atent. Iasca nu trebuia să fie udă.

— Se face cald imediat, spuse el.

— Nu mi-e frig, zise ea.

— Tremuri, sublinie el.

Se apucă de treabă, aranjând lemnul şi surcelele.

— Cred că s-a dus şocul, spuse ea.

— Ce şoc?

— Lord Northwick, spuse ea. Nu m-aş fi gândit niciodată că şi-ar sfida tatăl.

— Northwick nu e un copil, spuse Benedict. Un bărbat cu principii morale solide va face ce trebuie să facă. În ultimă instanţă, e responsabil faţă de propria conştiinţă. După cum mi-ai amintit în repetate rânduri, nu suntem în Evul Mediu. Poate că Mandeville vrea supunere oarbă, dar

Northwick nu e obligat să-l asculte.

Benedict se concentră pe iscarea scânteii.

— Nu era nevoie să-şi lase ruda infamă să-i murdărească cu prezenţa cuibuşorul dragostei, spuse ea. Şi ştii la fel de bine că ăsta e un cuibuşor al dragostei. Ai auzit nota din vocea lui când ne-a vorbit despre soţie.

Benedict suflă uşor în iască şi fu recompensat de o flăcăruie.

Transferă cu grijă micul foc spre surcele.

— Am auzit, spuse el, cu privirea aţintită spre flacăra pâlpâitoare. Auzise cum tonul lui Northwick se domolise când spusese „doamna mea” şi îl invidiase. Poate că perfecţiunile mele infinite anulează imperfecţiunile tale infinite. Sau poate că Northwick a observat felul galeş în care te uiţi la mine şi i s-a făcut milă.

— Nu mă uit galeş, spuse ea.

Benedict îi aruncă o privire, ridicând dintr-o sprânceană.

Ea se îndepărtă de fereastră.

— Ai o imaginaţie mult prea bogată, spuse ea, cu bărbia ridicată. Mi se pare că eşti doar tolerabil.

Surcelele trosniră. Flăcările se înălţară spre lemn şi începură să se înteţească. Focul începu să danseze, ajungând până la coş, trosnind şi pocnind. Între timp, ploaia bubuia în acoperiş şi bătea în ferestre.

— Ce mincinoasă minunată eşti, spuse el. De parcă aş trăi cu Şeherezada. Niciodată nu pot să ghicesc ce născocire uluitoare urmează să spui.

— Nu e…

— Priveşte, preafrumoasă prinţesă, spuse el. Se ridică şi făcu un gest spre rezultatul muncii lui. Am făcut focul pentru tine.

Ea se uită lung la foc. După o clipă, gura ei frumoasă se arcui uşor.

— Şi ce foc elegant, Rathbourne. Şi e de lemne. Câtă extravaganţă!

— Asta e un cuibuşor al dragostei. Lemnul e mai romantic. Miroase mai bine decât cărbunele. Nici nu este

mai extravagant aici decât altundeva. Bănuiesc c-ai observat plantaţiile.

— Am observat tot, spuse ea. Ştiam că Throgmorton este o proprietate mare. Nu mă aşteptam să fie imensă. E ca un mic regat.

— Majoritatea moşiilor mari sunt aşa, spuse el.

— Nu m-am plimbat niciodată pe vreo moşie atât de mare, în compania proprietarului care să-mi spună povestea ei şi planurile lui de viitor. Asta îţi schimbă perspectiva.

— Northwick ţine la locul ăsta, spuse Benedict.

— Dar tu? întrebă ea. Ţii la proprietatea familiei tale?

— Te referi la măgăoaia din Derbyshire? Da, nu pot să nu ţin, deşi se pare că viaţa mea e la Londra. La Londra, ai pur şi simplu o casă. La ţară, casa face parte dintr-o lume mai mare, una care există de generaţii. Peste tot pe unde mă uit, găsesc ceva făcut de mâinile strămoşilor mei.

— Asta m-a frapat ieri, spuse ea. Moşiile mari au semănat dintotdeauna cu monumentele măreţe din trecut. Nu le-am văzut niciodată cu adevărat ca pe nişte entităţi vii.

— Pentru că n-ai avut niciodată ocazia să faci parte dintr-una, spuse el.

— Dar Edmund Delucey făcea. Jack făcea. Ea scuturã din cap. Mi-am închipuit că-l înţeleg pe Edmund pentru că am crezut că îl înţelegeam pe Jack. Fiecare din ei era fiul cel mic, trăind în umbra fratelui.

Fiecare ştia că nu avea să domnească niciodată în regatul familiei. M-am gândit că erau oameni neliniştiţi, dar prea indisciplinaţi pentru o viaţă militară, în care ar fi putut să facă lucruri măreţe şi să devină eroi. În schimb, au făcut ceva spectaculos de şocant.

— Totuşi, acum nu poţi să înţelegi de ce ar sacrifica toate astea.

Benedict făcu un semn din cap spre fereastră unde, în spatele perdelei de ploaie, se întindeau mii de hectare de pământ.

— Nu ştiu ce să cred. Se îndreptă spre scaunul de

lângă foc şi se aşează, cu chipul tulburat. Dacă eu creşteam într-un asemenea loc, aş fi putut fi oare fericită în două camere ponosite dintr-un cartier sărăcăcios de la oraş? Sau călătorind dintr-un loc străin într-altul, încercând să scap de creditori?

— Cred că depinde cu cine împărţi camerele sau cu cine fugi.

Ea ridică privirea şi o întâlni pe a lui.

— Nu trebuie să te uiţi la mine aşa, spuse ea.

El se îndreptă spre ea şi se lăsă pe vine în faţa ei.

— Aşa cum? întrebă el.

Îi luă mâna şi o adăposti într-a lui.

— De parcă ai trăi aşa… cu mine, spuse ea.

— Oh, n-aş trăi aşa. N-aş putea. Nu e de mine. Am fost dintotdeauna moştenitorul. Am fost instruit pentru o mulţime de lucruri, dar nu pentru lipsuri. N-am fost instruit să fug, ci să rămân neclintit. Vezi tu, mi s-a insuflat de mic dorinţa de stabilitate, pentru că atâtea depind de mine. El aruncă din nou o privire spre fereastră. Locul din Derbyshire. Micul nostru regat. Sute de vieţi – şi asta ca să nu mai punem la socoteală animalele.

Ea îi studie chipul vreme îndelungată. El nu ascunse nimic. Nu mai era sigur că putea să îi ascundă ceva, chiar dacă şi-ar fi dorit. Totuşi, ştia că nu avea să creadă ce vedea în ochii lui.

De ce să creadă, când şi lui abia dacă îi venea să o facă?

Ea renunţă şi, cu un zâmbet trist, îşi trase mâna şi îi mângâie uşor obrazul.

— Nu, eşti prea deştept şi responsabil ca să îţi distrugi viaţa şi să-ţi nenoroceşti familia pentru o femeie. E unul dintre lucrurile care-mi plac la tine, Rathbourne. Totuşi, ai fost mult mai neglijent decât mi-ar fi plăcut.

El îşi întoarse chipul şi îi sărută palma.

— Învaţă să numeri, spuse el. „Deştept” şi „responsabil” sunt două lucruri. Spune-mi ce-ţi mai place la mine.

Ea îşi lăsă mâna să îi cadă în poală.

— Ba n-am s-o fac. Lista perfecţiunilor tale e mult prea lungă… şi eu sunt prea obosită.

Neliniştit acum, el îi cercetă chipul. Fusese atât de palidă toată ziua? Mai devreme, o luase tremuratul. Nu se simţea bine?

— Credeam c-ai dormit neîntoarsă azi-noapte, spuse el. N-am fost lângă tine ca să te ţin trează.

— Şi totuşi, ai fost, replică ea.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine. De câte ori trebuie să-ţi spun…

— Nu-mi mai spune. Ea se ridică brusc şi se îndepărtă. Eşti perfect, dar ai un punct slab aristocratic, spuse ea. Nu ştiu de unde. Poate de la ceilalţi, care ţi-au netezit mereu calea. Poate că are de-a face cu zidul dintre tine şi oamenii de rând. Averea şi privilegiile izolează până şi un filantrop ca tine, Rathbourne.

— Ştiu, spuse el. N-am zis asta la un moment dat? Nu sunt înzestrat pentru o viaţă obişnuită, darămite pentru una în sărăcie sau pe drumuri.

— O să fii rănit! strigă ea. Asta nu înţelegi, iar eu nu ştiu cum să te fac să pricepi cum e: singurătatea pe care o s-o simţi şi umilirea pe care o vei suporta. Nu vreau să ştii cum sunt. Nu vreau să fii rănit din cauza m… mea.

— Scumpa mea.

Se îndreptă spre ea şi o cuprinse în braţe.

— Uite, vezi? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Nătângule! Ţi-ai permis să-ţi pese de mine.

— Poate un pic, admise el.

— Suntem prea compatibili, spuse ea. Asta e problema, oricât ar fi de improbabilă.

— E adevărat, zise el. Îmi place compania ta aproape la fel de mult pe cât îmi plac chipul şi trupul tău. Desigur, e o evoluţie şocantă.

Ea îşi lipi capul de pieptul lui.

— Nu sunt destul de nobilă ca să mă împotrivesc când te apropii de mine, îl avertiză ea. Trebuia să mă împotrivesc de acum câteva săptămâni. Ştiam asta. Ştiam că o să-mi faci probleme. Dar n-are rost să plâng inutil.

Îşi înălţă capul şi se uită la el, cu ochi albaştri în care licăreau lacrimile.

— Asta mi-am spus azi-noapte. Ce contează cu adevărat acum e că am fost descoperiţi şi nimic pe lume n-o să ne ascundă la loc. Scandalul e inevitabil. Totuşi, m-am gândit la o modalitate prin care să reducem pagubele.

— Ştiu ce vrei să zici, spuse el. Nu te mai obosi. Nici nu se pune problema.

Ea se îndepărtă de el.

— În clipa în care găsim copiii, o iau pe Olivia şi plec.

— Ba nu, nu pleci, spuse el.

— Gândeşte logic, Rathbourne. Cu cât plec mai repede, cu atât mă uiţi mai repede.

— *Nu* te uit, insistă el.

— Nu gândeşti limpede, spuse ea. Ascultă-mă.

El îşi încordă maxilarul.

— Prea bine. Te ascult.

— De îndată ce ni se asociază numele, cei mai mulţi se vor gândi că am avut o aventură. Totuşi, dacă plec, o să fie vorba doar despre o poveste pasageră: în orice caz, o mică greşeală; în stilul meu clasic, al îngrozitorilor Delucey. O să urmeze ceva bârfe, dar o să fie înlocuite iute de bârfele despre următorul scandal.

Era mult prea logică, la naiba cu ea!

— N-am mai auzit niciodată ceva atât de idiot, spuse el.

— Nu e idiot. E perfect raţional.

— *Am făcut dragoste,* creatură nebună ce eşti. De mai multe ori. Ai uitat că a face dragoste şi apariţia copiilor sunt chestii legate între ele? Îmi propui să pleci – cine ştie unde – când ai putea să aştepţi copilul meu?

— E foarte puţin probabil, spuse ea. Foloseşte-ţi mintea, milord. Tu eşti detectivul. Am avut o căsnicie fericită doisprezece ani. Am doar un copil. Ce-ţi spune asta?

— Nimic, de fapt, zise el. Eu nu sunt Jack Wingate.

Ea râse uşor şi se întoarse spre fereastră. Ploaia continua să curgă cu aceeaşi furie.

— N-avea nimic de-a face cu Jack. Am rămas de mai

multe ori însărcinată şi am pierdut sarcina.

— Oh, spuse el.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat, măcar pentru binele ei. Naşterea era ceva riscant, chiar şi pentru cei privilegiaţi. Prinţesa Charlotte, moştenitoarea tronului, murise după naştere, în urmă cu patru ani.

Problema era că Benedict nu dezvoltase niciodată capacitatea de a se minţi pe sine. Ştia că era prea egoist ca să se simtă uşurat. Ştia că era dezamăgit. Şi îngrijorat, pentru că rămânea fără scuze acceptabile.

— Nu poţi să pleci. Nu e bine pentru Olivia.

— M-am gândit la asta, spuse ea. Poate să-i facă bine dacă o duc unde trebuie: unul dintre statele germane, unde profesorii sunt foarte stricţi.

— Bathsheba.

— Văd o umbră neclară, spuse ea. Vine cineva.

Benedict se îndreptă spre fereastră. Întrezări doar o umbră mare. Se duse la uşă şi o deschise înainte ca nou-venitul să aibă timp să ciocănească.

Cu ploaia care îi şiroia pe pălărie şi haină, Thomas rămase în picioare în intrarea îngustă. În mână ţinea un colet mare, împachetat.

— Se pare că ploaia o să ţină toată ziua şi toată noaptea, Excelenţă, spuse el. De aceea, m-am dus în casă şi am luat provizii. O să vă trimită o cină cum se cuvine mai târziu, dar, între timp, am adus sandvişuri, ceai şi o sticlă de tărie, în cazul în care se face frig, şi are să se întâmple, căci temperatura tot scade de dimineaţă.

*

Chiar dacă bărbatul nu era îmbrăcat ca un poliţist de pe Bow Street, Olivia văzuse destui ca să îi recunoască fără probleme, chiar pe o ploaie torenţială. Privi cum se desprinse din întunericul grajdurilor. Apoi rămase în uşă şi aşteptă până Gaffy îşi lăsă calul în grija rândaşului.

Olivia şi Lisle îl aşteptau sub galeria hanului, la adăpost de ploaie. Totuşi, de îndată ce ciudatul bărbat îşi

făcu apariţia, Olivia îl apucă de braţ pe Lisle şi îl trase după ea înapoi în zona întunecată.

— Ce-i? întrebă el. Ce-i?

Ea arătă spre străin. Vorbea serios cu Gaffy. Negustorul se încruntă, îşi scoase pălăria şi se scărpină în cap.

Apoi poliţistul ridică o monedă.

— Fugi, spuse Olivia. Doar fugi.

Capitolul 16

Benedict se uită cum Bathsheba se prefăcea că mâncă sandvişurile şi, mai târziu, se prefăcea că ia cina. Între timp, rămase la fereastră, privind afară, prin ploaia care nu se potolea deloc şi prin care era imposibil să vezi ceva.

Totuşi, când reveni de la fereastră, după cină, el decise că fusese de ajuns.

— E noapte, spuse el. Şi, dacă se opreşte ploaia, n-o să vezi nimic.

— Felinare, zise ea. Dacă oamenii lui Lord Northwick găsesc copiii, o să vină la noi. O să aibă felinare.

— Dacă vin să ne spună, o să bată la uşă, zise Benedict. Hai, vino lângă foc pe scaun şi bea nişte ceai. Nu-ţi mai face griji pentru copii. Nu te mai *gândi* la copii. Lord Northwick are o mulţime de oameni competenţi care fac cercetări aici şi la Bristol.

— O căutare oficială, spuse ea, şi continuă să se uite în întuneric. Exact ce-am încercat să evităm.

Neliniştea lui reveni.

— Ce Dumnezeu te face să suferi, doamnă Wingate? întrebă el. Unde e femeia luptătoare care a refuzat să mă lase să pornesc în căutări de unul singur? Te rog să nu-mi spui că întâlnirea neplăcută de ieri cu rudele tale ţi-a înfrânt curajul. Refuz să cred că eşti atât de uşor de învins.

Ea se întoarse şi, spre uşurarea lui, îl străfulgeră cu

ochii ei albaştri.

— Bineînţeles că nu, spuse ea. Au fost doar reci şi neîncrezători, exact cum mă aşteptam să fie. Serios, Rathbourne, de parcă aşa ceva ar putea să mă descurajeze. Se ridică. Se pare că m-ai confundat cu creaturile alea fragile care-ţi populează cercul social.

— Nu sunt deloc atât de fragile, spuse el. Ar trebui să o cunoşti pe bunica mea.

Ea se aşeză într-unul dintre scaunele cu perne mari pe care Thomas le aşezase lângă foc.

— Am cunoscut-o pe bunica lui Jack şi mi-a fost de ajuns, mulţumesc, zise ea. După întâlnirile cu familia lui, o primire neprietenoasă e o nimica toată.

Îşi turnă ceai. Benedict îşi luă cana şi se aşeză pe scaunul rămas gol lângă foc.

— Trebuia să-mi imaginez. Când n-au reuşit să-l facă pe Wingate să se răzgândească, au trecut la tine.

Nu se gândise la asta. Ciocnirea cu rudele ei înstrăinate îi trezise, probabil, vechi amintiri, amintiri nefericite. Nu era de mirare că se simţea deprimată.

— Aveam şaisprezece ani, spuse ea, şi studie conţinutul cănii, de parcă amintirile se aflau acolo. Cu toţii aveau strategii diferite. Bunica lui mi-a spus că n-o să fiu niciodată acceptată de lumea bună. Între timp, Jack ar fi ajuns să-şi regrete decizia. Dacă aveam noroc, mă părăsea. Dacă nu aveam noroc, rămânea cu mine, şi aş fi împărtăşit nefericirea şi amărăciunea lui până când moartea ne despărţea. Mama lui a plâns şi a tot plâns. Tatăl lui mi-a făcut ţăndări conştiinţa. Erau şi mătuşi, unchi, avocaţi. Am fost de zeci de ori gata să renunţ la Jack doar ca să nu mă mai chinuiască. Dar el mi-a spus că viaţa lui nu avea sens fără mine, iar eu aveam doar şaisprezece ani – o fată, Rathbourne, o simplă fată – şi îl iubeam cu adevărat.

Oare cum era să fii iubit aşa?

Ce fel de bărbat ar căuta să fie iubit aşa, ştiind că ea nu avea să ajungă decât să îndure şi mai multă nefericire şi injurii decât cele pe care le suportase când fusese o fată lipsită de apărare?

— Şaisprezece ani, spuse el, atent să păstreze un ton vioi. Ce îndepărtat în timp pare. Eram cu totul altcineva.

— Erai îndrăgostit? întrebă ea.

— Oh, da, bineînţeles. Cine nu iubeşte teribil la vârsta aia? Nu era vârsta lui Romeo?

Ea zâmbi.

— Mie-mi spui?

El nu se mai gândise de multă vreme la îndrăgostelile din tinereţe. Nu îşi permisese să facă aşa ceva. I se părea lipsit de înţelepciune să compare emoţia şi idealismul acelor zile cu nemulţumirea plictisită care părea să fie impregnată în viaţa lui de adult. Exista riscul să te deprimi. Puteai chiar să devii atât de iraţional încât să tânjeşti după ceva ce trecuse pentru totdeauna.

Cu toate astea, amintirile nu dispăruseră. Aşteptau doar să fie eliberate. Le eliberă pentru ea, aşa cum făcuse şi cu multe altele.

Îi povesti despre sora frumoasă a unui coleg de şcoală, care îi furase inima când avea şaisprezece ani, o frânsese şi luase cu ea toate motivele de a mai trăi… până când, după vreo lună sau aşa ceva, întâlnise altă fată frumoasă.

Pe măsură ce îi povestea, mintea i se limpezi.

Dragostea, în acele vremuri de mult apuse, fusese un lucru măreţ, terifiant şi uluitor. Şi atât de dureros. Cum nu îşi permisese să revină la experienţele tinereţii, uitase durerea. Amintirile rămaseră, dar sentimentele erau vagi şi îndepărtate.

Îndrăgostirile din şcoală păreau acum la fel de nesemnificative ca visurile, deşi la vremea aceea fuseseră mai mult decât reale.

Totuşi, totul se stingea în timp.

Iubirea din tinereţe. Visurile din tinereţe.

Şi durerea se stingea, la fel ca vina care o însoţea adesea.

Nu o iubise pe Ada. Când se însurase cu ea, se convinsese că dragostea era subiect de poezie şi dramă, dar parte din viaţa reală. Acum se întreba dacă încetase să

mai creadă pentru că, în viaţa lui de adult, nu reuşise să găsească pe cineva care să trezească sentimente puternice înăuntrul lui.

Totuşi, în felul lui straniu, îi păsase de soţia lui, iar moartea ei fusese o lovitură şocantă care îl lăsase complet debusolat pentru multă vreme.

Fusese tare supărat – la început, pe el – când ajunsese să înţeleagă ce se întâmplase între ei. Cu toate astea, după doi ani, până şi vina aceea cruntă se diminuase.

Îşi spuse că ceea ce simţea pentru Bathsheba Wingate avea să dispară cu timpul.

De data asta, povestea cu ea era un vis, doar un moment din viaţa lui. Câteva zile ciudate şi palpitante, departe de zilele lui obişnuite. O anomalie. O *aventură pasageră,* cum îi spusese ea. Un capriciu trecător. O mică greşeală.

De dragul ei, trebuia să privească aşa povestea lor.

Aşa că păru amuzat când îşi mărturisi poveştile de dragoste din tinereţe. Apoi continuă să o amuze cu mult mai numeroasele catastrofe romantice şi incitante ale lui Alistair şi cu escapadele nebune ale lui Rupert. În schimb, exista un Geoffrey sobru, care, spre deosebire de ceilalţi, se hotărâse când era copil şi nu se răzgândise niciodată că avea să se însoare cu verişoara lui, spre surprinderea nimănui.

Benedict îşi dădea cu presupusul despre comportamentul din ultima vreme al lui Darius şi cu viitorul lui, când un buştean se fărâmiţă într-o explozie de scântei, smulgându-l din reverie. Se întrebă câtă vreme vorbise.

— Eşti prea bună la ascultat, spuse el.

Apoi se opri şi o privi. Cotul ei se odihnea pe mânerul scaunului şi mâna i se apăsa pe obraz. Ochii îi erau închişi. Respiraţia regulată.

El zâmbi întristat. Plănuise să o pună la culcare. Dar nu aşa.

Se ridică şi se apropie de ea. O luă uşor în braţe. O duse spre pat şi o aşeză. Îi scoase pantofii şi o înveli. Ea

abia dacă se mişcă.

Era teribil de obosită, sărmana fată. Obosită să se uite, să aştepte şi să îşi facă griji, pentru tot şi toate, inclusiv pentru el – *mai ales* pentru el.

Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Nu-ţi face griji pentru mine, scumpo, murmură el. O să mă descurc. Mereu m-am descurcat.

*

Probabil o trezise liniştea, sfârşitul răpăielii constante a ploii. Sau poate lumina. Strălucirea argintie nu era lumina zilei. Cerul se limpezise, şi ea era învăluită în oceanul razelor selenare.

Bathsheba scoase o mână de sub pătură şi, prin acest gest, îşi dădu seama că el nu era acolo. Lipsea căldura. Începu să tremure uşor, deşi nu din cauza frigului. Nu se mai simţise atât de singură din primele luni mohorâte de după moartea lui Jack.

— Să te ia naiba, Jack, şopti ea. Ai face bine să nu râzi. Ce glumă bună, o să-ţi spui, că fac aceeaşi greşeală de două ori.

Auzi un zgomot în încăpere. Se ridică.

Paşi grijulii.

— Cine e aici? întrebă ea.

— Trupe de soldaţi călători, răspunse o voce cunoscută. Tâlhari şi criminali. Vampiri şi spiriduşi. Silueta înaltă şi întunecată a lui Rathbourne apăru în cadrul uşii. Sau poate doar eu, trecând maiestuos pe aici, în vreme ce-mi închipuiam că jefuiam locul fără să fac vreun zgomot.

— Umblai în somn? întrebă ea.

— Credeam că umblu… hmm… treaz, spuse el.

— Mi-ai zis să nu-mi fac griji, spuse ea. Îţi făceai griji, Rathbourne?

— Nu umblam de colo-colo, dacă asta voiai să zici. Nu umblu niciodată aşa. Doar animalele în cuşcă fac asta. Gentlemanii rămân pe loc sau stau liniştiţi.

— Nu puteai să dormi, spuse ea.

— Încercam să încropesc un plan ca să mă descurc cu Peregrine – sau, de fapt, cu părinţii lui, recunoscu el.

Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de uşă. Gestul îi amintea de postura pe care el o avusese în Salonul Egiptean, când îl văzuse pentru prima dată. I se tăie răsuflarea, aşa cum se întâmplase şi atunci.

— Am uitat, spuse ea. E evident că povestea cu fiica negustorului n-o să mai meargă acum.

— Mă gândesc să fac o scenă, spuse el. Să inversez rolurile. Înainte să-şi înceapă dramoletele, încep să umblu în sus şi în jos, îmi flutur pumnul şi mă ţin de frunte, pe rând.

— Îl iubeşti pe băiat, zise ea.

— Da, bineînţeles. De ce mi-aş mai bate capul cu el?

„Ar trebui să aibă copii”, se gândi ea. „Ar fi un tată atât de bun”. Ea nu putea să îi ofere copii. El nu avea nevoie de o amantă bătrână cu un pântec ce nu funcţiona bine. Avea nevoie de o soţie tânără care să îi umple casa de copii.

— Dacă vrei, te ajut cu scena mâine, spuse ea, în vreme ce îi urmărim pe hoinarii noştri.

— E deja mâine, replică el. Ultima dată când m-am uitat la ceasul de buzunar, era ora unu, şi asta a fost acum mult timp.

— Deci a trecut ora la care trebuia să te culci, spuse ea.

— Înţeleg, spuse el. Asta te-a trezit? Dorul disperat după mine?

— Cu greu i-aş spune dor disperat, ripostă ea. I-aş spune o senzaţie vagă că lipseşte ceva.

— Focul s-a stins şi patul e rece, spuse el.

— Ah, da, chiar aşa, recunoscu ea. Asta e. Ei bine, tu eşti mare şi cald. Asta ar trebui să rezolve problema.

El râse.

Oh, cât avea să îi lipsească râsul lui!

— Rathbourne, n-avem mult timp, şi tu îl pierzi aiurea.

*

El intră în încăpere şi, cu fiecare pas, îşi mai scotea din haine.

În câteva minute, rămase gol, numai muşchi tari şi masculini care străluceau în lumina lunii.

În clipa următoare, dădea la o parte aşternutul şi o dezbrăca în acelaşi stil nemilos de eficient.

Ea se gândi că totul avea să fie rapid şi plin de disperare, o ultimă clipă de nebunie.

Dar, după ce rămase dezbrăcată, el se aşeză lângă ea şi o întoarse cu faţa spre el. Îşi ridică mâinile deasupra capului ei, apoi le coborî peste chipul ei, spre gât şi mai jos, încet, peste sâni, talie, pântec şi uşor între picioare. Mâinile lui lungi şi delicate hoinăriră peste picioarele ei, apoi refăcură drumul înapoi, de parcă încerca să îşi imprime în minte forma ei.

În ochii ei se vedea fascinaţia în vreme ce mâinile i se încurcară în părul lui, apoi urmări liniile chipului lui – nasul nobil, unghiul ferm al maxilarului gâtul puternic şi umerii. Mâinile coborâră spre conturul tare al pieptului lui, atât de familiar acum, şi peste talia subţire, peste abdomen, peste şoldurile înguste, peste mădular. Ea zâmbi, amintindu-şi noaptea lor de beţie; îşi aminti şi el, lucru trădat de zâmbetul lui cu subînţeles. Îşi continuă călătoria, cât de departe reuşi să ajungă pe picioarele lui lungi, apoi reveni în sus, cu inima îndurerată.

„Te iubesc, te iubesc, te iubesc”.

El o trase aproape şi o sărută, iar sărutul fu rece şi dulce, apoi fierbinte şi dulce, apoi întunecat şi sălbatic. Picioarele ei se împletiră cu ale lui, şi se apăsă mai aproape, uitând de ziua de mâine. Îşi lăsă mâinile să cutreiere la nesfârşit peste trupul lui, de parcă putea să şi-l imprime cumva în amintire, deşi era imposibil: gust, miros, atingere, sunet – toate atât de trecătoare. Clipa asta. Era tot ce puteai să ai: momentul prezent.

Ea luă tot ce putu, se înfruptă din el şi îl memoră, în săruri nesfârşite şi adânci, în mângâieri tandre, până când, în cele din urmă, el scoase un sunet înăbuşit şi o împinse

pe spate.

O pătrunse dintr-o singură mişcare feroce, iar lumea se frânse în bucăţi. Ea se ridică şi îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui, cu braţele prinse de umerii lui, ca să îl ţină cât putea de strâns pentru cât mai multă vreme. El o prinse de ceafă şi o sărută, iar ea se agăţă, legănându-se odată cu el, în timp ce căldura se aduna înăuntrul ei şi ştergea orice gând şi în timp ce durerea şi ziua de mâine – mai presus de toate, ziua de mâine – dispărură.

Mai rămase doar bucuria împreunării, şi permiseră amândoi fericirii să îi înalţe pe culmile extazului şi dincolo de ele. Îi înălţă în mrejele somnului, îmbrăţişaţi, în strălucirea argintie a lunii.

*

Nimeni nu bătu la uşa Noii Loje până a doua zi dimineaţă. Cel care o făcu fu Peter Delucey, însoţit de un servitor care purta în braţe un coş de la bucătărie.

Era totuşi dimineaţa devreme, iar Benedict şi Bathsheba fură nevoiţi să se aranjeze în grabă. Nu mai avură timp pentru câteva cuvinte între patru ochi.

Măcar Delucey nu ajunsese acolo câtă vreme mai erau împreună în pat. Thomas – care se trezise în zori, ca de obicei – îl văzuse pe fiul lui Northwick când tânărul era încă departe şi îşi avertizase imediat stăpânul.

Nu că mai avea vreun sens să încerce să protejeze reputaţia Bathshebei, Benedict o ştia.

La urma urmei, Northwick le oferise cuibuşorul lui de nebunii, nu-i aşa? Nici el, nici altcineva care îi vedea împreună nu avea nici cea mai mică îndoială că Bathsheba Wingate era amanta lui Lord Rathbourne.

Totuşi, Northwick fusese generos şi onorabil.

Când avea să afle Lord Mandeville, Northwick urma să plătească pentru generozitatea şi purtarea lui onorabilă.

Asta era problema când făceai ce trebuia. Sigur aveai să suferi mai apoi.

„Un gentleman face ce este drept şi acceptă

consecinţele”.

„La naiba cu blestematele astea de reguli”, se gândi Benedict.

— Îmi cer iertare, Excelenţă, spuse Peter Delucey.

Benedict se uită pierdut la el pentru o clipă şi se întrebă cât anume ratase din discuţie.

— Nu văd de ce să-ţi ceri scuze. Eu nu eram atent.

— Lord Rathbourne se gândea, spuse Bathsheba. Privirea glacială nu-ţi era adresată, domnule Delucey. S-a întâmplat doar să te regăseşti în calea ei. Mănâncă ceva, Rathbourne. Nu poţi să te concentrezi cu stomacul gol. Thomas, Excelenţa Sa are nevoie de nişe cafea.

Toată lumea ascultă ordinele doamnei.

Jucă rolul de amfitrioană la capătul mesei micuţe. Cei doi bărbaţi se aşezară unul în faţa celuilalt.

— Cât mintea îţi rătăcea prin alte locuri, domnul Delucey ne povestea cum oamenii lui au pierdut urma copiilor azi-noapte, spuse ea.

Le vorbise despre negustor, îşi aminti Benedict. Delucey le povestise despre Gaffy Tipton, pe care agenţii lui Lord Northwick îl găsise noaptea trecută într-unul dintre hanurile din Bristol, cunoscut sub numele de Bell.

— A spus că ştia că cei doi erau de familie bună, continuă Peter. A bănuit că fugiseră. Dar nu ştia de cine fugeau. Din partea lui, a zis, oamenii care lucrau pentru Lord Northwick erau nişte canalii.

— Pe scurt, Tipton a fost necooperant, conchise Benedict.

— Oamenii l-au căutat pe agentul nostru ca să confirme totul, înainte ca negustorul să spună ceva.

— Între timp, scumpa mea Olivia poate să miroasă un poliţist, un perceptor sau un detectiv de la un kilometru, spuse Bathsheba. Se uita o dată la agent şi-şi lua zborul. E perfect de înţeles.

— Doamne sfinte, reacţionaţi foarte bine, spuse Delucey. În locul vostru, mă enervam la culme. La cum pare să fi stat treaba, aş fi vrut să-l strâng de gât pe agent. Copiii au fost la un pas de el… şi el i-a lăsat să plece.

— Nu i-a lăsat, spuse Benedict. După cum i-am reamintit doamnei Wingate acum câteva zile, nici nepotul meu, nici fiica ei nu sunt copii creduli. Ambii sunt deştepţi. Şi vicleni.

— Tata a fost furios, spuse Delucey. Nu e foarte uşor să-i ascunzi lucruri bunicului. Cu cât povestea asta ţine mai mult, cu atât e mai probabil să devină suspicios. De îndată ce se întâmplă asta, o să afle adevărul în scurt timp, şi atunci am dat de naiba.

— Sunt uimită că n-a auzit încă nimic despre asta, spuse Bathsheba. Lord Mandeville nu mi-a părut deloc ramolit. Mintea îi e destul de ageră şi nu mi s-a părut deloc că ar fi slab de înger.

— Oh, e destul de în putere, dar, în ultimii ani, i-a lăsat tatii din ce în ce mai multe dintre afacerile obositoare, spuse Delucey. Mai curând bunicul ar vâna, pescui şi s-ar distra.

— Deci Lord Northwick e obişnuit să-şi organizeze şi să-şi îndrume oamenii, spuse Benedict.

Ştia că nu era întotdeauna aşa. În prea multe situaţii, capul familiei insista să păstreze controlul asupra tuturor lucrurilor până pe patul de moarte. Acest lucru îl lăsa pe moştenitor cu prea mult timp la dispoziţie şi fără vreun scop în viaţă, altul decât să aştepte ca tatăl lui să moară. Actualul rege, se gândi Benedict, ilustra pe deplin toate dezavantajele acestei educaţii.

Tactica lui Lord Hargate, pe de altă parte, era să transfere responsabilităţile spre fiul cel mare, pe principiul că diavolul acţiona în favoarea mâinilor trândave.

— Tata i-a pus pe oamenii noştri să întoarcă Bristolul cu susul în jos, spuse Delucey.

Benedict încuviinţă din cap.

— O abordare logică. Problema e că ştrengarii ăştia nu sunt niciodată acolo unde ne aşteptăm noi să fie. Când au fost văzuţi ultima dată?

— Gaffy Tipton a sosit la Bell seara devreme, spuse Delucey. I-a trimis pe copii să stea în galeria de la han, câtă vreme el se îngrijea de cal. Zicea că era, de obicei, sarcina

lui Lord Lisle.

— Peregrine? întrebă Benedict. Nepotul meu a fost rândaş?

— Un băiat tăcut, ascultător şi util, după spusele lui Tipton, răspunse Delucey.

— Tăcut şi ascultător, repetă Benedict. Peregrine. Să fiu al naibii! Se uită la Bathsheba. Crezi că e influenţa Oliviei?

— Glumeşti? întrebă ea.

Îşi aminti deodată o scenă ce era vie în mintea lui, de parcă s-ar fi întâmplat cu o secundă în urmă: chipul uluitor de frumos întors spre el, cu ochii albaştri în care se cufundase, şi nota de umor din vocea ei când îi spusese că încercase să o vândă pe Olivia ţiganilor.

Atunci se întâmplase?

Fusese pierdut cu mult înainte să îşi dea seama?

Toată lumea lui începuse să se schimbe din ziua aceea, în vreme ce îşi închipuise prosteşte că rămăsese aceeaşi?

El nu mai era acelaşi şi nu avea să mai fie niciodată.

Se îndoia că Peregrine avea să rămână la fel.

— Tipton a spus că amândoi s-au făcut de folos, continuă Delucey. Părea surprins de asta. Totuşi, azi-noapte, şi-a dus calul în grajd pentru că ploua. Nu voia să rişte ca puştii să se îmbolnăvească. I-a pus să-l aştepte în galerie, ca să nu se ude. Atunci i-a văzut ultima dată.

Benedict se gândi la cele povestite.

— Din inima Bristolului până la porţile de la Throgmorton nu e un drum prea lung, spuse el. Câteva ore pe jos. Putea cu uşurinţă să găsească pe cineva care să-i ducă o parte din drum. Şi, dacă mergeau pe jos sau prindeau cea mai înceată căruţă, se prea poate să fi ajuns deja la Throgmorton.

— Credeţi c-ar trebuie să ne concentrăm eforturile aici? întrebă Delucey.

— Nu mi-ar plăcea să-i spun lui Lord Northwick ce să facă, zise Benedict. Pe de altă parte, nu cred că vrea să piardă timpul – şi, cu cât scapă mai repede de noi, cu atât

mai bine pentru toată lumea.

Peter Delucey dădu să se împotrivească politicos, aşa cum era de aşteptat. Benedict îl întrerupse:

— Fii bun şi spune-i tatălui tău că vreau să-i vorbesc, cât se poate de repede.

Marţi după-amiaza

— Nu putem să o luăm prin poarta din faţă, zise Peregrine.

O apucă de braţ pe Olivia şi o trase în direcţia opusă, înainte să îi vadă careva de la intrarea în Throgmorton.

— Este zi de vizită, spuse ea. Ai auzit ce-a zis domnul Swain. După-amiaza, marţea şi joia.

Îşi petrecuseră noaptea în magazinul domnului Swain, un cămătar, pentru că acelea erau unele dintre puţinele locuri în care Olivia se simţea în siguranţă.

Peregrine nu era sigur că se simţea în siguranţă. Totuşi, fusese cald, uscat şi sigur, şi sărea mai puţin în ochi în magazinul întunecat, pe a cărui uşă intrau puţine persoane murdare şi zdrenţuite, cu bunurile lor sărăcăcioase.

După cinci zile de călătorie, el şi Olivia păreau la fel de murdari şi de zdrenţuiţi ca orice amărât din Bristol. Dacă intrau într-un han respectabil sau în vreo pensiune, sigur atrăgeau suspiciuni. Însă într-un loc nerespectabil puteau să intre cu uşurinţă. Dar puteau să înfrunte riscuri mai mari decât să fie prinşi de poliţişti şi agenţi.

Cu câteva zile în urmă, Peregrine îşi dorise să fie prinşi.

Asta fusese înainte.

Acum era bucuros că el şi Olivia mai găsiseră adăpost pentru o noapte, chiar dacă fusese casa murdară a unui cămătar şi dormiseră pe podea.

Totul i se datora Oliviei, care aparent ştia tot ce trebuia despre cămătari, inclusiv numele şi adresele a jumătate dintre cei de la Londra şi pe fiecare din Dublin. Ea

şi domnul Swain se distraseră de minune împărtăşind tot felul de glume şi bârfe. Nu avusese nicio problemă să afle tot ce voia despre Throgmorton.

Avuseseră noroc, căci parcul şi moşia se întindeau pe mii de hectare, iar ei nu aveau hartă. Totuşi, Swain fusese de două ori la Throgmorton pentru diferite serbări. Le schiţase un plan grosolan al locului. Deşi Swain nu vizitase niciodată mausoleul, îl văzuse în treacăt şi auzise că arăta ca un templu roman, cu două statui care păzeau scările de la intrare. Acum Peregrine avea o oarecare idee despre amplasarea mausoleului.

— Nu înţeleg de ce nu putem pur şi simplu să ne amestecăm în mulţime, spuse Olivia.

— Pentru că n-o să fie nicio mulţime, zise Peregrine. Nu e ca o urcare în balon în Hyde Park sau o cursă de cai la Newmarket. N-o să fie mulţimi de oameni care să se avânte prin porţi. N-o să fie hoţi de buzunare şi oameni care să joace la pariuri, cerşetori şi prostituate, care să se amestecă cu doamne, domni şi familii. Poate că doar câţiva oameni o să viziteze azi şi o să fie nevoiţi să arate respectabil, aşa cum nu arătăm noi. Nu e ca la Chatsworth, unde lasă pe oricine să umble pe oriunde vrea. Chiar dacă reuşim să trecem de portar, o să stea cu ochii pe noi în fiecare minut – şi o să fim azvârliţi afară de îndată ce se termină vizita.

Câtă vreme vorbi, Peregrine o conduse spre un drum îngust şi stricat.

— Dar intrarea principală nu e singura intrare, continuă el. La urma urmei, nu prea poţi să-ţi pui oamenii să aducă îngrăşământul prin intrarea principală… aceeaşi pe care intră regele.

— Doamne fereşte, spuse Olivia. Cineva ar trebui să-i ţină Maiestăţii Sale mâna la nas. Sau poate singur?

Peregrine nu îi luă în seamă cuvintele.

— Sunt mai multe porţi, mult mai umile, spuse el. Dar peisajul le ascunde din calea reşedinţei principale, ca să nu strice decorul.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar n-am locuit niciodată la ţară.

— Evident, spuse el. Dacă ai fi trăit... oh, las-o baltă. Ideea e că eu sunt expertul acum. Ceea ce înseamnă că a venit rândul tău să-ţi ţii gura şi să faci ce-ţi spun.

Trebuia să aibă încredere în ea. Ea rămase tăcută şi îl lăsă să o îndrume, de parcă era o persoană raţională, nu o puştoaică nebună care chiar credea că avea misiunea de a găsi comoara unui pirat, îngropată alături de strămoşii ei.

Peregrine ştia că aveau la fel de multe şanse să găsească la Throgmorton comoara piratului pe cât avea ca să găsească un unicorn. Nu îşi închipuia cum urmau să se apropie de mausoleu fără să atragă atenţia.

Dar, oricum, nu îşi închipuise niciodată că avea să ajungă de la Londra la Bristol cu doar câţiva bănuţi, susţinuţi doar cu inteligenţa lui şi a tovarăşei lui de drum.

Indiferent de ce se întâmpla, avea să fie interesant.

O aventură.

Urmau să treacă ani la rând până să ajungă să spere la alta.

*

Descurajată, Bathsheba se uită la cerul înnorat de deasupra. Vântul se înteţi, şi ea îşi strânse pelerina.

Se afla în apropiere de Noua Lojă, în vârful drumului care cobora lent spre mausoleu. Partea aceea a parcului fiind presărată din plin cu copaci şi arbuşti înalţi, cărarea dispărea o vreme din vedere, apoi reapărea, mult mai lată, urcând panta spre structura ornamentală în care erau înmormântate ultimele generaţii Delucey.

Nori se învolburau deasupra imitaţiei de templu roman, din ce în ce mai grei şi mai negri, pe măsură ce vântul sufla cu mai multă putere. În imaginaţia ei, norii erau fantomele demonice ale îngrozitorilor Delucey, dansând nebuneşte peste osemintele celor buni.

Până şi nişte simpli nori prevesteau răul. Aşa arătase cerul cu o zi în urmă, înainte să îşi elibereze torentele care

îi făcuseră să intre înăuntru.

Mai jos şi la est de Noua Lojă, se întrezărea lacul mare de la Throgmorton, între trunchiuri şi ramuri de copaci şi arbuşti care înconjurau partea vestică a moşiei. Pe latura de est se aflau o serie de temple şi grote, amplasate cu viclenie astfel încât să fie vizibile numai din anumite părţi ale cărării. În extremitatea sudică, lacul se îngusta şi cădea într-o cascadă pitorească, abruptă, care se vărsa într-un râu. În lumina tot mai palidă a soarelui, apele neliniştite străluceau. Totuşi, în principiu, erau întunecoase, asemenea cerului.

Rathbourne, Lord Northwick şi Peter Delucey rămaseră vorbind la câţiva metri de ea. Din când în când, ridicau privirea ca să studieze cerul. Deşi chipurile aristocratice nu trădau nicio emoţie, ea se îndoia că discuţia era prea optimistă.

Dacă ploua ca în ziua anterioară, copiii urmau să caute un loc de adăpost şi aveau de ales între prea multe ascunzători. Dacă ploua, căutarea adulţilor avea să fie o sarcină mai grea, aproape imposibilă.

După-amiaza era pe sfârşite. Peste câteva ore, se făcea noapte.

Încă o zi pierdută.

„O să mai am o noapte cu el”, îşi spuse Bathsheba în gând.

Mai voia una şi încă una. Şi le dorea prea mult; în acelaşi timp, se îndoia că avea să mai reziste încă o zi. Orele care treceau erau şi aşa mult prea grele.

Se întărea pentru despărţirea de azi.

Era gata să fie puternică în această zi.

Totuşi, nu mai ştia pentru câtă vreme. Deja nervii ei se făcuseră ţăndări după o serie de alarme false. De trei ori, grupurile de căutare ale lui Lord Northwick încolţiseră din greşeală copii ai arendaşilor. O dată, înconjuraseră cu precauţie ceva ce se dovedise a fi un porc care râma sub arbuşti, lângă o „ruină” construită în secolul trecut.

Cu colţul ochiului, văzu că Rathbourne se îndepărtă de ceilalţi şi se îndreptă spre ea. Northwick şi fiul lui o luară

în direcţia opusă.

Ea îşi întoarse iute privirea spre norii care fierbeau deasupra templului.

— Northwick îşi trimite oamenii să investigheze ultimele zvonuri, se auzi vocea lui Rathbourne în spatele ei. Una dintre femeile de pe aici spune că i-a văzut pe copii la un moment dat spre hotarul estic, nu foarte departe de intrarea principală. Alta spune că i-a văzut mai aproape de poartă, la hotarul din nord. I-am spus că noi rămânem aici. N-are rost să verificăm fiecare zvon. În orice caz, e timpul să ne luăm ceaiul.

— Mi-e foame, recunoscu ea.

— Eşti palidă şi ţi-e frig, spuse el. Abia dacă ai mâncat ceva la micul dejun şi nimic la prânz. Dacă leşini când fiii risipitori îşi fac apariţia, în cele din urmă, oamenii o să te ia drept o făptură fragilă, cum tot susţii că nu eşti. Ar fi tare ciudat pentru mine, date fiind eforturile de care a fost nevoie pentru a-l asigura pe Northwick că eşti o femeie hotărâtă şi cu principii puternice.

— O pierdere de vreme, spuse ea. N-ar crede în veci că vreunul din neamul meu ştie ce e ăla principiu.

— Chiar crede că eşti hotărâtă să pleci de la Throgmorton de îndată ce-ţi găseşti fiica, spuse Rathbourne. A fost de acord să-ţi pună o trăsură la dispoziţie.

— O trăsură privată? întrebă ea. Ţi-ai pierdut minţile? Nu trebuie decât să-mi împrumuţi banii pentru diligenţă.

— Nu, n-am s-o fac, spuse el. Nu-ţi plac diligenţele. Din cauza zdruncinatului, a aglomeraţiei, a beţivanilor, a răului şi a păduchilor, ai uitat?

— Atunci un bilet la poştalion, spuse ea. Dar te implor să nu mă trimiţi de aici într-una dintre trăsurile rudelor mele.

— Eu nu te trimit de aici, spuse el. Tu te trimiţi de aici. Din cauza principiilor tale nobile. Pe care sunt obligat să le respect, să te ia naiba.

Ea se întoarse şi privi chipul lui frumos, deşi o durea. Avea aceeaşi expresie plictisită pe care o afişase în Salonul

Egiptean, dar ochii lui negri erau blânzi. Oh, vedea afecţiune în ei – cu atât mai rău pentru ea. Dacă ar fi fost cu adevărat plictisit şi distant, nu şi-ar fi dorit atât de mult să îi mângâie obrazul.

— Tu cum crezi că mă simt eu? întrebă ea. Un aristocrat chipeş şi bogat îmi mănâncă din palmă, iar eu trebuie să îi dau drumul.

— Visează în continuare, spuse el. Abia dacă te găsesc tolerabilă.

— Imaginează-ţi cum mă simt, continuă ea. Mă uit în urmă, la generaţii întregi de strămoşi absolut imorali şi lipsiţi de conştiinţă, care n-ar fi ezitat nicio clipă să-ţi distrugă viaţa şi să te falimenteze o dată pentru totdeauna. De ce nu sunt şi eu ca toţi ceilalţi? Dar nu, trebuia să fiu eu blestemată să am scrupule.

El zâmbi.

— N-am să te iert niciodată pentru asta, Bathsheba. Pentru asta şi pentru o grămadă de alte lucruri. Cred c-o să-ţi port… pică… până la sfârşitul vieţii mele.

— Ah, ei bine, măcar n-o să mă uiţi, spuse ea.

— Să te uit? Ar trebui să te uit ca pe o criză trecătoare de tuse. Ar trebui să te uit… La naiba!

El ridică privirea, şi picături de ploaie îi alunecară pe faţă.

— Hai înăuntru, spuse el. N-are niciun rost…

— Domnule! se auzi un strigăt în apropiere. Domnule! Veniţi!

Se întoarseră amândoi spre direcţia din care se auziseră strigătele.

— E Thomas, spuse Rathbourne.

Alergă înspre el. Bathsheba i-o luă pe urme.

Capitolul 17

În vreme ce oamenii lui Lord Northwick căutau în partea de nord-est a moşiei, Peregrine şi Olivia se îndreptau în direcţia opusă.

Un zid înalt înconjura parcul Throgmorton, după cum se aşteptase Peregrine.

De vreme ce Swain, cămătarul, le spusese că mausoleul se afla în colţul sud-vestic al parcului, într-acolo o conducea Peregrine pe Olivia. În cele din urmă, ajunseră la râul menţionat de Swain. Ca urmare a ploii recente, apele erau crescute şi noroioase, învolburându-se de-a lungul unui drum, pe care, de obicei, te plimbai alene.

Peregrine era sigur că exista un pod, cu o poartă ca să permită căruţelor şi trăsurilor să treacă. Nu după mulţi metri, îşi făcură apariţia podul şi poarta mult aşteptată, care, deşi încuiată, nu era păzită de nimeni.

Nu era o problemă să sari pe deasupra.

Odată intraţi pe moşie, o luară pe drumul căruţelor, care urmărea zidul de hotar. La început, peisajul foarte împădurit ascunsese de privire restul parcului. Dar, după câteva minute, drumul începu să urce, şi Peregrine văzu cupola mausoleului.

— Uite-l! strigă Olivia.

Păsările zburară din copaci, ciripind.

— Taci din gură, îi zise Peregrine. Văd şi eu. Vrei să afle toată lumea că suntem aici?

Dar ea o apucă deja în grabă pe deal, pe cărarea îngustă, care nu părea să fie foarte des folosită. Peregrine ridică privirea spre cer, apoi i-o luă pe urme. Nu îi plăcea cum arătau norii. Totuşi, în clipa asta, nu avea niciun rost să revină pe drumul spre Bristol doar din cauza vremii urâte.

Puteau să se adăpostească de ploaie la mausoleu, sub portic. Dacă trebuiau să petreacă noaptea acolo – şi asta părea foarte probabil –, puteau să o facă într-una dintre numeroasele clădiri care împodobeau parcul din Throgmorton. Peregrine se îndoia că erau toate încuiate – nu că şi-ar fi închipuit că nişte simple lacăte puteau să o oprească pe Olivia.

Văzu că ea alunecă şi se grăbi să o prindă.

— Uită-te pe unde mergi, spuse el. Nu vezi că pământul e ud? Vrei să-ţi rupi vreun picior?

Ea nu părea să îl asculte. Ochii îi erau aţintiţi spre mausoleu.

— E mai mare decât mi-am imaginat, spuse ea. Şi mai frumos. Au pus o cupolă pe acoperiş, o casetă dreptunghiulară pe cupolă şi o bilă mică pe caseta dreptunghiulară. Şi au pus toate urnele alea, sau vasele, sau orice ar fi ele pe fiecare colţ al acoperişului.

Decorul nu îl surprinse pe Peregrine. Ceea ce îl surprinse, când ajunseră în vârful dealului, era cât de retras era locul. Mausoleele pe care le văzuse fuseseră construite pentru a face impresie şi dominau împrejurimile lor imediate. Deşi acesta era măreţ, era totuşi privat şi înconjurat doar de o mică pajişte. Un zid gros de tufişuri înalte şi copaci închidea aproape complet spaţiul.

— Asta nu e cea mai frumoasă parte, spuse Peregrine. Evident, e spatele construcţiei. Intrarea e sub portic. O duse spre partea din faţă. Vezi, e mult mai elaborată.

Avea o scară amplă din piatră, cu balustrade, la capătul cărora stăteau două statui de peste doi metri. Dinspre scări, o cărare lată traversa panta, care părea să continue spre vârful altui deal din apropiere. În orice altă direcţie, copacii ascundeau priveliştea înspre parc.

Peregrine bănuia că dincolo de copaci se găsea ceva asemănător: acelaşi peisaj deluros. Totuşi, nu putea să fie sigur, din moment ce verdeaţa acoperea totul, mai puţin o bucată din cărare.

— Pun pariu pe orice că Edmund Delucey şi-a îngropat comoara la baza uneia dintre statui, spuse Olivia, îndreptându-şi atenţia spre mausoleu. Dar care dintre ele?

— Poate că, dacă am şti pe cine ar trebui să reprezinte ele, am ghici, spuse Peregrine. Probabil zei sau semizei. E amuzant, nu-i aşa, cum oamenii îşi încadrează înmormântările creştineşti în simboluri păgâne? Ştiu că cel puţin un membru al nobilimii are un mausoleu sub formă de piramidă.

După cum era de aşteptat, Olivia nu era interesată de ritualurile de înmormântare ale nobilimii britanice.

— Presupun că trebuie să săpăm în ambele locuri,

spuse ea. Se uită în jur. Mă îndoiesc c-o să observe cineva.

Peregrine se văzu nevoit să fie de acord măcar cu ultima afirmaţie. Dacă Edmund Delucey îngropase ceva, n-ar fi trebuit să îşi facă griji prea mari că ar fi atras atenţia.

Şi familia lui Peregrine avea un parc asemănător, în care relieful, foişoarele şi altele asemenea erau ascunse cu iscusinţă de-a lungul cărărilor, printre copaci şi tufişuri, pentru ca vizitatorul să dea pe neaşteptate peste ele sau să le vadă de la depărtare doar dintr-un unghi ideal.

Între timp, temelia acestei clădiri se ridica la aproape doi metri de la sol. Oricine săpa la baza ei era foarte greu de văzut, cu excepţia cazului în care observatorul se afla exact în locul potrivit.

Desigur, trebuia să nu uiţi că toţi copacii din jur nu fuseseră atât de groşi şi de înalţi cu o sută de ani în urmă. Se putea la fel de bine ca dealul să fi fost complet pustiu.

Nu că ar fi interesat-o pe Olivia cum arătase locul cu un secol în urmă. Nu voia decât să ştie unde puteau găsi nişte cazmale şi lopeţi. Şi poate hârleţe.

Când Peregrine se aplecă pentru a studia pământul de la baza balustradelor, simţi primele picături reci de ploaie.

Se ridică.

— Am face bine să ne adăpostim sub… Ce e zgomotul ăsta?

Olivia întoarse capul în acelaşi timp cu el.

Un bărbat alerga pe cărarea dinspre dealul aflat în apropiere, făcându-le semne şi urlând. Abia dacă se afla la nouăzeci de metri de ei.

Peregrine se uită la Olivia. Ea îi întoarse privirea, cu ochii ei albaştri de păpuşă mari de uimire.

— Nu, spuse ea. *Nu.*

Şi *nu!* voia şi el să urle.

Nu era pregătit să fie găsit.

Nu încă. Nu-şi terminase treaba.

Avea nevoie doar de câteva secunde ca să decidă ce să facă.

Pedeapsa lui avea să fie cruntă.

Poate că o şi merita.

O apucă de braţ şi o trase dinspre scări spre cel mai apropiat luminiş dintre copaci.

— Fugi! urlă el. Doar fugi!

*

Thomas alerga pe cărare. Benedict o luă pe urmele lui, după ce văzu cum Peregrine o prinse pe Olivia şi se năpustiră amândoi spre pădurea din dreapta: de partea lacului. Partea cea mai abruptă.

Lui Benedict nu îi venea să îşi creadă ochilor.

— Opriţi-vă! strigă el. Sunteţi nebuni?

Copiii nu se opriră.

Calculă rapid cel mai bun unghi din care să îi prindă şi o luă pe o cărare îngustă din apropiere… Cu puţin noroc, îi prindea înainte să ajungă prea departe.

Auzi cornul de vânătoare răsunând zgomotos.

Semnalul care îi alerta pe toţi oamenii din toate părţile moşiei.

Benedict nu se opri.

— Olivia! strigă o voce.

Bathsheba o chema pe fiica ei.

Benedict nu se uită înapoi şi nu se obosi să îi spună să rămână unde era.

Dădu crengile la o parte şi sări peste rădăcini.

Pământul era plin de frunze căzute şi de ace de pin. Alergă, dorindu-şi ca ea să nu alerge, chiar dacă ştia că avea să o facă.

„Te rog să nu cazi şi să-ţi rupi gâtul”.

În vreme ce se îndreptă pe panta dinspre lac, drumul se îngusta, iar pădurea dezvăluia arbuşti aproape la fel de înalţi şi mult mai deşi.

— Peregrine! strigă el. Olivia!

Niciun răspuns.

„Copii afurisiţi. Când o să pună mâna pe ei…”

— Olivia! se auzi din nou vocea Bathshebei, undeva în spatele lui.

El continuă să alerge. Ploaia curgea şiroaie acum, şi

cărarea sinuoasă se răsucea şi se întorcea, dar pământul jilav oferea o bază mai sigură decât ar fi găsit copiii printre copaci şi arbuşti, unde frunzele umede şi acele de pin acopereau terenul înclinat.

„Afurisiţi de copii! Când vă prind, vă strâng de gât”.

Fu ultimul lui gând coerent. Se împiedică de o rădăcină noduroasă şi se prăbuşi înainte.

*

Peregrine auzi strigăte în urma lui.

O auzi şi pe Olivia, cu răsuflarea întretăiată în spatele lui.

O parte din el voia să se oprească, dar o alta nu putea. Continuă să alerge, chiar dacă pământul era ud şi se rătăcise. Era mai greu pe aici, pentru că erau mai puţini copaci şi mai mulţi arbuşti. Ramurile lăsate în jos îi agăţau hainele şi îi loveau faţa. Continuă să alerge.

Apoi văzu: un luminiş, în sfârşit.

Se năpusti într-acolo – şi văzu, prea târziu, cheiul îngust şi abrupt şi râul care se învolbura dedesubt. Se prinse de o ramură, dar picioarele îi alunecară sub el şi se rostogoli cu capul înainte pe versant.

— Olivia! strigă el. Ai grijă!

Mâinile şi picioarele lui alunecară pe noroiul digului, şi plonjă în apă.

*

Alergând la doar câţiva metri în urma lui Peregrine, Olivia îi auzi strigătul o secundă prea târziu. Se împletici în urma lui, cu braţele deschise. Când alunecă peste marginea digului în apă, o mână i se lovi de ceva tare şi gros, iar ea reuşi să se prindă şi să se ţină strâns cu ambele mâini.

— Ajutor! urlă ea.

Apa îngheţată se învolbura în jurul ei, o trăgea înspre ea, în vreme ce ploaia o lovea peste cap şi mâini, care începeau să-i amorţească. Îl văzu pe Peregrine agitându-se

în râu, în vreme ce apa îl purta departe.

— Lisle! strigă ea. Peregrine!

Capul lui dispăru sub apă.

*

Thomas apăru în clipa imediat următoare după ce Benedict căzu. Lacheul îl puse pe picioare.

— Doamna Wingate? întrebă el, cu răsuflarea întretăiată, ştergându-şi de pe faţă frunzele murdare. Unde e?

— Şi-a agăţat rochia într-un tufiş, spuse Thomas. Am rugat-o să rămână acolo şi să le arate celorlalţi drumul. Şi am fugit înainte să apuce să refuze.

Atunci auziră strigătele lui Peregrine. Olivia strigă o clipă după aceea.

Cei doi bărbaţi coborâră în grabă spre locul din care veniseră strigătele. Benedict se împiedică de nişte tufişuri şi ajunse de pe cărare exact pe dig.

Nici urmă de Peregrine.

O clipă mai târziu, capul blond îşi făcu apariţia, şi inima lui Benedict reîncepu să bată.

— Ajutor! se auzi un urlet în dreapta lui.

Se întoarse înspre acolo şi văzu fata, agăţată de creanga unui copac căzut.

Copacul putrezit se prinsese în ceva. De aceea fata nu plutea încă în râu, pe urmele lui Peregrine. Între timp, băiatul se lupta împotriva curentului.

— Oboseşte, domnule, spuse Thomas.

Încă vreo cincizeci de metri, şi era aruncat în cascadă şi îşi frângea gâtul, dacă nu se îneca înainte.

Privirea lui Benedict se întoarse spre fată. Dintr-o clipă în alta, râul umflat avea să înghită copacul Oliviei.

— Ştiu să înot, domnule, spuse Thomas.

— Nu, ia-o pe cărarea de lângă lac şi du-te la cascadă, zise Benedict. Făcu un semn într-acolo. Încearcă să îl prinzi înainte. Vin cât pot de repede.

Chiar în timp ce vorbea, escaladă digul alunecos şi îşi

croi drum pe lângă margine, spre Olivia.

Thomas o luă la fugă spre cascadă.

— Nu pe mine! strigă Olivia. O să se înece!

Benedict se lăsă în apă şi îşi continuă drumul spre ea. Deşi teribil de rece şi îngroşată de noroi şi de tot felul de resturi, acea parte din râu nu era atât de adâncă pe cât se temuse. Nu îi ajungea mai sus de talie.

Totuşi, curentul era surprinzător de puternic şi îl obliga să se mişte mult mai prudent decât şi-ar fi dorit. Păru să dureze câteva ore ca să parcurgă cei câţiva metri care îl despărţeau de fată.

— Nu eu! ţipă ea. Nu eu! Ţi-am spus doar!

— Linişte! exclamă Benedict. Îi ridică degetele înţepenite de pe creanga de copac, o prinse în braţe şi se întoarse spre malul digului. O ridică şi o aşeză pe pământul umed. Eşti rănită? întrebă el, încercând să nu gâfâie.

— N… n… nu, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Ţi-am z… zis. Du-te după el.

Era udă leoarcă. Pârâiaşe de apă îi alunecau pe faţă. Tremura toată. Era furioasă. Semăna aşa mult cu mama ei.

— Stai, spuse Benedict. Rămâi aici.

— Da, da, numai *du-te, te rog.*

Benedict se duse.

*

Când Benedict îşi prinse lacheul din urmă, Peregrine se apropiase periculos de mult de cascadă. Acolo apa trecea de capul lui. Încerca să înoate, dar era prea obosit – sau rănit ori ambele –, iar curentul îl ducea spre cascadă, aflată la mai puţin de zece de metri distanţă.

Thomas era cât pe ce să se arunce în apă. Benedict intră după el.

— Domnule, se împotrivi Thomas.

— Trebuie să facem un lanţ, spuse Benedict.

Nu trebuia să mai explice ce şi cum.

Thomas înaintă în apă. Benedict îl prinse de mână şi se împinse spre nepotul lui. Cu fiecare pas, înainta mai

adânc; apa îi ajungea la umeri. Curentul fu cât pe ce să îl destabilizeze, dar Thomas îl ajută să îşi menţină echilibrul.

— Peregrine!

Benedict întinse braţul. Băiatul dădu să îi prindă mâna, rată şi încercă din nou. A doua oară, degetele lui se întâlniră şi se agăţă de Benedict.

O creangă mică trecu pe lângă ei. Se îndreptă spre marginea cascadei şi dincolo de ea.

Chinuindu-se să îşi menţină echilibrul, Benedict îl trase pe Peregrine departe de rostogolirea abruptă de apă şi pietre. Apa dădea să îi tragă înapoi, dar Thomas nu se clinti din loc, deşi Benedict simţea că braţul lacheului tremura din cauza efortului.

I se păru că durează o eternitate. În realitate, trecură doar câteva minute înainte ca Benedict să îşi ducă nepotul la apă mai puţin adâncă. Apoi l-ar fi scos pe Peregrine pe mal, dar băiatul îi dădu drumul când se apropiară de marginea apei şi ieşi afară pe propriile picioare. Se căţără pe cărarea noroioasă şi se prăbuşi la pământ.

Şi Benedict se târî afară din apă, spre cărare.

— Mai bine te car eu, spuse el.

— Îl car eu, domnule, zise Thomas.

— Pot să merg, spuse Peregrine, răsuflând greoi. Am nevoie de un minut. Ca să-mi revin.

— Un minut, nu mai mult, spuse Benedict. Am lăsat-o pe domnişoara Wingate tremurând toată de partea cealaltă. Să sperăm că nu răceşte groaznic.

Peregrine se ridică clătinându-se. Dinţii îi clănţăneau. Îşi încordă maxilarul şi îşi frecă faţa.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el.

— O să-ţi pară mult mai rău decât crezi, replică Benedict. Dar mai târziu. Pentru moment, trebuie să mă ocup de complicele tău.

*

O găsiră pe Olivia aşteptând acolo unde Benedict o lăsase, tremurând în continuare.

Fără să îi ia în seamă împotrivirile incoerente, Benedict o ridică în braţe şi porni cu ea pe cărare. Era groaznic de udă. Ici-colo, plante putrezite – şi urât mirositoare – se agăţau de ea. Peregrine era în aceeaşi stare.

Benedict ştia că nici el nu arăta sau mirosea mai bine.

— C… cineva ar t… trebui să îl care şi pe el, spuse ea, şi privi peste umărul lui Benedict la băiatul care mergea împleticit în spatele lor.

— N-am nevoie să mă care nimeni, zise Peregrine indignat.

— N… nici eu, spuse ea, printre dinţi şi cu tot corpul tremurând. Se întoarse spre Benedict. V… vreau s… să m… mă puneţi j… jos. Ridică spre el ochii mari şi albaştri ai mamei. Se umplură de lacrimi. V… vreau la m… mama m… mea, spuse ea.

Buzele îi tremurau.

— Oh, nu te chinui să stârneşti milă, spuse Peregrine. Nu te obosi să pui fântânile în funcţiune. Unchiul nu se lasă dus de nas de trucurile astea. Să ştii că nu e ca toţi ceilalţi.

Se părea că unchiul aşa era, căci mica vrăjitoare se apucase cu ghearele de inima lui sensibilă şi ar fi putut să îl joace pe degete dacă Peregrine nu ar fi intervenit.

— Nu mă îndoiesc că vrei la mama ta, spuse Benedict cu toată indiferenţa de care era în stare. Întrebarea este dacă ea te vrea pe *tine.*

*

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Bathsheba era să stea să aştepte.

Dar, la o secundă după ce Thomas plecase, fustele i se agăţară din nou, şi ar fi luat-o la vale dacă nu ar fi reuşit să îşi recapete echilibrul. Şi nu voia să îi facă şi mai multe probleme lui Rathbourne.

Aşa că aşteptă cât de răbdătoare putu, şi când sosiră primii oameni – cu Peter Delucey în frunte –, le arătă pe unde o luaseră Rathbourne şi Thomas.

La scurt timp după ce primul grup dispăru printre tufişurile înalte, Lord Northwick veni în fugă pe deal.

— Pe acolo, spuse ea, şi îi arătă încotro.

Când el se întoarse în direcţia indicată de ea, piciorul îi alunecă. Se clătină într-o parte, apoi în cealaltă, încercând să îşi recapete echilibrul. Apoi ea privi îngrozită cum bărbatul se prăbuşeşte într-o încurcătură de braţe şi picioare, rostogolindu-se peste pietre, ramuri rupte şi aterizând într-un rododendron mare, la vreo douăzeci de metri de deal.

Bathsheba îşi ridică fustele şi se îndreptă grăbită spre el.

El rămase liniştit pe o parte.

Ea îngenunche în faţa lui. Pălăria îi dispăruse şi avea un semn roşu pe faţă, dar nu părea să sângereze.

— Domnule.

Îl atinse uşor pe umăr.

— La naiba, spuse el.

Deschise ochii. Dădu să se ridice şi făcu o grimasă.

— Chem ajutoare, spuse ea, şi dădu să se depărteze.

— Nu fiţi absurdă. Se ridică în poziţie verticală, suferind vizibil. Nu mi-am rupt nimic. Încercă să se ridice, şi faţa lui se crispă în linii încordate.

— Mai bine rămâneţi jos încă o clipă, spuse ea. Să mă asigur că nu v-aţi rupt nimic. Dacă v-aţi rupt coastele, trebuie să fiţi dus imediat acasă. Umezeala n-o să ajute. Mai bine chem…

— Mă descurc, spuse el. Mă îndoiesc să-mi fi distrus altceva mai vital decât mândria. Trebuie să fi arătat ca un clovn.

— Sunteţi un clovn foarte netalentat, spuse ea. Am văzut cum s-a întâmplat şi n-am fost deloc amuzată.

— În secret, v-aţi bucurat, spuse el. Ruda dumneavoastră cu inima de piatră atât de umilită.

— Nu mă bucură asemenea lucruri, replică ea. N-aveţi inima de piatră, şi suntem rude foarte îndepărtate. Cum să mă bucure necazul dumneavoastră când aţi fost aşa bun cu mine? Lăsaţi-mă să văd ce e cu coastele.

— În niciun caz.

Un strigăt îi întrerupse.

Peter Delucey coborî dealul.

— I-am găsit, spuse el fără suflare. Sunt acoperiţi cu pături. Lord Rathbourne mi-a zis să vin şi să vă liniştesc, doamnă Wingate. Lacul se îngustează la sud, şi copiii au căzut în râu.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Lord Northwick. Sper că n-au fost luaţi de cascadă.

— Nu, nu, tată, n-au ajuns atât de departe. Lord Rathbourne şi servitorul lui i-au scos afară. Toată lumea e udă şi înfrigurată, dar nimeni nu e rănit, doar câteva zgârieturi şi vânătăi. Apoi se opri, înţelegând cu întârziere ce vedea în faţa lui. Tată, ce s-a întâmplat?

— Am căzut. Unul din picioarele mele nu cooperează. Te rog să mă ajuţi. Doamna Wingate mă ameninţă că vrea să-mi verifice coastele.

— Fracturile pot fi înşelătoare, spuse ea. Aşa a murit soţul meu. Nu gândiţi raţional. Trebuie să mă lăsaţi…

— Peter, ajută-mă să mă ridic, spuse Northwick. Iar dumneavoastră, doamnă Wingate, mai bine v-aţi concentra neliniştile asupra fiicei.

— Domnul Delucey a zis că nu e rănită, spuse ea. În orice caz, copiii nu se rănesc la fel de uşor ca adulţii. Oasele tinere sunt mai flexibile.

— Vă asigur că niciunul din copii nu şi-a rupt nimic, spuse Peter Delucey. Totuşi, sunt foarte uzi.

— La naiba, Peter… Mâna, te rog! spuse tăios tatăl lui.

Peter îi întinse mâna, şi Lord Northwick se ridică, cu o durere pe care nu reuşi să o ascundă.

— Aşa, acum e mai bine. Mă descurc.

Ea renunţă. Bărbaţii erau tare încăpăţânaţi.

— Foarte bine, dar trebuie să aveţi mare grijă cum mergeţi, spuse ea. Dacă simţiţi vreo durere ascuţită…

— Iar cauţi coaste fracturate, doamnă Wingate?

Ea privi în direcţia vocii, adâncă şi atât de familiară.

Rathbourne apăru dintre tufişuri. Ploaia îi lovea capul descoperit şi îi aluneca pe gât, trimiţând pârâiaşe de noroi

în jos. O ţinea pe Olivia în braţe, acoperită cu haina lui.

— Mama, spuse ea în cel mai jalnic mod.

Pentru prima dată în viaţă, pe chipul fetei se citea căinţa.

Bathsheba decise să nu o ierte prea repede.

— Olivia, spuse ea fermă. Eşti murdară.

Atenţia ei reveni spre Rathbourne, care îi zâmbi înţelegător.

— Lord Northwick a căzut groaznic, îi spuse ea. Nu vrea să admită că s-a rănit.

— A fost o căzătură ridicolă, spuse Northwick. Dar nu contează. Hai să-i ducem pe copii în casă.

Chiar dacă se mişca mai puţin graţios decât de obicei, nu părea să se fi rănit grav. Sau aşa se gândi ea, până când ajunseră pe cărarea care ducea la Noua Lojă. În loc să urce, el o luă pe celălalt drum, care ducea în direcţia opusă.

— Ştiam eu! strigă Bathsheba. V-aţi rănit. Ştiam eu că v-aţi rănit rău.

Northwick se întoarse şi se uită la ea.

— Noua Lojă e în sus pe deal, spuse ea. La vest, nu la est.

— Am zis „în casă”, răspunse el. Adică în reşedinţa Throgmorton. Este pe aici, doamnă Wingate, şi pe aici trebuie să o luaţi şi dumneavoastră.

Capitolul 18

Ignorând protestele lui Benedict şi ale Bathshebei, Lord Northwick îşi trimise fiul înainte, ca să îl pregătească pe conte şi să le dea vestea musafirilor.

Apoi, şchiopătând, Northwick îi conduse pe cei uzi şi înfriguraţi spre casa lui strămoşească.

Acolo, Lord Mandeville împreună cu doamnele priviră stoic cum grupul trecu prin hol, lăsând urme de noroi şi un miros deloc plăcut în jur.

Contele le-ar fi dat bucuros afară de urechi pe

Bathsheba şi pe copila ei, însă nu şi-ar fi permis să se poarte astfel cu Lord Rathbourne şi cu nepotul lui, oricât de dezgustător arătau şi miroseau; iar Benedict ştia prea bine acest lucru.

Lord Mandeville îşi înţelese bine sarcina şi o îndeplini întocmai, chiar dacă scrâşni din dinţi în tot acest timp.

„Un domn ţine cont mai întâi de datorie şi abia apoi de confortul personal”.

Astfel că invitaţii se bucurară nespus să găsească pregătite băi fierbinţi şi camerele de oaspeţi. Slujitorii roiră în jurul lor ca să îi îngrijească aşa cum se cuvenea. Un medic fusese adus ca să îi consulte pe Olivia şi pe Peregrine, apoi pe Northwick, la insistenţele Bathshebei. Desigur, Excelenţa Sa se împotrivi, dar soţia şi mama lui îi ţinură partea Bathshebei, iar el fu nevoit să se supună, chiar dacă nu se lăsă prea uşor convins.

În câteva ore, toţi erau curaţi, uscaţi, încălziţi şi sătui.

Benedict îşi spuse că nu avea motive să se plângă.

Chiar dacă nu putea să facă dragoste cu Bathsheba în seara aceea, se gândi că nu avea de ce să fie dezamăgit, pentru că nici nu îşi imaginase că avea să mai facă vreodată dragoste cu ea. Olivia nu părea să fie bolnavă, iar atât ea, cât şi mama ei erau tratate frumos şi cu respect.

Îşi spuse că nu mai erau responsabilitatea lui.

Se concentră asupra lui Peregrine, care încă era în grija lui.

Bathsheba şi fiica ei împărţeau o cameră în alt capăt din aripa oaspeţilor. Lord Lisle, deşi era doar un copilandru, primise o cameră mare chiar lângă dormitorul lui Benedict. Înainte de culcare, Benedict se duse să îl verifice, ca să fie sigur că nu făcuse febră.

Îşi găsi nepotul treaz, stând pe covor în faţa şemineului, privind flăcările. Când Benedict intră în încăpere, băiatul se ridică în grabă, cu faţa roşie ca racul.

— Ar trebui să dormi, zise Benedict.

Se aşeză pe unul dintre scaunele pe care Peregrine nici nu le luase în seamă.

— Îmi cer iertare, Excelenţă, zise Peregrine. N-am

putut să adorm înainte să-mi cer iertare pentru problemele pe care ţi le-am provocat. N-am putut să-ţi spun toate astea mai devreme, când erau atâţia oameni de faţă. Dar, drept să spun, aşa cum mi-am propus s-o fac, e singurul lucru de care îmi pare rău. Ridică din umeri şi îşi înălţă bărbia. Dacă ar trebui s-o fac din nou, probabil că aş face la fel. N-am putut să o las pe Olivia să se ducă cu Nat Diggerby. E un idiot şi un bătăuş, şi n-am deloc încredere în el. Nici n-am putut s-o las să plece singură. Ea s-ar fi dus, să ştii, pentru că nu i-a păsat de ce i-am spus sau de cum i-am spus. Încerc să le vorbesc oamenilor aşa cum vorbeşti tu, dar cuvintele mele n-au acelaşi efect. Nimeni nu mă ia în seamă. De-abia am putut să mă descurc cu ea – nu dau vina pe ea, ci doar explic lucrurile aşa cum le văd.

Era aşa încordat, încât era clar că se pregătea să facă faţă durerii sau respingerii ce urma.

Cu alte cuvinte, se pregătea de reacţiile de care avea parte de obicei.

Nu fusese niciodată un copil supus sau docil: cei vârstnici erau, în cel mai bun caz, deranjaţi de el, iar în cel mai rău caz erau de-a dreptul scoşi din sărite.

Benedict se întrebă cum era să fii în locul lui Peregrine. Adulţii fie îl dădeau la o parte din calea lor, fie încercau să îl zdrobească. Cum era oare să creşti într-o lume care te făcea să te simţi ca o insectă?

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Benedict. Povesteşte-mi de la bun început.

Copilandrul îi spuse, mai întâi destul de încordat, apoi, pe măsură ce îşi dădea seama că unchiul doar îl asculta şi nu îl judeca, se linişti şi se însufleţi din ce în ce mai tare.

După ce îşi încheie povestea, Benedict tăcu vreme îndelungată. Nu încerca să îl neliniştească pe băiat. Pur şi simplu, nu putea să vorbească. Ştia mult prea bine cum fuseseră ultimele zile pentru Peregrine şi de ce nu se oprise, chiar şi azi, când fusese încolţit şi nu mai avusese scăpare.

Băiatul părea neliniştit. Nu era frumos să îl lase să se frământe… Benedict vorbi, înghiţindu-şi nodul din gât:

— O să trimit o telegramă părinţilor tăi, spuse el, chiar dacă presupun că au început deja să-şi facă griji şi se prea poate să fi pornit spre Londra. N-avem de unde să ştim ce-o să se întâmple. Lucrurile sunt complicate.

De fapt, lucrurile erau mai mult decât complicate.

Dar dramoletele îşi aveau locul pe scenă. Marile pasiuni şi inimile care se frângeau făceau parte din melodrame. Toate astea nu aveau ce căuta în viaţa unui gentleman.

Benedict refuză să se gândească la cum se simţea inima lui. Nimic din toate astea nu îl privea pe Peregrine. Ce îl privea însă era scandalul pe cale să se iste.

Nu putea să anticipeze exact cum aveau să reacţioneze Atherton şi soţia lui. Benedict se îndoia că aveau să-l abandoneze din cauza unui scandal. În definitiv, jumătate dintre prietenii lor erau subiect de bârfă în societate.

Totuşi, puteau să prefere să nu îl lase pe Peregrine să îşi petreacă timpul în compania unchiului lui, în vreme ce unchiul devenea preferatul ziarelor de scandal, şi caricatura lui apărea în vitrinele vânzătorilor de reviste şi umbrele. Poate, după ce trecea toată vâlva, Benedict putea să recâştige puţin din terenul pierdut. Poate chiar să mai aibă un cuvânt de spus în viitorul lui Peregrine, dar posibilitatea era foarte slabă.

Benedict se ridică.

— E greu să gândeşti limpede şi să fii optimist când eşti obosit. Du-te la culcare, Lisle, şi mâine vom vedea problema cu alţi ochi.

Încordarea dispăru de pe chipul lui tânăr.

— Da, domnule, zise Peregrine. Mulţumesc, domnule.

— Atenţie însă, nu sunt deloc încântat de corespondenţa clandestină, zise Benedict, în timp ce privea cum băiatul se urca în pat. E ridicol la vârsta ta. E absurd la orice vârstă. Slujitorii indiscreţi găsesc tot timpul scrisori şi cer sume mari de bani ca să nu le facă publice. E soiul ăla de lucruri care îşi au locul într-o piesă pe scenă.

Peregrine tresări.

— Ştiu asta, domnule. Ştiu că trebuia să mă abţin, dar pur şi simplu n-am putut.

Se lăsă o scurtă pauză, timp în care Benedict îşi domoli emoţia şi îşi recapătă sângele-rece.

— În afară de asta, purtarea ta a fost... acceptabilă, zise Benedict.

— Chiar a fost? Chipul băiatului se lumină şi mai tare. Nu te-am dezamăgit?

— Ai treisprezece ani, zise Benedict. Trebuie să facem concesii. Eu fac, în orice caz. În schimb, ce o să-ţi spună tatăl meu când ne întoarcem la Londra...

Peregrine făcu ochii mari.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru Lord Hargate, spuse Benedict. O să fie mult prea ocupat să-mi facă mie morală ca să mai aibă energie şi pentru tine. Îl bătu pe umăr. Du-te la culcare şi bucură-te că nu eşti încă om mare.

*

— Lord Fosbury nu şi-a văzut niciodată nepoata? întrebă Lady Northwick. Ce lucru postesc! Seamănă cu Jack Wingate ca două picături de apă.

— Cu excepţia ochilor, spuse Lady Mandeville. Are ochii celor din familia Delucey.

Bathsheba fusese foarte surprinsă când un slujitor venise cu un mesaj de la doamne, întrebând dacă puteau să o viziteze în acea dimineaţă.

Acum, că erau acolo, nu mai era aşa surprinsă. Erau curioase în privinţa Oliviei.

Iar Olivia, fiară mică, stătea aşezată cu o nevinovăţie senină, în vreme ce camerista o pieptăna. Fireşte, cameristei îi plăcea să o pieptene, pentru că Olivia avea părul asemenea tatălui ei. Buclele roşcate şi fine care nu se încâlceau în noduri supărătoare, ca părul mamei ei.

— Poate e mai bine aşa, îi spuse Lady Northwick Bathshebei. Dacă Fosbury o vede, e în stare să ţi-o ia.

— Dar atunci ar creşte cu toate privilegiile, spuse

Lady Mandeville. O mamă ar trebui să pună viitorul copilului mai presus de toate.

— Cred că aşa am şi făcut, zise Bathsheba cu o strângere de inimă.

— Sunt sigură că ai făcut aşa, spuse Lady Northwick împăciuitoare. Poate, mamă soacră, ai uitat că doamna Wingate are un singur copil. Cei dintre noi cu familii mai mari ar putea, poate, să renunţe mai uşor.

— Atherton şi-a dat singurul fiu lui Rathbourne, zise Lady Mandeville. Trebuie să faci asemenea sacrificii spre binele copilului. Lisle va avea parte de o educaţie mult mai bună în familia Carsington.

— Nu cred c-au renunţat efectiv la el, zise Lady Northwick.

— Dacă n-a făcut-o, ar trebui, spuse Lady Mandeville. Familia Dalmay e cunoscută pentru lipsa de disciplină. Atherton nu avea nicio speranţă dacă nu îşi petrecea bună parte din tinereţe alături de familia lui Rathbourne.

Contesa bătrână se uită la Bathsheba vreme îndelungată, cu o expresie enigmatică. Apoi spuse:

— Mama lui Lord Hargate a fost cea care m-a sponsorizat în primul meu sezon. Când am avut norocul să aleg dintre mai mulţi peţitori adecvaţi, ea mi l-a recomandat pe Lord Mandeville. Am rămas etern îndatorată faţă de Excelenţa Sa.

Lady Northwick oftă. Apoi, asemenea valului atras de lună, plecă de lângă soacra ei şi se duse lângă Olivia.

— Nu vreau să mâhnesc familia lui Lord Hargate sau să pun familia dumneavoastră într-o situaţie neplăcută, şopti Bathsheba către bătrâna doamnă. Dacă Lord Northwick nu-şi făcea griji pentru sănătatea Oliviei, plecam încă de ieri.

— Unde aveaţi de gând să plecaţi? întrebă Lady Mandeville.

— Pe continent.

Bathshebei îi fu mai greu decât îşi imaginase să îşi menţină vocea calmă.

— Doamne, Dumnezeule, aud cum stomacul vă face

zgomote, domnişoară Wingate, spuse Lady Northwick. Mamă soacră, nu trebuie să le reţinem de la micul dejun.

— Dar nu mă grăbesc, şopti Olivia timid. O cameristă mi-a adus mai devreme ciocolată, pe o tavă de argint. Cu o floare. A fost minunată.

— Ce copil drăguţ, spuse Lady Northwick, atingând uşor părul Oliviei.

— Nu, nu e, zise Bathsheba. Nu te lăsa păcălită.

— Mamă!

Ochii albaştri sclipiră de indignare.

— Nu rămânem aici, Olivia! spuse Bathsheba. Poţi să fluturi cât vrei din gene şi să te prefaci că eşti un copil timid şi neprihănit, dar chiar îţi pierzi vremea de pomană. Plecăm imediat de aici.

Lady Northwick se uită lung, mai întâi la Olivia, apoi la Bathsheba.

— Fata asta e o îngrozitoare Delucey, spuse Bathsheba. Aşa să ştiţi, dacă mai întâlniţi vreuna. Gata cu admiratul în oglindă, e vremea să-ţi faci ieşirea din scenă.

— N-a sosit încă vremea, spuse Lady Mandeville. Tu şi Olivia veniţi cu noi la micul dejun. Vreau să o cunoască şi Mandeville.

*

— E îngrozitor, şopti Bathsheba către Benedict. Nu pot s-o controlez de la o asemenea distanţă. Ignoră cu desăvârşire fiecare privire pe care i-o arunc. Ah, nu, e prea mult!

Se uită la el cu ochii mari de căprioară, de parcă el era soarele, luna şi stelele la un loc.

Benedict îşi îndreptă privirea către Olivia, care stătea în dreapta lui Lord Mandeville, sorbindu-i din priviri fiecare cuvinţel.

— Aşa te uitai şi tu la mine, murmură Benedict. Credeam că erai sinceră.

— Evident că nu eram sinceră, spuse ea. Voiam doar să te am la degetul mic. Abia dacă te găsesc tolerabil. Poţi

să intuieşti ce zice?

Poate că era mai mult decât o reuniune de familie, din moment ce luau micul dejun în sala mare de mese, nu în salonul pentru micul dejun. Totuşi, Benedict fu la fel de surprins ca Bathsheba în clipa în care contesa o aşeză pe Olivia în dreapta lui Lord Mandeville, în vreme ce Lady Northwick se aşeză în stânga, iar Benedict şi Bathsheba rămaseră unul lângă celălalt în capul mesei.

Gazda lor însă conversa cu Peregrine în clipa aceea. Şi el o urmărea pe Olivia din priviri, dar încerca din răsputeri să se poarte cât mai politicos. Pentru prima dată, Peter Delucey, aşezat lângă Bathsheba, nu se mai uita fascinat la ea, ci o privea cu nesaţ pe Olivia.

Până şi Lord Northwick dădea semne că se lăsa prins în mrejele Oliviei.

Acum îşi dădea Benedict seama care era problema şi de ce Bathsheba se temea că fiica ei avea să dea de belele. Olivia nu era numai isteaţă şi îndrăzneaţă. Îl avea şi pe vino-ncoa. Combinaţia era extrem de periculoasă.

Dar nu ea era problema, îşi spuse Benedict.

— Îmi dau seama doar că are grijă să vorbească încet şi cu timiditate, spuse el. E inutil să încerci să îi citeşti pe buze, pentru că-şi ţine capul plecat, astfel încât domnii să se întoarcă spre ea ca să o audă.

El îndrăzni să îşi aplece capul către Bathsheba. Îi contemplă pielea fină şi îşi aminti mirosul ei. Nu putea să îşi permită să se apropie suficient cât să se îmbete cu parfumul ei, aşa cum îşi dorea, ci numai să se uite lung la paloarea obrajilor ei şi la zuluful negru care îi rămăsese prins de vârful urechii.

— Nu trebuie să te uiţi la mine în felul ăsta nebunesc, spuse ea. Te dai în spectacol, Rathbourne.

— Nu-mi pasă, zise el. Toată lumea de aici ştie deja că sunt îndrăgostit nebuneşte.

Ea îi întâlni privirea, dar întoarse imediat capul şi se apucă din nou să împingă mâncarea dintr-o parte în alta a farfuriei.

— Nu ştie nimeni asta, spuse ea. Dacă îţi păstrezi

demnitatea, toată lumea va presupune că e doar o pasiune de moment.

— Îmi voi păstra demnitatea toată viaţa, spuse el sec. Cred că am dreptul să mă fac de râs doar de data asta.

— Fireşte că e absurd! exclamă Lord Mandeville suficient de tare încât să întrerupă toate celelalte conversaţii. Ce creaturi capricioase sunteţi voi, femeile.

Benedict o privi pe Olivia îndeajuns de repede încât să îi surprindă sclipirea din ochi.

— Tata a spus că există o comoară, zise ea. Tata nu m-ar fi minţit niciodată.

— Olivia, rosti Bathsheba ameninţător.

— Nu e o prostie.

Olivia se încruntă către gazdă.

— *Nu* îmi puteţi spune că tata era un mincinos. Era un *gentleman.*

Peregrine se uită la ea.

— Într-o clipă, o să ia foc, murmură el.

— Suntem conştienţi că tatăl tău era un gentleman, Olivia, spuse Benedict cu voce monotonă. Mă gândeam că o fată educată, de doisprezece ani, poate să facă diferenţa dintre o minciună, o teorie şi o superstiţie. Dacă această distincţie îţi scapă, Lord Lisle va fi bucuros să îţi explice ce şi cum după micul dejun. Pentru moment, să ne întoarcem atenţia către regulile de bază ale unui comportament politicos. N-am niciun dubiu că mama şi tatăl tău s-au străduit să te înveţe aceste reguli, aşa că am să presupun că ai un gol temporar de memorie. Te poţi retrage până îţi revii.

Ochii albaştri îl străfulgerară. El îi aruncă o privire plictisită şi reveni la micul lui dejun.

Fata se uită la mama ei, dar Bathsheba se uita la el… de parcă el era soarele, luna şi stelele la un loc.

Olivia se scuză şi ieşi din încăpere, cu fruntea sus.

Urmă un moment de tăcere.

Tăcerea fu spartă de zgomotul unor paşi veniţi din încăperea alăturată. Benedict auzi paşi încrezători pe podeaua de marmură.

Paşii se întrerupseră, şi Benedict auzi un mormăit, apoi vocea subţire şi indignată a Oliviei care răspunse:

— Lord Rathbourne m-a trimis afară din cameră ca să-mi reamintesc bunele manierele.

Încă un mormăit.

Sunetul de paşi fu reluat.

Majordomul intră.

Benedict se pregăti sufleteşte.

— Lord Hargate, spuse Keble, şi tatăl lui Benedict intră în încăpere.

*

După un mic dejun la care Benedict nu se mai prefăcu a mânca, Lord Hargate îl luă deoparte pe Lord Mandeville şi discutară în biroul lui.

După două ore, Benedict fu chemat acolo.

O găsi pe Bathsheba afară, plimbându-se neliniştită. Se opri brusc când îl văzu. Şi inima lui se opri brusc, apoi începu să bată cu putere.

— Credeam c-ai plecat, spuse el. Cerusem o trăsură. Nu e nevoie să treci prin toată… situaţia asta neplăcută.

— Nu sunt o laşă, răspunse ea. Nu mi-e teamă de tatăl tău.

— *Ar trebui* să-ţi fie, spuse el. Majoritatea fiinţelor raţionale se tem de el.

— Refuz să fug şi să te las pe tine să îţi asumi întreaga vină, zise ea.

— N-o să mă spânzure, îi răspunse el. Nici n-o să mă bată. Nu ne-a bătut niciodată. Vorbele lui sunt mult mai eficiente. Ah, şi privirea. O singură privire face cât o mie de lovituri. Dar nu mai sunt copil. O să ies teafăr din întâlnirea asta.

— Nu-l las să te supere, spuse ea.

— Nu sunt o domniţă care are nevoie de protecţie, răspunse el. N-am nevoie să ucizi balaurii pentru mine, făptură zvăpăiată ce eşti. Acum înţeleg de unde şi-a moştenit Olivia ideile nebuneşti.

— Vreau să pleci de aici, spuse ea. Du-te să călăreşti sau fă o plimbare. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

— Mai gândeşte-te, răspunse el. Pot să-mi imaginez ce-ţi trece prin minte. Crezi că poţi să încerci una dintre şmecheriile specifice familiei Delucey ca să îl vrăjeşti, să-l ai la degetul mic şi să-ţi mănânce din palmă? Nu ai nici cea mai mică idee ce fel de om ai să întâlneşti.

— Nu-mi pasă ce fel de om e, zise ea. Tu nu intri acolo fără mine.

— Bathsheba.

Ea ciocăni la uşa biroului, o deschise şi intră furtunos, închizând-o în urma ei.

Benedict auzi cum uşa fu încuiată.

— Bathsheba, spuse el.

Ridică pumnul în aer, gata să lovească uşa, apoi se opri.

„Momentele dramatice îşi au locul pe scenă”.

Făcu stânga-mprejur şi o luă valvârtej pe coridor.

*

Lord Hargate se ridică atunci când ea intră, cu o expresie politicoasă pe chip. Era aceeaşi privire politicoasă şi inexpresivă cu care o privise la micul dejun. Niciun muşchi nu i se clinti pe faţă când ea intră furtunos în birou şi încuie uşa. Bathsheba înţelese de unde moştenise Rathbourne privirea indescifrabilă, înălţimea şi prestanţa.

Dar părul lui Lord Hargate nu era negru, ci castaniu şi împânzit de fire argintii, iar ochii lui întunecaţi aveau culoarea chihlimbarului şi erau total neutri, de parcă ar fi fost două bucăţi de stâncă.

Contele îi făcu semn să se aşeze pe scaun.

— Prefer să stau în picioare, Excelenţă, spuse ea. Nu durează mult ce vreau să vă spun. Voiam numai să clarific faptul că întâmplările petrecute nu sunt din vina lui Lord Rathbourne. Intenţionat i-am ieşit în cale fiului dumneavoastră. Eu am fost cea care a făcut tot ce a putut ca să îl subjuge.

Bărbatul nu spuse niciun cuvânt. Faţa lui nu lăsă să se întrevadă niciun gând. O mască ar fi fost mult mai expresivă.

— Rathbourne n-a avut nicio şansă, zise ea. Nu i-am lăsat nicio portiţă de scăpare.

— Într-adevăr, spuse Lord Hargate. Deci dumneavoastră aţi orchestrat dispariţia copiilor, nu-i aşa?

Întrebarea o luă prin surprindere. Avusese mult timp la dispoziţie şi îşi repetase discursul, dar nu se gândise la asta. Fusese prea agitată ca să se gândească la altceva – doar la faptele evidente. Trebuia doar să pară că era aşa cum credea toată lumea că era.

Se hotărî să nu spună „da”. Era prea greu de crezut, chiar şi pentru un îngrozitor Delucey.

— Nu, dar m-am folosit de dispariţia lor că să-mi pun planul în aplicare, spuse ea.

— Şi planul era să…

— Fac rost de un iubit cu bani.

— Foarte mulţi burlaci se pot încadra în categoria asta. De ce Benedict?

— Pentru că era perfect, ceea ce a fost o provocare pentru mine. Îngrozitorii Delucey preferă să joace pe mize mari.

— Aşa se zice, spuse Lord Hargate. Din câte am văzut, aţi câştigat. În situaţia asta, sunt tare contrariat de faptul că vă daţi planul peste cap şi recunoaşteţi totul în faţa mea.

— Cred că răspunsul e evident, spuse ea. M-am plictisit. Perfecţiunea întruchipată e obositoare. Vreau să plec, dar mi-e teamă că o să mă urmărească şi o să fie o bătaie de cap pentru mine.

O bubuitură puternică veni de undeva din apropiere, şi ea tresări.

Lord Hargate se întoarse calm şi se uită spre fereastră. O figură apăru în dreptul ferestrei. Apoi geamul se deschise, şi Rathbourne sări înăuntru. Închise geamul în urma lui, se scutură de câteva frunze şi se întoarse spre tatăl său.

— Îmi cer scuze, Excelenţă, spuse el. Se pare că ceva

e în neregulă cu uşa de la birou – nu se deschide.

— Doamna Wingate a încuiat-o, răspunse Lord Hargate. A dorit să-mi spună că te-a folosit în interesul ei personal, dar că acum s-a plictisit de tine şi de perfecţiunea ta şi vrea să dispari. Îşi face griji că o vei urmări şi vei fi o bătaie de cap.

— Cred că doamna Wingate a căzut şi s-a lovit la cap, spuse Rathbourne. Nici zece minute n-au trecut de când eu îi ceream să plece de aici. Am cerut şi o trăsură pentru ea… că tot vorbeam despre bătăi de cap.

— Am venit la tatăl tău ca să-i cer bani, spuse ea.

Rathbourne se uită la ea.

— Bathsheba, spuse el.

— Vreau cincizeci de lire ca să plec, adăugă ea.

De această dată, Lord Hargate ridică dintr-o sprânceană.

— Numai cincizeci? De obicei se cer sume mult mai mari. Sunteţi sigură că n-aţi vrut să spuneţi cinci sute?

— Aş fi spus cinci sute dacă aş fi crezut că umblaţi cu asemenea sume la dumneavoastră, răspunse ea. Problema e că nu pot să aştept până primiţi mai mulţi bani. Oliviei îi vin *idei*. Îi veneau *idei* despre cum era să trăieşti cu slujitori, să ai halate de mătase şi papuci, să dormi pe paturi cu saltele groase din pene şi să ţi se aducă tot felul de mâncăruri numai pentru micul dejun.

— Nu, Olivia primeşte o lopată, spuse Lord Hargate. Lord Mandeville îi duce, pe ea şi pe Lord Lisle, la mausoleu ca să caute comoara.

— Oh, nu! Bathsheba se întoarse către Rathbourne. Ce se întâmplă cu el? Chiar nu vede cum e Olivia de fapt?

— I-a luat apărarea tatălui ei atunci când a crezut că Mandeville îi şterbeşte onoarea, spuse Lord Hargate. Reacţia ei l-a emoţionat profund pe Mandeville. Cred că vrea să intervină pe lângă Fosbury pentru ea.

— Nu! ţipă ea. Rathbourne, nu trebuie să-i laşi să facă una asta. Familia Wingate mi-o va lua, şi numai pe ea o am.

Calmul ei se nărui, vocea începu să îi trădeze sentimentele. Toate fricile şi durerea sufletească pe care le

ţinuse adânc ascunse înăuntrul ei ieşiră la suprafaţă şi o copleşiră; iar toate lacrimile pe care şi le înăbuşise până acum începură să îi curgă pe obraji.

Rathbourne veni lângă ea şi o luă în braţe.

— Nu ţi-o ia nimeni şi nu e tot ce ai, spuse el. Mă ai şi pe mine.

— N… nu fi aşa!… încăpăţânat, răspunse ea. N… nu te vreau pe tine. Îl împinse şi se şterse grăbită la ochi. Eu vreau e… cincizeci de lire. Şi pe fiica mea. Apoi plec.

— Îmi pare rău, dar acest lucru nu e posibil, spuse Lord Hargate.

— Bine, atunci douăzeci de lire.

— Doar douăzeci de lire? întrebă Rathbourne. Atât valorez eu pentru tine?

— Bunica ta era convinsă că va cere mult mai mult, spuse Lord Hargate. Mă simt mai liniştit ştiind că s-a înşelat măcar în privinţa asta.

— Bunica ştie ce s-a întâmplat? întrebă Rathbourne. Oh, dar de ce mă mir? Evident că ştie.

— Cine crezi că mi-a povestit despre escapadele tale nebuneşti de pe drumul spre Bath? spuse tatăl lui. A primit o scrisoare de la unul dintre spionii ei din Combrook. Fireşte, n-am crezut niciun cuvânt, dar, nu ştiu din ce motiv, mama ta a crezut. Aşa că am făcut un pariu. Poate îţi închipui ce am simţit când am descoperit că totul era adevărat. Poate îţi închipui ce am simţit când, dintre toţi oamenii care îmi puteau da vestea, am aflat tocmai de la băgăciosul ăla de Pardew că fiul meu cel mare s-a încăierat – pe un drum public – cu o adunătură de beţivani în toiul nopţii. M-aş fi aşteptat la asemenea fapte din partea lui Rupert, desigur dar nu din partea fiului meu cel mare… care a fost întotdeauna un exemplu strălucit pentru fraţii şi colegii lui. Dintre toţi oamenii, credeam că măcar tu ştii care-ţi sunt îndatoririle, Benedict.

— A ştiut până în clipa în care a căzut în mrejele mele şi şi-a pierdut minţile, spuse Bathsheba.

Privirea rece de chihlimbar se întoarse spre ea.

— Atunci, sunt perfect de acord că ar fi înţelept să

plecaţi, doamnă. Totuşi, eu şi Mandeville am decis că, pentru a preîntâmpina asemenea episoade nefericite, ar fi bine ca fiica dumneavoastră să descopere singură adevărul despre comoara lui Edmund Delucey. Mandeville preferă să nu o luaţi de aici până când ea şi Lisle nu termină de săpat. Nu pot să vă dau nicio sumă de bani până atunci. Construcţia e mare. Mă îndoiesc că termină mai devreme de mâine.

Capitolul 19

Olivia şi Lisle se întoarseră pe înserat murdari, obosiţi şi abătuţi. Olivia nu se înveseli nici măcar după ce făcu o baie cu săpun parfumat. Abia se atinse din mâncarea pe care slujitorii i-o aduseră pe o tavă de argint, alături de o crizantemă îmbobocită, pusă într-o vază din argint.

Nu doar că se culcă imediat, dar o făcu cu vreo două ore mai devreme decât de obicei, spunând că era obosită.

— A fost foarte frumos din partea ta, mamă, că nu mi-ai zis „Ţi-am spus eu”, îi mărturisi Bathshebei când o pregătea de culcare. Dar ştiu că e adevărat. Tu mi-ai zis. Şi Lord Lisle mi-a zis.

— Şi oamenilor mari li se mai spune că anumite lucruri sunt imposibile sau că nu au nicio şansă, dar ei continuă să creadă sau să spere, zise Bathsheba.

— Totuşi, mi-ar fi plăcut să mă fi gândit mai bine, zise Olivia. Mi-ar fi plăcut să nu vă fi provocat atâtea probleme. N-a fost intenţia mea, eu chiar am crezut că o să găsesc o comoară şi că o să te fac o lady rafinată. Zâmbi întristată. Şi pe mine la fel, desigur. Dar găsesc eu o altă cale.

— Există o altă cale, zise Bathsheba. Îi spuse Oliviei despre dorinţa lui Lord Mandeville de a-i face cunoştinţă cu Lord Fosbury, bunicul din partea tatălui ei. Lord Mandeville îţi poate spori şansele de-a ajunge o domnişoară rafinată, conchise ea.

— Dar asta nu foloseşte la nimic dacă nu te iau şi pe

tine, mamă.

— Ba este de folos.

Bathsheba îi descrise, detaliat şi fără vreun ascunziş, toate avantajele.

— Nu, nu e ideea potrivită, spuse Olivia. Nu aşa mi-am imaginat că o să fie. I-am promis tatii că o să am grijă de tine. Ideea mea nu a funcţionat, iar ideea ta nu e bună. O luă pe Bathsheba de mână. O să plecăm mâine, mamă, şi ne căutăm norocul în altă parte.

*

Arăta deja ca un idiot. De ce să nu umbli haihui prin grădină după ce toată lumea a plecat la culcare? De ce să nu pierzi vremea sub fereastra ei?

Apoi, de ce să nu îi arunci cu pietricele în geam?

„Locul dramoletelor e pe scenă”.

Iar regulile erau toate foarte bune – până la un punct.

Benedict rămase în picioare, cu privirea spre fereastră.

Bineînţeles că era ridicol; urma să o vadă a doua zi, înainte să plece pentru totdeauna, însă aveau să fie şi alţii de faţă.

Voia să o mai vadă doar o dată şi să îi vorbească atunci când nimeni nu îi asculta şi nu îi privea.

Nu avea să-i cânte melodii pline de melancolie. Nu avea să îi recite poezii. Părea că nici nu reuşea să o vadă, căci trecuseră deja zece minute şi ea tot nu apăruse.

Se gândi că era mai bine să se oprească. Putea să o trezească şi pe Olivia – şi poate că ea ar arunca înapoi cu pietricele în el sau poate chiar cu un scaun.

Putea să îi înţeleagă reacţia. Îşi dorise şi el de câteva ori să arunce cu lucruri în tatăl lui. Copiii aveau nevoie de disciplină, era de datoria părinţilor să îi disciplineze şi deci să fie detestaţi pentru asta.

Desigur, Benedict îşi dorise să arunce cu ceva în tatăl lui azi. Ceea ce Lord Hargate spusese de faţă cu doamna Wingate despre purtarea lui Benedict era nimic în

comparaţie cu ce îi spusese mai târziu, în grădină, când nimeni nu mai putea să tragă cu urechea şi să intervină.

„Dintr-un membru foarte respectat al celor mai înalte sfere ale aristocraţiei ai ajuns de râsul lumii”.

Acela fusese începutul şi partea cea mai blândă din discursul lui.

Fereastra se deschise, şi apăru umbra unui cap acoperit de o bonetă albă.

— Bathsheba, şopti el.

Ea îşi duse arătătorul la buze, apoi făcu semn spre cameră.

Nu voia să o trezească pe Olivia şi nici el nu îşi dorea asta.

— Voiam să-ţi zic doar că… începu el încetişor.

Ea încuviinţă din cap şi îi făcu semn să aştepte.

El aşteptă.

Minutele zburară.

Se uită la fereastră şi tresări când văzu deodată o siluetă albă în stânga. Ea se grăbi spre el, îl înşfăcă de braţ şi îl duse mai departe de casă, într-una dintre grădinile oficiale.

El o îmbrăţişă şi o sărută adânc şi disperat. Ea îi răspunse cu aceeaşi disperare, dar apoi se retrase.

— N-am venit pentru *asta,* spuse ea. Vreau doar să îmi iau rămas-bun. Şi, de data asta, este ultimul rămas-bun. Aş fi vrut să nu fie ultimul, Rathbourne. Mi-am dorit atât de mult, dar tu ştii asta deja, tu mereu ai putut să vezi ce e în sufletul meu.

— Ştiam, răspunse el. Ştiam eu că valorez mai mult de douăzeci de lire în ochii tăi.

— Of, dragule, valorezi mult mai mult.

Îi mângâie obrazul în felul în care numai ea putea să o facă.

— Eram trează şi încercam să-ţi scriu o scrisoare, pentru că nu suportam gândul că voi pleca fără să-ţi spun tot adevărul. Ştiu că nu ajută la nimic, dar eram atât de sigură că şi tu simţi ceva pentru mine, încât nu puteam să suport gândul de a te părăsi cu nepăsare sau de a-ţi face

rău, chiar şi cel mai mic dintre rele.

— Cel mai mic rău, zise el. Asta e ca şi cum ai spune că lama unei ghilotine te zgârie puţintel. O să fiu devastat, ştii bine, şi, mai rău de atât, o să fim doi martiri – ceea ce e îngrozitor. Detest să fiu nobil şi să fac sacrificii. Am făcut destule pe ziua de azi, căci l-am ascultat pe tata şi n-am cedat tentaţiei de a mă lua la bătaie cu el.

— A fost aşa rău? întrebă ea.

Îşi luă mâna de pe chipul lui, dar îşi sprijini obrazul pe haina lui, ceea ce era chiar mai bine. Putea să o ţină aproape de el şi putea să îi mângâie părul.

— Presupun că s-a abţinut cât am fost şi eu de faţă.

— Fraţii mei au fost subiect de bârfă din când în când, dar n-au stârnit niciodată batjocura sau *mila* celor din jur, aşa mi-a zis.

— Oh, nu!

— Comportamentul meu a decăzut la nivelul regelui şi al fraţilor lui, continuă Benedict. După cum ştii, este imposibil să decazi mai mult de-atât – ei sunt desfrânaţi până la capăt, dezgustător de risipitori şi departe de a fi isteţi. În cel mai bun caz, sunt toleraţi, iar în cel mai rău caz, sunt urâţi şi dispreţuiţi. Una dintre amantele ducelui regal a vândut comisii şi promovări militare. Unul dintre fraţii regelui a avut zece copii cu amanta sa actriţă, dar nu putea să o întreţină, aşa că a lăsat-o să îşi continue activitatea pe scenă sau să moară de foame – şi ea, şi copiii lor. Alt duce regal a fost cel mai detestat ofiţer din armată, un altul a fost un reacţionar violent, însă toate astea sunt nimicuri în comparaţie cu marile melodrame ale regelui George al IV-lea. În opinia tatii, singura mea speranţă este regele, continuă Benedict. Dacă mai comite vreo atrocitate, ar putea să atragă atenţia de la situaţia mea, chiar dacă nu putem fi siguri că ar fi de-ajuns pentru ca totul să treacă neobservat şi să fie ca la început.

— Asta nu e deloc adevărat, spuse ea, ridicându-şi capul ca să se uite la el. Niciunul dintre oamenii care te cunosc nu poate să-şi piardă respectul pentru tine din cauza unui lucru aşa mărunt – doar pentru că te-ai

comportat nebuneşte din cauza unei femei, chiar dacă era cea mai cunoscută femeie din Anglia. Se înşală. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo să-i spun. Din păcate, te subestimează. Numai oamenii înguşti la minte ar putea să-şi schimbe părerea despre tine şi despre tot ce ai făcut doar din cauza unor întâmplări minore din viaţa ta. Desigur, sunt mulţi astfel de oameni pe lume, dar tu n-ar trebui să ai nimic de-a face cu ei.

Discuţia cu tatăl lui îi lăsase un gust amar lui Benedict. Nici nu îşi dăduse seama de asta până în clipa aceea, când cuvintele ei îl încălziră, îndepărtând orice urmă de vină şi de ruşine. Nici nu îşi dăduse seama de cât de goală îi fusese inima până când ea nu i-o furase şi i-o umpluse de bucurie.

Îi zâmbi, zâmbi loialităţii ei aprige.

Îşi aminti cu cât curaj apărase Olivia onoarea tatălui ei la micul dejun. Fata nu era deloc o îngrozitoare Delucey. Ceva din mama ei şi ceva din tatăl ei sălăşluia înăuntrul său; trebuia doar să fie îndrumată.

Benedict ar fi putut să o îndrume… dar nu trebuia să se gândească la asta, nu acum. Avea timp până la sfârşitul vieţii să cugete la ce putea să fie.

Doamne. Până la sfârşitul vieţii.

Ani. Decenii. Familia lui era cumplit de longevivă.

Contesa de Hargate avea optzeci şi cinci de ani, soţul ei, bătrânul conte, trăise până pe la şaptezeci de ani, iar mulţi dintre fraţii lui erau încă în viaţă. Familia din partea mamei era la fel de longevivă. Părinţii ei aveau deja peste optzeci de ani.

Benedict putea foarte bine să mai trăiască încă o *jumătate de secol.*

Fără Bathsheba.

— Ai perfectă dreptate, spuse el. Nu vreau să am de-a face cu ei. Nu vreau să am de-a face cu niciunul dintre cei care râd de mine sau cărora le este milă de mine pentru că m-am îndrăgostit de tine.

Ea amuţi deodată.

— Te-ai…

— Te iubesc! spuse el. Să se ducă la naiba cu toţii! Dacă nimeni nu o să-şi dea osteneala să vadă cum eşti tu cu adevărat, dacă te alungă din Anglia, atunci eu vin cu tine.

*

Ea insistă că el nu trebuia să meargă nicăieri cu ea.

El insistă că avea să meargă.

Cei trei bărbaţi care se aflau la câţiva metri depărtare, după zidul grădinii, începură să tragă cu urechea pe măsură ce discuţia devenea din ce în ce mai aprigă. Apoi cearta se opri brusc, şi anumite zgomote le dădură de înţeles că Rathbourne îşi schimbase strategia.

Nu era sigur dacă noua strategie funcţiona. Vocile deveniră şoapte, apoi urmară cuvintele de rămas-bun.

Când, în cele din urmă, îndrăgostiţii o luară fiecare pe drumul lui, Lord Mandeville spuse:

— Ai avut dreptate, Hargate. E aceeaşi situaţie ca la Jack Wingate, doar că mai rău, mult mai rău.

— Spiritul tău de observaţie îl întrece pe al meu, Excelenţă, spuse Lord Northwick. Nici nu-mi dădusem seama de cât de gravă e situaţia.

— Este fiul meu, zise Lord Hargate. Ar trebui să-l cunosc, chiar şi atunci când nu se poartă ca de obicei. Sunt convins că trebuie să punem punct acestei nebunii.

*

Rathbourne promisese că avea să se gândească vreme de două săptămâni, iar Bathsheba îi dădu cuvântul de onoare că avea să îl ţină la curent cu locurile prin care urma să treacă între timp.

Era convinsă că, atunci când nu avea să mai fie prin preajmă şi când avea să poată gândi la rece, el se va răzgândi şi nu avea să renunţe la viaţă, familia şi tot ce agonisise până atunci, doar de dragul unei femei.

Orice făcea, titlul şi mare parte dintre proprietăţi

urmau să îi revină lui dacă nu cumva destinul făcea că tatăl lui să trăiască mai mult decât el. Totuşi, ar frânge inima părinţilor lui, iar fraţii lui nu l-ar ierta niciodată. Nu avea să mai poată spera la o primire călduroasă în casa părintească. Dacă îşi abandona viaţa de aici pentru o viaţă alături cu ea, nu mai avea nicio speranţă să redevină un model de onoare şi respect în înalta societate.

Spre deosebire de Jack, Rathbourne urma să ajungă să regrete ce pierdea, pentru că el avea mult mai multe de pierdut. Spre deosebire de Jack, Rathbourne urma să ajungă să o urască, pentru că ea îl costase atât de scump. Avea să sfârşească prin a fi nefericit, iar ea să se simtă ca o nelegiuită.

Două săptămâni trebuiau să fie de ajuns, se gândi ea. Ar avea timp să se calmeze, iar familia lui sigur l-ar trezi la realitate.

Dar, înainte de asta, trebuia să treacă de micul dejun.

Lord Mandeville le ceruse să îl acompanieze la micul dejun. Altfel, Bathsheba ar fi fost încântată să mănânce în camera ei. Sau poate chiar pe drum.

De această dată, erau toţi adunaţi în jurul unei mese rotunde în salonul micuţ, o situaţie care nu era deloc prielnică pentru conversaţiile între patru ochi.

Astfel, când Olivia îi spuse lui Lord Mandeville că ea şi mama ei urmau să plece în Egipt, vestea fu auzită de toată lumea.

— În Egipt? se auziră mai multe voci, inclusiv a Bathshebei.

— Ideea mi-a venit de dimineaţă, când m-am trezit, spuse Olivia. M-am gândit că, dacă eşti în căutarea unei comori, ar trebui să mergi acolo unde e posibil să o găseşti. Foarte mulţi oameni caută comori în Egipt. Asta mi-ai spus şi tu, Lord Lisle. Ai zis că o să te duci într-o bună zi în Egipt să cauţi comori.

— *Într-o bună zi,* spuse el. Asta înseamnă în viitor. Nu pot să mă duc acum. Gânditor, făcu o scurtă pauză. Sau dacă ar fi pe acolo o şcoală unde m-ar putea trimite… în orice caz, nu te poţi duce în Egipt. Asta e mai caraghios

decât să căutăm comoara piraţilor în Throgmorton.

Ochii Oliviei scăpărară.

— Nu ştii nimic despre locul ăla, continuă el. Acolo nu e ca în Anglia sau ca pe continent. Femeile sunt ţinute ascunse. Acolo, legea nu este aşa cum o ştim noi aici. Dacă aţi încerca să călătoriţi singure în Egipt, aţi fi răpite şi vândute ca sclave.

— Călătoria în Egipt este periculoasă chiar şi într-un grup mai mare, spuse Lord Hargate. Cu siguranţă e dificil. Totuşi, există şi răsplată pentru cei care sunt dispuşi să facă faţă încercărilor cu mult curaj, chiar dacă răsplata nu e neapărat financiară. *Signor* Belzoni, de exemplu, n-a avut parte de o răsplată aşa mare precum presupune lumea – fapt care mi-a fost amintit de soţia lui Rupert.

Bathsheba observă că privirea contelui se întunecă. Era tras la faţă şi părea obosit. Alaltăieri, fusese pe drum toată ziua. Cu o noapte în urmă, probabil stătuse treaz făcându-şi griji pentru fiul lui cel mare. Mai târziu, ea trebuia să găsească un moment prielnic ca să îl liniştească – deşi compasiunea ei ar putea să îi rămână în gât.

— *Signor* Belzoni s-a întors cu lucruri atât de mari, cu statui imense, mumii şi altele asemenea, spuse Olivia. Oamenii nici nu-şi pot da seama cât valorează toate astea, dar eu o să caut lucruri mici: bijuterii şi monede. Ştiu cât valorează. De asemenea, o să caut şi papirusuri. Lord Lisle mi-a spus că e o mare cerere pentru astfel de documente, iar în Egipt găseşti cu sutele.

— Trebuie să le iei de la oameni care sunt morţi de mai bine de o mie de ani, spuse Lisle. Mumiile ţin papirusurile în mână sau le au între picioare. Unchiul Rupert a spus că praful de pe mumii îţi înfundă nasul şi că mirosul lor e dezgustător. Trebuie să te vâri în găuri mici şi să te târăşti în tuneluri înguste, unde e îngrozitor de cald. Şi nu ai avea o mulţime de servitori care să-ţi aducă limonadă şi sandvişuri sau care să te cureţe de praf. Nu se compară cu săpatul în curtea lui Lord Mandeville.

— Nu mergem în Egipt, Olivia, spuse Bathsheba. Îţi recomand călduros să-ţi scoţi ideea asta din cap.

Chipul Oliviei căpătă o expresie familiară de încăpăţânare, şi dădu să spună ceva.

Rathbourne îi aruncă o privire hotărâtă.

Deşi deschisese gura, expresia încăpăţânată de pe chip dispăru şi spuse numai „Da, mamă”, spre uimirea Bathshebei.

— În orice caz, nu pot să înţeleg de ce vorbiţi atâta despre călătorii în celălalt capăt al lumii, spuse Lord Mandeville. Nu aţi terminat de săpat aici.

Inima Bathshebei începu să bată cu putere. El nu putea să aibă vreun alt motiv ca să o încurajeze pe Olivia, în afară de acela de a amâna plecarea lor. Probabil că îi scrisese lui Fosbury, care urma să primească scrisoarea poate chiar azi. În câte zile putea să ajungă aici? O zi? Două? Sau doar în câteva ore?

Înainte că mintea ei speriată să închipuie un refuz politicos, Lisle vorbi:

— Am săpat un şanţ în jurul mausoleului, spuse el. Nu văd cum puteam să ratăm comoara, în cazul în care ea există.

— Lord Lisle are un sistem foarte organizat, zise Olivia. Sunt sigură că am verificat fiecare centimetru de pământ.

— Poate că nu, spuse Excelenţa Sa. Am vorbit cu Northwick despre asta şi ne-am gândit că poate nu aţi săpat suficient de adânc.

— Amintiţi-vă că viaţa de pirat a lui Edmund Delucey s-a petrecut acum o sută de ani, spuse Northwick. De-a lungul vremii, clădiri sunt construite şi apoi distruse, grădinile sunt amenajate şi reamenajate; probabil s-au aşezat straturi peste straturi pe terenul din jurul mausoleului. Trebuie să ţinem cont şi de faptul că în grădini se dă cu var şi cu îngrăşământ în mod constant.

— Eu săpam mai adânc dacă eram în locul vostru, spuse Lord Mandeville. Asta, desigur, dacă nu v-aţi pierdut deja speranţa.

Bathsheba privi consternată cum chipul fiicei ei se lumină. Chipul lui Lisle era o replică amuţită a chipului

Oliviei. Copiii se uitară unul la celălalt, şi era clar că erau amândoi nerăbdători să îşi ia lopeţile şi cazmalele.

Dar Olivia îşi surprinse mama din nou.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse fata, însă trebuie să-l las pe Lord Lisle să se ocupe de vânătoarea asta de comori. Eu şi mama plecăm azi.

— Nu e vânătoarea mea, zise Lisle. E a ta. Edmund Delucey a fost stră-străbunicul tău, nu al meu. M-aş simţi ca un neghiob dacă aş săpa singur, în timp ce toţi se uită la mine. În plus, care ar mai fi frumuseţea găsirii unei comori dacă tu nu eşti acolo? Asta a fost misiunea *ta.*

— E mai mult decât o vânătoare de comori, spuse Lord Hargate. E o misiune prin care împaci spiritele strămoşilor tăi. Dacă adevărul nu e dezvăluit – dacă nu sunt epuizate toate posibilităţile –, descendenţii lui Edmond Delucey vor continua să creadă în această comoară. Şi atunci vor veni şi ei să o caute. Astfel, vor deranja din nou familia şi activităţile de pe moşie. Ar trebui să poţi face măcar atât – să duci la bun sfârşit misiunea pe care ai început-o şi să o îndeplineşti cum se cuvine.

— Da, Excelenţă, spuse Lisle.

— Da, Excelenţă, zise Olivia.

Bathsheba nu avu de ales şi zise la rândul ei un „Da, Excelenţă”, pentru că el avea dreptate întru totul. Cu siguranţă un alt îngrozitor Delucey ar fi încurajat de îndrăzneala Oliviei şi ar încerca din nou.

Problema trebuia rezolvată o dată pentru totdeauna.

Ca de obicei, ea nu putea să facă altceva decât să încerce să vadă partea plină a paharului.

*

În vreme ce ceilalţi bărbaţi ieşiră cu copiii, Benedict rămase deoparte, spunând că avea scrisori de trimis.

Avea de gând să îi scrie doar mamei lui, să o liniştească, dar mintea îi fugi către fraţii lui, care urmau să fie afectaţi, fiecare într-o măsură mai mare sau mai mică, de decizia lui de a pleca împreună cu Bathsheba. Apoi se

gândi la raportul pe care promisese că îl scrie pentru unul din comitetele parlamentare, la scrisoarea către un avocat despre unul dintre clienţii lui şi la scrisorile pe care trebuia să le redacteze pentru a obţine clemenţă în două cazuri penale tulburătoare.

De asemenea, trebuia să îşi găsească înlocuitori care să îi îndeplinească diferitele sarcini filantropice.

Stătea la masă de scris din birou, cu tocul în mână şi cu foaia albă în faţa lui.

— Rathbourne, trebuie să vorbim.

Se întoarse la auzul vocii pe care o recunoscu. Bathsheba rămase pentru câteva clipe în cadrul ferestrelor deschise. O pală de vânt intră din grădină.

El lăsă tocul din mână şi se ridică.

— Credeam că te duci cu căutătorii de comori, spuse el.

Ea închise uşa şi intră. Întreagă încăpere fu luminată de sosirea ei.

— Ar trebui să fiu acolo, spuse ea. Ar trebui să fie un martor din partea lui Edmund Delucey. Dar nu o să găsească nimic azi, toată lumea ştie asta, mai puţin copiii.

— Cred că ştiu la ce te gândeşti, spuse Benedict. Ţi-am văzut spaima în ochi atunci când Mandeville le-a spus să sape mai adânc.

— Ştii foarte bine că o continue să găsească motive care să ne amâne plecarea, îi zise ea.

Începu să se plimbe prin dreptul biroului, cu mâinile strâns împreunate peste pântec.

— Astăzi trebuie să sape mai adânc. Mâine o să le sugereze să sape la Noua Lojă. Ştii că nu-şi face el griji pentru spiritul strămoşilor, orice ar zice tatăl tău. Mandeville vrea să-mi dea fiica familiei lui Jack. El crede – şi toată lumea crede asta – că nu sunt o mamă bună. Îşi doreşte – şi cine l-ar putea învinui? — ca Olivia să se bucure de toate avantajele materiale. Şi poate că doreşte să facă pace între familii înainte să moară.

— Ţi-am zis că nu las pe nimeni să o ia pe Olivia de lângă tine, spuse Benedict.

Se îndreptă spre ea şi îi luă mâinile împreunate între ale lui.

— Prin lege, un copil aparţine tatălui şi, prin urmare, familiei tatălui, răspunse ea.

— Atunci, Fosbury trebuie să ţi-o ia prin lege, deci are să se înhame la un deceniu sau chiar mai bine de petrecut prin tribunale, unde o să dea o grămadă de bani.

— Uiţi, spuse ea tăios, că, dacă vii cu mine, n-o să-ţi mai permiţi procese scumpe. Dacă vii cu mine, n-o să mai ai nicio influenţă asupra lui Lord Fosbury şi asupra acoliţilor lui. N-o să mai fi apropiatul regelui.

Ştia toate acestea. Ştia ce ar pierde.

Dar era un om inteligent, capabil, care îşi putea construi o viaţă nouă. O viaţă fericită, alături de femeia pe care o iubea şi de copilul ei, de care deja se simţea ataşat.

— Atunci, va trebui să fiu isteţ şi îndrăzneţ, spuse el. O să fim nevoiţi să o luăm pur şi simplu pe Olivia de aici în toiul nopţii. O luă pe Bathsheba în braţe. Nu te mai zbate. Ai puţină încredere în mine. Aminteşte-ţi că sunt perfect.

Ea râse, şi el simţi cum se relaxează.

— Problema e că eu nu sunt perfectă, zise ea. Nu sunt deloc sigură că e bine să-i răpesc şansa de a… Ce sunt zgomotele astea?

Păsări, se gândi el mai întâi. Croncănit de ciori agitate.

Bathsheba se îndreptă spre uşile de la terasă şi le deschise. Sunetul se auzi din nou.

Nu erau păsări.

Un ţipăt.

Bathsheba îşi ridică fustele şi o luă la fugă.

El fugi în urma ei.

— MAMĂ!

— Vin, strigă Bathsheba.

Rathbourne se afla înaintea ei, fugind mai repede cu picioarele lui lungi.

— Mamă!

Olivia se ivi de după o cotitură şi alergă cu braţele deschise spre mamei ei. Era murdară din cap până în

picioare, dar alerga, era nevătămată. O clipă mai târziu, apăru şi Lord Lisle, la fel de murdar.

— Excelenţă, strigă el. Unchiule!

Bathsheba încetini pasul până se opri. Rathbourne făcu la fel.

— Mama, icni Olivia. Am găsit comoara!

Capitolul 20

„Comoara” era o casetă murdară, lungă de vreo jumătate de metru şi lată de-o palmă.

Unul dintre slujitorii de afară, care luase parte la săpături, o cără pe terasă. Familia şi oaspeţii se adunară să se uite, în vreme ce un slujitor veni să scuture pământul de pe cutie. Peregrine luă măturica şi curăţă caseta. Chiar dacă mâinile îi tremurau de emoţie, munci neîntrerupt şi cu grijă, de parcă era din alabastru.

Caseta se dovedi a fi de lemn, acoperită cu piele cu ţinte de alamă.

De asemenea, caseta se dovedi a fi bine ferecată.

— Trebuie să o tăiem cu fierăstrăul, zise Peregrine. Sau să o spargem. E destul de veche. Probabil că lemnul e putrezit. O lovitură bună ar trebui să fie de-ajuns.

— Aşteaptă! Olivia îngenunche să se uite mai bine la încuietoare. O cheie obişnuită ar merge de minune, spuse ea. Sau aş putea să folosesc un ac de păr. Încuietorile nu sunt aşa complicate, de obicei.

Benedict se apropie de Bathsheba.

— Ştie şi să desfacă încuietori? murmură el.

— De ce crezi c-am vrut să mă mut într-un cartier mai bun? replică Bathsheba. A învăţat mult prea multe lucruri.

Olivia îşi încercă acele de păr, însă fără folos.

— Încearcă asta, spune Lord Hargate şi îi întinse fetei briceagul lui.

Ea îl privi precaută.

— S-ar putea să-i stric lama.

— Se ascute la loc.

Benedict întâlni privirea de chihlimbar a tatălui lui. Şi clipi nedumerit. Nu se putea ca tatăl lui să îi fi făcut cu ochiul.

Lord Hargate *nu făcea niciodată cu ochiul.*

Fata învârti briceagul, apoi încercă cu briceagul şi cu un ac de păr.

Încuietoarea se deschise pe dată.

Ea trase adânc aer în piept, apoi înlătură capacul casetei, care dădu la iveală…

Cârpe. Scoase una şi o puse cu grijă deoparte, apoi luă alta.

— Haine vechi, zise Peregrine. Oh, e aşa de straniu. De ce, pentru numele lui Dumnezeu…

Dar i se tăie răsuflarea.

După cum li se întâmplă tuturor.

Ceva străluci printre zdrenţe.

Totuşi, cu aceeaşi chibzuinţă, Olivia dădu la o parte ultima cârpă putrezită.

Sclipiri roşietice, galbene, verzi şi albastre, argintii şi aurii ţâşniră din casetă. Monede şi bijuterii, coliere şi medalioane străluciră în lumina amiezii.

— Ca să vezi, ca să vezi, spuse ursuz Lord Mandeville. Nu v-am zis eu să nu vă pierdeţi speranţa?

Peregrine se uită în casetă.

— Nu pot să cred. E adevărat?

Olivia scoase un inel cu rubine şi îl studie cu o privire experimentată. Zgârie metalul cu unghia. Îl muşcă.

— E adevărat, spuse ea. Ridică privirea spre mama ei, cu ochii albaştri strălucitori. E adevărată, mamă. Comoara. Ştiam eu că o s-o găsim. O să fii o mare lady de acum. Privirea ei strălucitoare se îndreptă spre Lord Mandeville. *Este* a mamei, aşa cum aţi spus? Trebuie să-i ziceţi clar, altfel o să mă oblige să v-o dau.

— Atunci, permite-mi să o spun de faţă cu toţi martorii noştri, zise Lord Mandeville. Tu, Olivia Wingate, eşti descendenta lui Edmund Delucey. Tu şi… hmm… scutierul tău de încredere v-aţi asumat mari riscuri şi aţi îndurat

multe greutăţi. Aţi muncit din greu, săpând cu mâinile voastre, şi aţi găsit-o. Comoară va aparţine de drept, să o folosiţi aşa cum credeţi de cuviinţă.

Benedict se uită în jur. Lord şi Lady Mandeville. Lord şi Lady Northwick. Lord Hargate. Peter Delucey. Bathsheba. Copiii. Mai mulţi slujitori se aflau prin apropiere, alţii se înghesuiau la ferestrele casei, privind scena în desfăşurare.

„Locul ieşirilor dramatice este pe scenă”.

Se uită din nou la tatăl său. Lord Hargate o privea în continuare pe Olivia, dar acum afişa o expresie pe care Benedict o cunoştea mult prea bine.

Era subtilă. Lord Hargate nu era niciodată grosolan, însă Benedict îşi cunoştea prea bine tatăl – mai bine decât se întâmpla în majoritatea cazurilor – şi îşi dădu seama imediat.

Era aceeaşi expresie pe care Excelenţa Sa o avuse în ziua nunţii lui Alistair.

Era aceeaşi expresie pe care o avuse când Rupert îşi adusese mireasa din Egipt acasă.

Victorie.

În ambele dăţi, Benedict înţelesese pe deplin. În pofida tuturor şi spre marea uşurare a contelui, fiii lui mai tineri şi nestatornici se însuraseră cu fete potrivite pentru ei, care dispuneau de averi corespunzătoare.

Dar, de astă dată, pentru prima oară, Benedict nu era deloc sigur de ce tatăl lui părea aşa mulţumit de sine.

*

În vreme ce Olivia era curăţată de straturile de noroi, Bathsheba îl căută pe Lord Hargate pentru a-i spune că nu mai avea nevoie de cele douăzeci de lire şi pentru a-l linişti cu privire la fiul lui cel mare.

Slujitorii o îndrumară spre ruinele gotice din colţul estic al lacului. Acele ruine fuseseră construite cu un secol în urmă pentru a conferi parcului un aer melancolic, favorabil contemplăm şi poeziei.

Deşi Bathsheba se îndoia că Lord Hargate era genul

de om care să aibă înclinaţii poetice, presupunea totuşi că avea o mulţime de motive ca să fie melancolic.

Îl găsi încruntându-se la un turnuleţ năruit. Însă el nu era atât de absorbit încât să nu îi audă apropierea.

Se întoarse şi înclină din cap.

— Doamnă Wingate, spuse el, fără să arate vreo urmă de surprindere. Totuşi, el avea darul de-a nu face niciun gest care să îl trădeze. Presupun că aţi venit să-mi spuneţi că mi-aţi eliberat fiul din mreje şi că în curând vom scăpa de dumneavoastră.

Ea făcu o pauză şi clipi nedumerită.

— Da, într-adevăr.

Îi explică totul despre cele două săptămâni de aşteptare pe care i le dăduse lui Rathbourne.

Lord Hargate nu avu vreo reacţie nici de astă dată.

— Desigur, în două săptămâni, dumneavoastră şi ceilalţi membri ai familiei puteţi să-l faceţi să-şi înţeleagă greşeala, spuse ea.

— Nu cred, zise el.

— Sigur că puteţi, insistă ea. El e foarte ataşat de familia lui, şi, orice ar zice, ştiu că munca lui în parlament şi acţiunile filantropice îi aduc multe satisfacţii. I-ar fi foarte dor de toate astea. E un om bun, Lord Hargate. Nu e nici leneş, nici împrăştiat, aşa cum sunt mulţi dintre semenii lui. O să facă mult bine Angliei. Are o carieră minunată înainte, şi ştie asta; are doar nevoie să i se reamintească toate astea atunci când eu n-o să-i mai stau în cale. Îmi pun speranţa că dumneavoastră o să vă descurcaţi cu asta. Toată lumea spune că sunteţi cel mai puternic om din Anglia. Cu siguranţă, două săptămâni sunt de ajuns ca să vă convingeţi fiul, nu-i aşa?

— Mă îndoiesc, susţinu Lord Hargate. Dar iată-l că vine, vedem acum câtă putere am cu adevărat.

Bathsheba se întoarse. Rathbourne se îndrepta în viteză spre ei. Nu avea pălărie, iar vântul de octombrie îi flutura buclele închise la culoare. Pe măsură ce se apropia, ea observă că lavaliera îi stătea strâmb şi unul dintre nasturii de la haină era descheiat.

— Doar nu credeaţi că n-o să vă ghicească următoarea mişcare, spuse Lord Hargate. Benedict e un politician cu experienţă. Ba, mai mult, a avut mereu un interes nesănătos pentru comportamentele criminale.

— A venit să mă abandoneze din nou, tată? întrebă Rathbourne. Bathsheba mă abandonează şi îşi ia mereu rămas-bun de la mine. E modul ei de a-şi exprima afecţiunea. Asta şi furtul genţii şi a hainelor mele.

— Intenţia mea era să-ţi liniştesc tatăl, spuse Bathsheba. E clar că n-a dormit deloc azi-noapte.

— A stat treaz toată noaptea, fiind ocupat să comploteze cu colegii lui conspiratori, spuse Rathbourne.

— Să comploteze? întrebă ea.

— Draga mea, eşti descendenta unei familii de mincinoşi şi trişori cu tradiţie, spuse Rathbourne. Cu siguranţă ştii să recunoşti un pungaş atunci când îl vezi.

*

Desigur, ea nu avusese nici cea mai vagă idee.

Privirea i se plimba între Benedict şi tatăl lui.

„De parcă chipul lui Lord Hargate i-ar trăda vreodată gândurile”, se gândi Benedict. Putea la fel de bine să caute lămuriri în ruinele din spatele lor. Sau să citească mai multe pe vreo cărămidă.

— Ştiu că totul a fost o prefăcătorie… scena de mai devreme, de pe terasă, spuse Benedict, având grijă la tonul vocii, chiar dacă era tulburat şi furios. Ce mintea mea nu poate să priceapă e *de ce.* Oare tu, Mandeville şi Northwick v-aţi dat atâta osteneala doar ca să scăpaţi de Bathsheba cât mai repede? Cred că aţi înţeles că nu era nevoie. Ea e hotărâtă să îmi dea drumul, după cum spune.

— Capacitatea mea de înţelegere continuă să fie în stare bună, cred eu, zise tatăl lui.

Îşi duse mâinile la spate, se îndreptă spre lac şi se uită în zare.

Bathsheba privi nedumerită la Benedict. El ridică din umeri. După o clipă, se alăturară tatălui lui, pe marginea

lacului.

Urmă o tăcere lungă.

Benedict aşteptă hotărât ca tatăl lui să ia cuvântul. Tatăl lui era un maestru al manipulării, şi nu avea niciun rost să încerci să preiei controlul.

Păsările cântau. Vântul învolbura o grămadă de frunze, amestecându-le şi împrăştiindu-le. După ce trase de timp cât de mult putu, Lord Hargate vorbi în cele din urmă:

— V-aţi înşelat, doamnă Wingate, spuse el. Am venit la Throgmorton cu o sumă mare de bani şi cu mai multe bijuterii, pe care soţia şi mama mea mi l-au dat în acest scop. Eram pregătiţi să vă mituim ca să dispăreţi elegant şi definitiv de aici. Ieri eram pregătit să fac asta, atunci când aţi venit în birou, chiar dacă îmi dădusem deja seama că situaţia era mai gravă decât mă aşteptasem.

— Atunci ai înţeles că ea nu e deloc aşa cum ţi-o imaginaseşi, zise Benedict.

— Într-adevăr, recunoscu tatăl lui. Nu mi-a fost niciodată atât de greu să-mi păstrez seriozitatea ca în clipa în care doamna Wingate mi-a propus să renunţe la tine pentru douăzeci de lire. Aştept cu nerăbdare să-i povestesc bunicii tale, spuse el, şi schiţă un zâmbet. Dar zâmbetul dispăru tot atât de repede pe cât apăruse, iar el continuă: întotdeauna mi-am dorit fete, doamnă Wingate, pentru că fiii mei sunt un izvor nesfârşit de probleme.

„Nu eu”, Benedict îşi dori să strige, ca un copil. „De ce mă învinuieşti mereu pe mine?”

— Mereu spui asta, interveni el. Nu mi se pare deloc rezonabil. Nu ţi-am mai dat de furcă de când eram copil.

Apoi îşi aminti o întâmplare de la Oxford, şi o alta.

— În fine, de când am crescut.

— Fiii mei sunt un izvor nesfârşit de probleme, într-un fel sau altul, doamnă Wingate, continuă cu încăpăţânare tatăl lui. Fiul meu cel mare e nefericit de multă vreme.

Dacă Lord Hargate ar fi zis că fiul lui cel mare era un călător venit de pe lună, Benedict ar fi fost mai puţin surprins.

Surprins era un cuvânt complet nepotrivit pentru a

descrie ce simţea. Întreaga lume i se întoarse cu susul în jos.

Clipi de două ori.

Privirea pătrunzătoare de chihlimbar a tatălui său o întâlni pe a lui.

— Obişnuiai să fii foarte zburdalnic, spuse Lord Hargate. Obişnuiai să-ţi atragi fraţii în tot soiul de năzbâtii. Obişnuiai să râzi. Nu te-am mai auzit râzând de ani de zile.

— Fireşte că râd, zise Benedict. Asta e absurd.

— Râde, spuse Bathsheba. L-am auzit râzând. Acum câteva nopţi credeam că o să i se facă rău de la atâta râs.

— Tu îl faci să râdă, îi zise Lord Hargate. Am venit aici şi i-am văzut sclipirea din ochi. Am văzut şi fericire. Ştiu că fiul meu cel mare nu e un nătărău. Nu a fost niciodată uşor de vrăjit de femei, spre deosebire de unii dintre fraţii lui. Are un spirit de observaţie foarte bun. „Ar recunoaşte o oportunistă”, mi-am spus. „Ar recunoaşte o profitoare”. Şi totuşi, eram neliniştit. Până şi cei mai înţelepţi bărbaţi pot să facă greşeli când vine vorba despre femei. Dar apoi ai venit la mine cu poveste aia amuzantă cum că te-ai plictisit de el şi mi-ai cerut douăzeci de lire ca să dispari. Apoi el a intrat pe fereastră. Atunci a fost foarte clar că sunteţi îndrăgostiţi până peste cap unul de altul. Îmi pare rău ca soţia mea n-a văzut întreaga scenă. În orice caz, i-am descris-o cum am putut eu mai bine în scrisoarea pe care i-am trimis-o la puţin timp după întâmplare.

„Minunat”.

Benedict nu îşi dăduse seama de cât de încordat fusese până în clipa aceea, când îşi îngădui să răsufle uşurat. Nici nu îşi dăduse seama de greutatea care îi atârnase pe umeri, dar acum începu să se simtă din ce în ce mai uşurat.

— Tată… începu el, cu un nod în gât.

— Dar lasă-l pe fiul meu să complice situaţia cât de mult se poate, îl întrerupse tatăl lui. Am avut speranţe deşarte când nădăjduiam că o să alegi una dintre fetele foarte potrivite pentru tine, pe care ţi le-am tot scos în cale de-a lungul vremii.

Bathsheba se uită la Benedict.

— Nu mi-ai spus niciodată că au încercat să-ţi găsească perechea.

— Nu şi-a dat seama! spuse tatăl lui înainte că Benedict să răspundă. N-a remarcat tinerele domnişoare frumoase şi de viţă nobilă. N-a remarcat minunatele moştenitoare. Am încercat cu domnişoare rafinate. Am încercat cu ţărăncuţe. Am încercat cu tot soiul de fete. Şi el nici nu a observat! Dar pe Bathsheba Wingate, pe cea mai cunoscută femeie din toată Anglia, pe ea a observat-o!

— Noi, femeile notorii, ieşim în evidentă cu uşurinţă, spuse ea.

— Poate are un interes nesănătos pentru clasele nelegiuite, spuse Lord Hargate. În orice caz, el te-a ales pe tine, iar tu îl faci fericit. Tu – cea care, dintre toate femeile din lume, eşti singura care nu ar fi vreodată acceptată în înalta societate.

— Nu te pot învinui pentru că te simţi... jignit, tată, spuse Benedict, dar...

— Asta nu s-ar putea întâmpla *niciodată,* îl întrerupse tatăl lui. E imposibil.

— În acest caz... începu Benedict.

— Ceea ce înseamnă că e o provocare pe cinste, continuă tatăl lui. Dar, dacă am reuşit să îl însor pe Rupert cum se cuvenea, pot să fac orice. În orice caz, avem puţin noroc: Mandeville e dornic ca familiile noastre să fie înrudite.

— Nu e posibil să se gândească la mine, zise Bathsheba. Nu m-ar recunoaşte în veci ca membru al familiei lui. Mă *detestă.*

— Perspectiva de a se înrudi cu familia Carsington îi schimbă sentimentele, spuse Lord Hargate. Poate pentru că se bucură la gândul că o să-i dea cu tifla peste nas lui Lord Fosbury. Nu sunt sigur. Tot ce ştiu e că el s-a alăturat bucuros conspiraţiei noastre de a te face o lady respectabilă.

— Ţi-am spus eu că era un complot, zise Benedict.

Lumina însufleţi ochii ei albaştri.

— Comoara Oliviei.

— Nimic nu e mai nimerit decât o comoară măreaţă care să o facă respectabilă pe o lady, spuse Benedict.

— Comoara, zise ea. Nu e comoara lui Edmund Delucey.

— De fapt, e comoara lui Delucey, în cea mai mare parte, spuse tatăl lui. Mandeville avea mai multe monede cu portretul regelui George al II-lea, pe care eu însumi le-am cumpărat de la el. Ştiam că aceşti copii deştepţi foc o să recunoască imediat monedele noi. El şi Northwick au contribuit cu alte piese din colecţia de familie, iar eu am pus bijuteriile pe care soţia şi mama mea mi le-au oferit. Pe scurt, nu valorează prea mult, dar arată ca o comoară, iar servitorii au văzut cum a fost deschisă caseta.

— Trebuia să-mi dau seama, spuse Bathsheba. Închise ochii. Acum înţeleg. Monedele şi bijuteriile străluceau în lumina soarelui. Mulţimea era adunată în jurul copiilor. Nu m-am uitat în sus, dar nu am nicio îndoială că slujitorii erau cu toţii pe la ferestre. Deschise ochii. Slujitorii.

— Slujitorii vor vorbi, adăugă Benedict, aşa cum tu însăţi ai spus acum câteva zile.

— Ba, mai mult, vor şi înflori povestea, vor exagera, spuse Lord Hargate. Când povestea va ajunge la Londra, caseta cu comoara lui Edmund Delucey va fi plină de rubine, smaralde şi diamante. Oamenii vor spune că doamna Wingate valorează douăzeci sau cincizeci sau chiar o sută de mii de lire. Şi asta, după cum se ştie prea bine, schimbă întreagă situaţie.

*

Tatăl lui Benedict plecă la scurtă vreme ca să îşi continue plimbarea pe marginea lacului. Benedict ştia că urma să scrie scrisori rudelor.

— Ei bine, spuse atunci când nodul din gât începu să dispară, mă bucur că nu l-ai strâns de gât.

— Nici nu-mi vine să cred, zise Bathsheba. De dimineaţă eram o paria, iar acum sunt o femeie

respectabilă. Era nevoie doar de o comoară – exact cum credea Olivia. Nici măcar n-a fost nevoie să fie o comoară adevărată.

El îi luă mâna într-a lui.

— Trebuie să te căsătoreşti cu mine acum, spuse. Şi trebuie să trăim în Anglia. Nu mai trebuie să fugim în Europa şi să trăim ca nişte nomazi, nici să locuim în cămăruţe întunecate din cartiere sărace. O să fie îngrozitor de plictisitor pentru tine.

Ea se uită urât la el.

— Asta e cea mai puţin inspirată cerere în căsătorie pe care am auzit-o vreodată. Şi eşti un politician cu experienţă. Poţi mai mult de-atât, Rathbourne.

El râse şi o luă în braţe.

— E mai bine acum?

— Puţin mai bine.

— Te duc la Noua Lojă, spuse el. Acolo o să fac dragoste nebuneşte cu tine, la nesfârşit, până când îmi spui: „Da, Benedict, accept să fiu soţia ta”.

— Şi dacă nu o să accept?

— O să accepţi! replică el.

Şi acceptă.

Epilog

Scrisoarea, scrisă cu trei luni înainte, ajunsese la Peregrine în iunie 1822.

Milord,

Îţi mulţumesc pentru scrisoare, care a fost extrem de interesantă, şi pentru micul egiptean, despre care sunt bucuroasă să îţi spun că a ajuns în siguranţă şi deloc ţăndări, aşa cum te temeai. A fost foarte frumos din partea ta să te gândeşti la mine. Sunt chiar fericită – şi mama este chiar fericită, ceea ce este cel mai important –, şi totuşi mi-

ar fi plăcut atât de tare să plec în Egipt cu tine, unchiul Rupert şi mătuşa Daphne. Încă nu înţeleg de ce Lord Rathbourne şi mama au fost atât de hotărâţi să NE DESPARTĂ. Nu e de parcă s-ar fi întâmplat ceva Teribil în Misiunea noastră la Bristol. Nu am comis nicio Crimă – nicio Ofensă Capitală, în orice caz. De fapt, am făcut o Faptă Nobilă aducându-i împreună pe mama şi pe unchiul tău.

Totuşi, sunt sigură că eşti cel care merită Răsplata, şi te vei folosi de ea mult mai bine ca mine. Mătuşa Daphne a fost deşteaptă când s-a gândit la asta – şi a făcut-o şi la momentul potrivit, căci cred că tatăl tău şi Lord Rathbourne erau pe punctul să SE IA LA BĂTAIE. Ar fi fost Interesant. Problema este că Femeile ar fi făcut mare gălăgie şi, după cum mi-a spus mama mai târziu, nu ar fi fost un lucru bun ca mama ta să fie atât de Neliniştită în Starea ei.

Apropo, ai un frate. S-a născut acum cinci zile. Era tare roşcat şi plin de riduri şi seamănă cu o Maimuţă, dar domnişoara Velkel a spus că aşa arată Bebeluşii când se nasc. Cred că se întâmplă aşa pentru că sunt înghesuiţi în corsetele doamnelor. Ştiu că este şocant pentru părinţii tăi, la vârsta lor, dar trebuie să privim Partea Bună a lucrurilor. Cu cât au mai mulţi copii, cu atât se vor concentra mai puţin pe noi. Da, mă includ şi pe mine, căci bănuiesc că Mama e în Starea ei acum.

Cât despre Egipt – mă prefac, aşa cum mătuşa Daphne le-a spus părinţilor tăi, că eşti plecat la şcoală, doar că, de data asta, ai găsit şcoala perfectă în locul perfect şi pot fi siguri că, de data asta, nu vei mai fi dat afară. (Ştiu că unchiul Rupert glumea doar când spunea că Te Aruncă La Crocodili.) Vei călători în sus, pe Nil, şi vei descoperi Minuni Grandioase între lecţiile cu mătuşa Daphne.

Între timp, eu iau lecţii de la domnişoara Velkel. Este nemţoaică şi e foarte strictă. Dar m-am hotărât să învăţ pentru că sunt fiica vitregă a lui Lord Rathbourne şi este esenţial să învăţ să mă Port într-un Fel care să se Potrivească Poziţiei Mele. Totuşi, nu totul este Bună-cuviinţă Plictisitoare. O dată pe săptămână, o vizitez pe Lady Hargate şi jucăm whist cu câteva prietene de-ale ei.

Ştiu cele mai bune Bârfe şi nu scap nicio Glumă. Am învăţat foarte multe de la ele. În clipa asta, subiectul principal este unchiul Darius şi CE E DE FĂCUT CU EL. Nu ştiu ce e de făcut cu el, din moment ce l-am văzut foarte puţin. Mă gândesc la el ca la Unchiul Evaziv, căci nu e niciodată prin preajmă. Dar, oricum, e burlac, şi burlacii duc vieţi zbuciumate.

Aştept cu nerăbdare să devin şi eu Burlac. Mi-ar plăcea să duc o viaţă zbuciumată. M-am gândit mult la viitor şi am mai multe idei.

Dar iată că vine mama să mă pună la culcare. Mult noroc cu studiile tale şi să descoperi nenumărate Minuni Grandioase. Îţi voi scrie din nou cât de curând.

A ta,

Olivia Wingate-Carsington

Sfârşit